

Primeres comunions, negoci o sagrament?

Els preveres lamenten la pompositat de les celebracions

Existeixen llistes de primera comunió ben semblants a les de casament. La primera comunió genera regals, roba cara, àpats extraordinaris, recordatoris, àlbums, fotos, vídeos i més. Com si la comunió fos un dia a la vida i prou i calgués recordar-la així, entre el luxe i l'abundància.

Lluitant contra aquesta banalització —si més no formal— del sagrament de la primera comunió, la veu dels preveres que l'administren i els catequistes que la preparen s'aixeca alertant sobre el que ja es coneix com el problema de les primeres i, molt sovint, úniques i últimes comunions.

Pàgines 5-6

Celebrat a Barcelona el III Congrés Nacional de la Gent Gran

Som grans, som valuosos

S'ha celebrat a la Ciutat Comtal el III Congrés Nacional de la Gent Gran, que va reunir 1.500 delegats al palau de congressos de Montjuïc. Tres ponències sobre l'Estat del benestar, la corresponsabilitat i les relacions intergeneracionals van centrar l'interès d'aquestes jornades.

Es va valorar el paper que la persona gran té com a membre actiu de la família a les llars, del seu paper cohesionador i pel seu testimoni en la transmissió de valors. Els participants van estar-hi d'acord: la gent gran té molt a dir, té molt a fer.

Pàgina 27

Joan Pau II: el pontificat més llarg del segle xx

El proper 16 d'octubre Joan Pau II celebrarà els seus 20 anys com a Papa, però ja ha aconseguit que el seu pontificat sigui el més llarg d'aquest segle. Decidit, respectat, imprès, ignorat, criticat,

estimat... molts són els adjectius que se li atribueixen. Però realment la seva figura no deixa ningú indiferent.

Pàgina 19

Impuls a la funció pacificadora de l'OTAN

Pàgina 3

GOAC: treballar menys, treballar tothom

Pàgina 7

Presentació del programa del Jubileu

Pàgina 18

Dificultats per a l'autofinançament de l'Església

Pàgina 20

Ciutats ecològiques per un demà sostenible

Pàgina 30

NOVA SECCIÓ QUINZENAL

La veu del metge
Ser millors per viure millor

Pàgina 31

**Teatre
Dansa
Música
Poesia**

**SITGES TEATRE
INTERNACIONAL**
5 / 14 juny 98 : 29 edició

Pàgina 35

Editorial

L'Estat de dret pot apostar per la guerra bruta?

La setmana passada va començar el judici del primer acte assumit per la trama dels GAL, un dels episodis més foscos i tèrbols de la història recent de l'Estat espanyol. Corria l'any 1983 i un ciutadà innocent, Segundo Marey, va ser segrestat per error en el marc de la lluita antiterrorista contra l'organització ETA. Avui, quinze anys més tard, la cúpula del Ministeri de l'Interior d'aleshores s'asseu al banc dels acusats, en un judici que ha de discernir fins on arriba la responsabilitat dels qui dirigien l'aparell policial.

Al llarg d'aquest període, molts han estat els elements que han enverinat el context que ha envoltat aquesta trama i moltes han estat, també, les interferències interessades, promogudes per grups de pressió polítics, empresarials i periodístics. No és estrany, doncs, que l'estratègia de la defensa dels acusats intenti generar encara més confusió, esquitxant a tort i a dret presumptes implicacions dels responsables del govern o de l'oposició. Tanmateix, convé recordar que en un Estat de dret qualsevol imputació s'ha de demostrar i que, consegüentment, la clau del procés se situa en l'existència o no de les proves que dilucidin les responsabilitats dels qui van intervenir, d'una manera o d'una altra, en l'afer dels GAL.

Justament el sistema democràtic es basa en una sèrie de garanties processals que de cap manera no es poden obviar o menystenir. Les pressions polítiques, periodístiques o empresarials no poden substituir en cap cas la decisió del poder judicial, un poder independent que ha de dictaminar amb objectivitat i d'acord amb el principi de legalitat una sentència. Davant del desprestigi del món de la judicatura i, igualment, de la vida política, el «cas GAL», malgrat tot, esdevé una oportunitat única per restituir la credibilitat de les nostres institucions, mitjançant l'esclarament de la veritat i l'actuació, en definitiva, de la justícia.

Però les reflexions sobre els elements que han condicionat, des del primer dia, el desenvolupament d'aquest judici no ens han d'impedir analitzar el rerefons del cas que ha sacsejat la societat espanyola. La guerra bruta o el terrorisme d'Estat no es poden justificar de cap manera. Els arguments que insinuen que en altres països veïns europeus els aparells policials han

actuat igual i que el que ens diferencia, en el nostre cas, és que s'ha actuat matusserament no són vàlids, ni es poden acceptar des d'un punt de vista ètic.

Per això, que encara avui un 31% de ciutadans opini que per combatre la xacra del terrorisme es pot usar qualsevol tipus de mètodes o de mitjans produeix, si més no, desconcert i tristesa. Després de l'assassinat del regidor d'Ermua, molts manifestants exigien el càstig de la pena de mort als culpables, tot oblidant-se que la venjança ni serveix per eradicar el fenomen del terrorisme, ni es pot acceptar des d'una perspectiva cristiana. De la mateixa manera, que l'Estat empri mitjans il·legals ha de merèixer el nostre rebuig i la nostra oposició. Encara que enlluernats per la passió del moment, molts ho demanin amb insistència. I, certament, fa quinze anys les veus que clamaven duresa per acabar, fos com fos, amb l'actuació terrorista d'ETA eren nombroses.

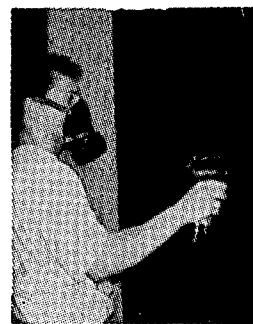
El judici dels GAL ha de servir, al capdavant, per tallar de soca-rel tota veleïtat o temptació que l'Estat dimiteixi de la seva responsabilitat i practiqui la guerra bruta. Perquè si ho fa, si perd els papers, donarem més arguments als qui encara abonen o practiquen la violència terrorista. jutjar aquests episodis, en definitiva, pot contribuir a enfortir la democràcia, la convivència i la llibertat.

Guanyadors del concurs a Terra Santa

Els guanyadors de la promoció per a nous subscriptors «Vols viatjar de franc a Terra Santa?» han estat **Miquel Casals i Palet** i la **Parròquia del Carme de Lleida**, amb els números **70183** i **70096** respectivament. Els guanyadors podran gaudir de dos fantàstics viatges —per a dues persones cadascun— per conèixer la terra de Jesús.

El sorteig va tenir lloc el dijous 14 de maig, a les 17.00 hores, al local del setmanari *Catalunya Cristiana*, al carrer Puiggarí, 5 de Barcelona. Donen fe del sorteig **Núria Oriol** i **Palarea**, directora del setmanari, i **Jaume Vinyals** i **Rovira**, gerent. **Maria Antonieta Canals** va ser-ne testimoni.

Sumari

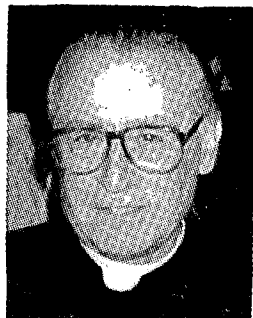
7

GOAC: treballar menys, treballar tothom

11

II Assemblea diocesana de Girona

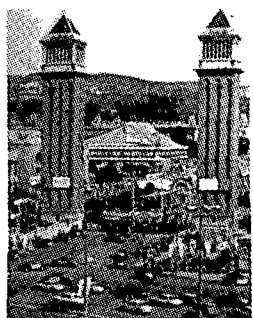
13

Visita del cardenal Carles a Menorca

18

Presentació del programa del Jubileu

28

Les claus de l'èxit

936854484

CATALUNYA+ CRISTIANA

Directora: Núria Oriol

Redactora en cap: Glòria Carrizosa

Redactors: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Meritxell Cucurella

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña i Jordi Curcó, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardolet, VIC

Col·laboradors externs: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Josep M. Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Tomàs Puntí, Antoni Reig, Carme Rullo, Albert Sáez, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Assessor religiós: Cristóbal Sàrrias

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88, Fax 490 20 35 - E-mail: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giral

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. (93) 878 84 03. Fax (93) 878 82 12 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

I l'OTAN? Anar-hi anant!

El 1981 La Trinca gravava *El baión de l'OTAN* (*Anar-hi anant*). Amb la seva gràcia i *salero* habituals ens cantaven sobre un món dividit entre dues grans potències que es barallaven i que ens terroritzaven amb l'amenaça nuclear. Faltava un any perquè hi entrés l'Estat espanyol. Des d'aleshores han passat disset anys i vivim en un altre món. Ara només hi ha una gran potència perquè l'altra, la Unió Soviètica, es va ensorrar sense necessitat de fer cap guerra. El terror d'una possible guerra nuclear s'ha diluït i l'OTAN s'ha quedat sense l'enemic que la va fer néixer.

El penúltim cap de setmana del mes de maig es van reunir a Barcelona més de sis-cents parlamentaris dels estats membres de l'organització atlàntica, dels associats i dels convidats per debatre temes comuns. Si pensem que en el referèndum celebrat a l'Estat espanyol sobre l'ingrés a l'OTAN a Catalunya va guanyar el *no* i recordem les manifestacions que hi havia quan arribaven al port de la nostra capital els vaixells aliats, déu n'hi do com hem canviat i com han evolucionat les nostres mentalitats i actituds, seguint el ritme dels canvis a l'escena internacional.

De l'oposició a l'acceptació

Els anys vuitanta existia un fort sentiment antinord-americà perquè els Estats Units havien avalat la dictadura franquista, perquè representaven el capitalisme i eren l'enemic a combatre per les esquerres, ancorades en la seva

major part en la ideologia marxista, i, en conseqüència, el rebuig es feia extensible al seu instrument militar sobre l'Europa occidental, que era l'OTAN. A més a més, el creixent corrent pacifista veia en l'organització atlàntica un estri destinat i decidit a fer la guerra. Així, doncs, hi havia un seguit de factors que avui dia han desaparegut o s'han aigualit i han fet possible la celebració d'una reunió de l'OTAN a Barcelona sense que passi res, sense que ningú surti als carrers a protestar. Per tant, vam passar de l'alarma que cantava La Trinca del anar-hi anant, a

la protesta per ser-hi a dins, i hem arribat a l'acceptació de formar-ne part.

L'organisme atlàntic es troba en vigílies d'ampliació. A finals d'enguany o principis del 1999 els actuals setze estats membres passaran a ser-ne dinou amb l'ingrés de Polònia, Hongria i la República Txeca. Aquests tres exsatèl·lits de l'URSS busquen la seguretat que si un dia es revifa l'ara esmorteït ós rus, els trobarà ben protegits dins de l'OTAN i no hauran de tornar a caure sota la seva àrea d'influència i domini. També veuen que entrant en l'organització militar que agrupa els Estats Units i els seus aliats europeus tenen més fàcil trobar oberta la porta d'entrada a la unió econòmica que estan construint quinze estats europeus, la Unió Europea (UE). I el mateix que veuen i volen aquests tres estats del centre d'Europa s'esdevé amb la major part dels exsatèl·lits soviètics, com és el cas del tres estats bàltics, i els dels Balcans. Busquen aixoplugar-se sota el paraigua militar de l'OTAN i entrar en el rebost econòmic de la UE. L'imperi soviètic ha desaparegut i aprofiten l'ocasió per fugir fins i tot de les seves cendres, és a dir, de Rússia.

Seguretat i prosperitat

Una vegada s'ha quedat sense enemic, l'OTAN s'ha replantejat la seva raó de ser i la seva funcionalitat en la nova Europa i, en conseqüència, redefinir el seu paper. Ha trobat una sortida

en la missió pacificadora davant els conflictes bèl·lics heretats de l'enfonsament de l'URSS, com ha estat el cas de la guerra de Bòsnia. La seva intervenció militar breu i contundent contra els serbis va fer possible posar fi a la guerra bosniana i arribar als acords de Dayton. Ara estudia l'afer de Kosovo, territori dins de la República de Sèrbia però habitat majoritàriament per albanesos, que aspiren a la independència. Com que tothom sap els mètodes que fa servir el líder serbi Slobodan Milosevic per

arreglar els problemes, l'amenaça d'un nou genocidi plana sobre l'actualitat. L'OTAN està per evitar-ho, per actuar abans de veure una nova guerra com la de Bòsnia. El seu secretari general, el socialista espanyol Javier Solana, deia el 24 de maig passat, en una entrevista a un diari català: «El futur és garantir l'estabilitat, per tant, la prosperitat... Si no hi ha seguretat no hi ha prosperitat. La guerra no crea prosperitat.»

Mentre els líders europeus que impulsen la unió econòmica i monetària de la UE no decideixen donar-li a Europa una dimensió militar, és a dir, anar cap a la constitució d'unes forces armades comunitàries que deixin en un segon pla els exèrcits estatals, el paper de l'OTAN serà hegemònic en el nostre continent i, per tant, els Estats Units tindran assegurada la seva influència decisòria. I podrem seguir cantant la cançó de La Trinca canviant l'anar-hi anant pel estar-hi estant.

Antoni Reig
Periodista

Humor

LOURDES del 18 al 21 d'AGOST
FÀTIMA, i EXPO'98
del 18 al 25 de JULIOL
Sortida: BARCELONA, TARRAGONA, REUS, VALLS, VIC, i altres punts
TRUQU'NS AL: 93.883.33.30
li enviarem informació de aquesta i altres sortides.
Viatges ©Alemany

De l'1 al 9 de juliol

IRLANDA - L'illa Maragda

- Dublín, ciutat de molt llarga història
- Cultura dels celtes: creus i altres monuments
- Vestigis monàstics del temps de sant Columba
- Connemara, un indret de pel·lícula
- El golf de Galway i les illes Aran
- Clare, la terra dels castells
- Cashel i l'acròpolis de la Irlanda antiga; etc.

Als extrems de la civilització durant l'alta edat mitjana

**AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE**

RIFA 1998

CAMPANYA ANUAL d'aportacions populars

Contribuiu als objectius de l'associació adquirint i difonent les butlletes del sorteig tradicional, que donen

OPCIÓ ALS PREMIS SEGÜENTS

De l'1 a l'11 d'agost

CANADÀ (costa oest)

- Columbia Britànica, entre les Rocoses i el Pacífic
- Vancouver, la tercera gran ciutat del país
- Les Illes Gulf, i Victòria, la ciutat jardí
- «Del mal al cel», per la badia de Horseshoe
- Camins d'Índis, ciutats d'exploradors, paratges dels antics buscadors d'or
- Cims, gorges, geleres i llacs de les muntanyes Rocoses
- La pintoresca comunitat alpina de Banff i el seu parc
- Els llacs Louise —la joia de les Rocoses— i Moraine
- Calgary, un antic fort molt evolucionat i transformat
- La part àrida d'Alberta, antic paradís dels dinosaures

Les imponents bel·leses naturals de l'Amèrica del Nord

Del 3 al 10 d'agost

Del 21 al 28 de setembre

Del 16 al 23 d'octubre

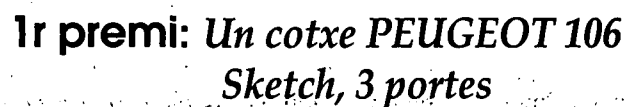
Del 9 al 16 de novembre

Del 28 de diciembre

al 4 de gener

TERRA SANTA

Una manera de preparar-se per al Jubileu de l'any 2000

2n premi: Minicadena JVC sèrie EX
(TD55R)

3r premi: Bicicleta ALPINSTAR CSR
050, 21 velocitats

I també, a més: 10 lots de llibres de la col·lecció «Àlbums Disney»

Els col·laboradors en la venda de talonaris
sencers tenen opció a un premi especial

DATA DEL SORTEIG: 2 DE JUNY

Primera i última comunió?

■ Els preveres es queixen de la pompositat del sagrament

Existeixen llistes de primera comunió ben semblants a les de casament. La primera comunió genera regals, roba cara, àpats extraordinaris, recordatoris, àlbums, fotos, vídeos i més. Com

si la comunió fos un dia a la vida i prou i calgués recordar-la així, entre el luxe i l'abundància. Lluitant contra aquesta banalització, si més no formal, del sagrament de la primera comunió, la

veu dels preveres que l'administren i els catequistes que la preparen s'aixeca alertant sobre el que ja es coneix com el problema de les primeres i molt sovint úniques i últimes comunions.

Per a un infant, la primera comunió és tot un esdeveniment. Per als pares, una despesa notable. Per als capellans, sovint és una incomoditat. Aquest sagrament necessita una depuració formal i no és casual que originis tants escrits, debats i propostes. El proper Directori de Pastoral Sagramental, fruit del Concili Provincial Tarracòense, apuntarà algunes línies a seguir en conjunt, però per ara no hi ha un criteri fix a totes les diòcesis de com resoldre la problemàtica.

El salesià i especialista en litúrgia pare Aldazábal reconeix que aquest dia festiu «ha millorat en qualitat però alhora suscita interrogants, i fins i tot tensions i problemes». Aldazábal adverteix que «moltes famílies, tot i sent cristianes, no han acabat d'entendre el vertader sentit d'aquest sagrament i no sembla pas que la dimensió de la fe estigui al centre de les seves preocupacions». També per a Lluís Suñer, rector de la parròquia de disset mil habitants Sant Josep de Girona, que afirma que «és clar que només una minoria de pares duen el nen a fer la primera comunió per integrar-lo a la comunitat». Aquest rector corrobora les paraules d'un bisbe espanyol que ha titllat recentment les comunions de «puesta de largo de la societat de consum». Per pal·liar-ho, mossèn Suñer proposa que durant un temps la comunitat reflexioni i es doni una reacció enèrgica per veure com s'afronta aquesta qüestió que tant preocupa i que «per por» no s'ha encarat amb prou determinació.

Un dels punts clau en què coincideixen els preveres consultats és en la necessitat d'oferir un acolliment adequat a la gent que s'atansa a les esglésies en aquestes ocasions. Segons Suñer, «la comunitat els ha d'acollir sense que els hagi d'integrar». Una de les alternatives que proposa aquest rector és que el nen o nena que desitja rebre la comunió ho faci un dia ordinari en la celebració de la comunió

La primera comunió és un problema pastoral irresolt.

tat, tot i que sap que aquesta opció no té el suport de la majoria de pares.

El bisbe de Girona, Jaume Camprodon, s'ha manifestat en diverses ocasions contra la pompositat amb què se celebra habitualment aquest sagrament d'iniciació. Són moltes les persones que consideren poc exemplar que la festa esdevingui una mena de «casament en petit», tal com ho defineix mossèn Suñer. En aquesta línia es mostra també Josep M. Fisa, que afirmava en un es-

crit que allò negatiu del fet és que «s'ha tornat al barraquisme, a l'exageració, a demostrar que no s'és menys que qual-sevol altre i, per tant, la festa significa vestits espectaculars —llarg o curt ja és

un detall, diguem-ne menor— àpats multitudinaris i onerosos. De vegades pallassos. I perruqueries, reportatges i limousina: sí, a la meua parròquia una limousina va venir a recollir un nen que acabava de celebrar la seva primera comunió». Però també hi ha elements positius, segons Fisa: «La interpel·lació que podem fer, sempre respectuosa, sobre aspectes de la fe, la família, els costums socials, la mateixa catequesi, és a dir, el diàleg franc que es pot establir amb els pares.»

Catequesi familiar

La catequista i mestra Paquita Hereu, de la parròquia de Sant Narcís de Girona, manifesta que és «enriquidor» el treball catequètic de primera comunió. A la seva parròquia han impulsat, no sense dificultats, la catequesi fami-

liar. Amb aquesta iniciativa pretenen implicar els pares. Hereu insisteix a recordar-los que «el cicle catequètic de primera comunió inclou dos anys de preparació a la comunió i un any més després de fer-la», tot i que admet que hi ha nens i nenes que després ja no tornen mai més a catequesi. Aquesta mestra de Girona admet que «amb els pares costa una mica, normalment vénen més les mares» i afirma sentir-se «contenta perquè els pares treballen els temes a casa i després ho comentem i això ho fa tot més ric i dialogal».

D'altra banda, Bea Jané, de la parròquia barcelonina de Maria Miraculosa, afirma que a la catequesi de postcomunió «arriben pocs nens, però amb ganes i interès». En canvi, aquesta catequista creu que sovint la catequesi de primera comunió esdevé «una llar d'infants gratuïta» on els pares deixen la mainada una hora a la setmana. Jané s'adona que «hi ha molta mainada amb problemes i amb manca d'afecte» i creu que cal intensificar la relació del catequista amb els pares. Aquesta relació és més fàcil de mantenir en un poble petit. Jordi Font, rector de Sant Jordi Desvalls, al Gironès, confessa que en aquest sentit aquest curs «ha estat un any deliciós». Els pares dels infants que havien de rebre la comunió han decidit allargar la catequesi un any més per preparar millor els fills, i els que l'han rebuda continuen amb activitats que els ajuden a descobrir els valors de l'Evangeli. Aquest rector reconeix que «el problema de les primeres comunions no els visc perquè estic en una parròquia rural però em comenten que cada cop va a pitjor».

I després de la primera comunió?

El pare Aldazábal recorda que el més important de la primera comunió és la segona, ja que a partir de la primera «tota la vida és postcomunió». El vicari de la parròquia urbana Verge de la Pau de Barcelona, Antoni Llompart, diu que «la gent té interès, tot i que de comèdia sempre se'n fa», i constata que «fins i tot famílies que participen

(Segueix a la pàg. 6)

«A la catequesi de postcomunió hi arriben pocs nens, però amb ganes i interès»

(Ve de la pàg. 5)

en l'Eucaristia cada diumenge no veuen la importància de la continuïtat catequètica dels seus fills perquè ja ho viuen a casa». Per la seva banda, Quique Fernández, coordinador de postcomunió de la parròquia de Maria Miraculosa, de Barcelona, manifesta que «és dramàtic que deixem que la primera comunió sigui tan diferent de la segona, la tercera i totes les altres, i fem que els nens no vegin què té a veure amb la missa de cada diumenge». Aquest catequista lamenta que «l'Església es converteixi en un supermercat de sagraments» i creu que aquest fet perjudica la imatge dels cristians perquè es dona una visió incoherent. Fernández no suggereix negar el sagrament a ningú, però proposa assegurar-se'n i vetllar perquè se sàpiga què es fa. Confessa que tot i la manca d'una pastoral conjunta de tota la diòcesi pel que fa a aquesta qüestió, els catequistes ja coneixen la situació i malden per millorar-la. Per a Fernández, «el somriure d'un nen després de rebre Jesús ho diu tot».

Dins les normes i orientacions per a la primera comunió que ofereix l'arquebisbat de Barcelona hi ha la que recorda que «la formació de la fe és molt complexa i recau sobre moltes instàncies: la família i la comunitat cristianes, els moviments apostòlics... Per això no és correcte confiar-ho exclusivament a la institució catequètica». En aquest sentit, Quique Fernández diu que «els pares són els culpables de silenciar amb regals i excuses una fe que comença a sorgir».

Les normes de l'arquebisbat de Barcelona del 1983 per a aquest sagrament expliciten que «un cop l'infant hagi combregat per primera vegada, cal entendre molt clarament que el procés

En alguns casos la festa ha esdevingut un «casament en petit».

catequètic no s'ha acabat, sinó que continua». L'Església vetlla perquè sorgeixin vocacions de catequistes. El Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears ja ha obert les inscripcions per a l'Escola d'estiu per a Catequistes, que tindrà lloc a Barcelona i a Tortosa. Malgrat les contradiccions evidents, la manca de continuïtat i la fastuositat en la celebració del sagrament, els agents pastorals coincideixen a subratllar que la demanda anual de famílies que sol·liciten aquest sagrament és una possibilitat per a la tasca evangelitzadora i sobretot una possibilitat immensa d'acolliment.

Miriam Díez i Bosch

Primeres comunions, una assignatura pendent

Les celebracions de les primeres comunions van començar encara no fa cent anys. Va ser el papa Pius X, Josep Sarto, fill d'un carter i una modista de Treviso, qui va fer recular fins als sis o set anys l'edat considerada apta per combregar. Abans d'ell, durant segles i segles —es pot dir que des que Crist havia instituït l'Eucaristia—, aquest sagrament no es rebia fins als catorze o més anys. I mai ningú ni cap Papa ho havia trobat estrany. De fet, a la primera missa que va celebrar Jesús no hi havia cap infant. Tots eren majors d'edat. Per què, doncs, Pius X va fer aquest canvi?

El lema del seu pontificat va ser *instaurare omnia in Cristo*, restaurar totes les coses en Crist. Mogut per aquest zel pastoral va voler que els infants també poguessin rebre el Cos de Crist així que tinguessin ús de raó, és a dir, que sabessin distingir el pa comú del pa eucarístic. El motiu fonamental que el Papa donava era que «no es pot privar els petits de combregar, ja que ells són els més innocents».

És evident que tenia un punt de raó, però potser avui no ho veuria ni ho faria així. Els maldecaps que la celebració de les primeres comunions porten a la majoria de capellans i catequistes són de tal envergadura que molts d'ells dubten de la seva eficàcia pastoral. Una festa que hauria de ser abans que tot religiosa s'ha convertit per a moltes famílies en una festa social, centrada en el lluïment, el vestir, el menjar i els regals. Alguns pares, com el protagonista de la pel·lícula *Lloviendo piedras*, arriben a empenyar-se perquè la seva nena aparegui com una núvia i al dinar no hi falti res. Una autèntica disbauxa que no té absolutament res a veure amb el veritable sentit de l'Eucaristia ni amb l'austeritat predicada per Crist. Ni tan sols s'ha aconseguit que els infants anessin amb vestits normals, ja que molts nens continuen portant vestits de mariner i les nenes, vestits llargs fins als peus.

No és estrany, doncs, que se sentin dir als capellans frases com aquestes: «Els dies de les primeres comunions són els dies més amargs de l'any... Si

pogués, demanaria un mes d'excedència per no haver de presidir aquestes celebracions.» Coneixem rectors que han proposat fer una parada de dos anys, sense celebrar primeres comunions. Aquest període hauria de servir per reflexionar tots plegats a fons sobre aquesta assignatura pendent que no va saber o no va voler resoldre el recent Concili Vaticà II.

«Una festa que hauria de ser abans que tot religiosa s'ha convertit en una festa social centrada en el lluïment»

D'altra banda, si Pius X hagués participat en el Concili Vaticà II probablement tampoc hauria promogut les primeres comunions als set anys. El Vaticà II va decantar-se per una fe adulta, viscuda reflexivament i, a més, va abandonar l'antic aforisme que afirmava que *extra Ecclesiam non est salus* (fora de l'Església no hi ha salvació), L.G. 16. Era una frase de sant Ciprià, del segle IV, que va ser mal interpretada i que va portar l'Església a batejar com més aviat millor i repartir sagraments a tort i a dret sense gaires exigències per tal d'assegurar la salvació. Però el Vaticà II va acceptar que també els no batejats poden anar al cel i avui molts teòlegs ensenyen que no és pas veritat que fora de l'Església no hi hagi salvació. Si fos així Déu hauria fracassat totalment com a pare i salvador dels homes. Després de dos mil anys de cristianisme encara avui més de dues tercers parts de la humanitat no estan batejades. I tants milions d'homes s'han de condemnar? Evidentment que no, encara que no rebin tampoc la primera comunió. Per què, doncs, tenim tantes pressions?

Pere Madrenys
Doctor en Dret Canònic

UNA VEU EXULTANT

UN CANTORAL
PER AL
TERCER MIL·LENNI

«Una veu exultant» és un cantoral amb 275 cançons amb melodies fàcils i amb textos de contingut bíblic.

Autor: Mn. Josep Soler pvr.
Pròleg: Cassià M. Just, abat emèrit de Montserrat.

- Per a la Missa, celebració de la Paraula, Sagraments... Advent, Nadal, Quaresma, Pasqua, Temps de durant l'any. Festes de Maria, dels sants...
- Doble edició: Una amb lletra i solfa (1.500 pts.) i altra sols amb la lletra (750 pts.). Tapa dura.
- Totes les cançons s'han gravat en 17 cassettes (1.000 pts. cada un) o 17 CD (2.000 pts. cada un).
- Versió en castellà: «Una voz jubilosa».

El Dr. Pere Farnés pvr., expert en litúrgia, escriu: «Feia falta un repertori com aquest. Serà un nou alè per a les nostres celebracions.»

Adquiriu-ho a la vostra llibreria habitual.
Distribució: Editorial Claret, S.A. 08010 Barcelona.
Tel. (93) 3010887. Fax: (93) 3174830.

diòcesis

«Treballar menys, treballar tothom, viure més»

■ Lema d'una jornada de dejuni organitzada per la GOAC

BARCELONA.— La Germanor Obrera d'Acció Catòlica (GOAC) es troba immersa en un procés de reflexió i acció sobre el tema de l'atur i del repartiment del treball. Parteix d'una convicció fonamental del cristià: el treball és una realitat essencial de la vida humana, però una realitat en què es produeix una gran ambigüitat. D'una banda, el treball és instrument i camí d'humanització; de l'altra, el lloc on cristalitza la major part de les injustícies de la societat.

Els dies 23 i 24 de maig els militants de la GOAC van dur a terme al Casal de l'Església (c/ Rivadeneyra, 6) una jornada de dejuni de vint-i-quatre hores amb la realització de diverses activitats (ponències, col·loquis, tallers, pregàries, una marxa contra l'atur, etc.). La GOAC és un moviment d'Església que va néixer el 1946 amb l'objectiu de

donar suport al món obrer en la seva lluita per aconseguir la justícia, prendre part activa en el moviment de renovació eclesial i treballar per la formació de consciència social i política dels éssers humans. Actualment vol crear una nova cultura solidària, humanitzadora i de progrés social.

Es va debatre el greu problema que

representa l'atur i les seves nefastes conseqüències per a milions de persones. Un pas important per fer front a aquesta dramàtica situació seria repartir el treball —a través de la reducció del temps de treball, que podria quedar establert en trenta-cinc hores— i les riqueses que genera per tal de crear més ocupació. Treballar menys perquè tothom pugui treballar i augmentar, consegüentment, el temps per viure. Alliberar el treball del capitalisme i reinventar una nova forma de ser i d'estar a la societat.

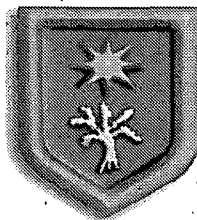
«L'atur no es resoldrà si no es dona en cadascú de nosaltres una revolució dels esperits; si no ens mobilitzem col·lectivament per aconseguir suprimir-lo; si

no defensem que a les empreses no es facin hores extres; si no lluitem per la transformació de les estructures perquè garanteixin el bé comú, atenent especialment les persones més pobres», reivindicuen els membres de la GOAC.

Les dones i els homes de la GOAC van triar fer un dia de dejuni com a espai comunitari per protestar contra l'exclusió social i per reflexionar sobre els mecanismes que permeten una justa redistribució de la riquesa generada per la productivitat. Van recordar el que afirmava Jesús de Natzaret: «Quan dejunis, no facis un posat trist com els hipòcrites, que es desfiguren el rostre perquè tothom vegi que dejunen. Tu, quan dejunis, renta't la cara i perfuma't el cap, i el teu Pare, present en els llocs amagats, et recompensarà.»

Des de l'esperança, el compromís i la lluita, aquest moviment pretén construir una nova societat. Un dels camins que farien possible aquesta transformació seria la distribució del treball. Una reivindicació solidària.

Miquel Àngel Codina

CASA
D'ESPIRITUALITATDEL SANTUARI
D'EL MIRACLEPROGRAMA
D'ACTIVITATS

AGOST

- 1-5 PER A TOTHOM.
EXERCICIS ESPIRITUALS.
Reflexió i Pregària.
Director: P. Andreu Marqués, monjo.
- 26-31 PER A TOTHOM.
EXERCICIS ESPIRITUALS.
Reflexió i Pregària.
Director: P. Ignasi Fossas, monjo.

SETEMBRE

- 11-12 PER A VÍDUES I VIDUS.
RECÉS, CAP DE SETMANA.
Director: P. Salvador Plans, monjo.
- 21-27 PER A TOTHOM.
EXERCICIS ESPIRITUALS.
Reflexió i Pregària.
Director: P. Oriol Diví, monjo.
- 25-27 PER A TOTHOM.
RECÉS, CAP DE SETMANA.
Director: P. Oriol Diví, monjo.

OCTUBRE

- 2-4 PER A JOVES.
RECÉS, CAP DE SETMANA.
Director: P. Josep-Enric Parellada, monjo.
- 9-11 PER A MATRIMONIS.
RECÉS, CAP DE SETMANA.
Director: P. Jordi Castanyer, monjo.
- 12-18 PER A TOTHOM.
EXERCICIS ESPIRITUALS.
Reflexió i Pregària.
Director: P. Ramon Ribera, monjo.
- 16-18 PER A TOTHOM.
RECÉS, CAP DE SETMANA.
Director: P. Ramon Ribera, monjo.
- 24-25 PER A VÍDUES I VIDUS.
RECÉS, CAP DE SETMANA.
Director: P. Daniel Codina, monjo.

Monestir i Església

Casa d'Espiritualitat

Capella de la Desaparició

EL MIRACLE ÉS...

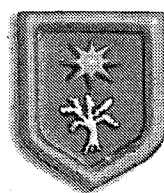
La CASA D'ESPIRITUALITAT vol ser un lloc on els qui van a la recerca de Déu hi puguin fer uns dies de silenci, de pau, de reflexió i de pregària. Vol ser casa vostra.

La CASA D'ESPIRITUALITAT, amb les atencions de les Germanes de Maria verge i les instal·lacions adequades per a una sobria comoditat, alliberen de les preocupacions materials.

...«Quedeu-vos al recer de la Casa de la Espiritualitat, passegeu-vos sota dels pins, respirant l'aire pur. Marxareu després cap al vostre poble o la vostra ciutat, amb l'ànima esponjada i el cos sa»

(Mons. Antoni Deig, bisbe de Solsona)

Al vostre servei

Per informació, inscripcions i reserves:

CASA D'ESPIRITUALITAT

Telèfon: 973 48 00 45

Fax: 973 48 02 43

25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Barcelona

Parelles de fet: no és positiu el mimetisme amb el matrimoni

■ Jornada dels Equips de Pastoral de la Política i de la Comunicació

BARCELONA.— Matrimonis, parelles de fet, parelles homosexuals... són temes sobre els quals la Generalitat està fent un intent de legislació que, no obstant això, troba moltes oposicions per tirar endavant. Avui ja es pot conèixer la forma que té l'avant-

projecte. Per aquest motiu, els Equips de Pastoral de la Política i de la Comunicació van oferir el 23 de maig passat un espai obert de reflexió i de debat per aprofundir en els pros i contres que aquesta llei, si tirés endavant en el seu actual redactat, pot comportar.

Antoni Castella, advocat i assessor en nombroses lleis que ha legislat el Parlament català, va explicar que «existeixen seriosos obstacles de tramitació parlamentària. La llei no té un suport polític, ja que els grups que donen suport als homosexuals s'hi oposen». Aquí, el que entra en joc és la possibilitat d'igualar les altres formes de convivència al matrimoni.

En l'actualitat existeixen 12.000 parelles homosexuals declarades (però la xifra no és gaire fiable perquè moltes d'aquestes parelles no ho volen donar a conèixer públicament). D'altra banda, el 13,6% dels infants catalans són fills de mares solteres (segons dades del 1996), xifra que s'ha doblat en els darrers 10 anys. Amb tot, aquestes dades encara queden lluny del 50% de fills de mare soltera que estan enregistrats a Escandinàvia, per exemple. Els números posen en evidència que els naixements no es produeixen en parelles de fet. També aporten l'estadística que a la Gran Bretanya el 84% de les parelles de fet es disolen abans dels cinc anys i a França aquesta xifra arriba al 65%.

Mn. Antoni M. Oriol, Antoni Castella, Pedro Júdez i el bisbe Joan Carrera durant la Jornada.

L'avaluació de la realitat occidental evidencia que el model de societat fins ara primordial, basat en la família com a nucli i cèl·lula de la societat, s'està acabant. La qüestió és si la regulació jurídica ha de protegir i afavorir amb avantatges (per exemple de tipus fiscal) el matrimoni i la família o bé, des d'una

posició abstencionista, ha de deixar que els conflictes inevitables que sorgeixen de les diverses formes de convivència es resolguin només jurisprudencialment, sense una regulació parlamentària.

Pedro Júdez, especialista en l'anàlisi ètica de les relacions de convivència, va defensar la postura que «el matrimo-

ni protegeix la indefensió de l'infant i la dedicació del pare i de la mare durant el seu desenvolupament i el temps dedicat a l'educació. La societat ha d'ajudar a qui ho necessita, a qui contribueix al progrés de la societat i a la solidaritat».

Tots els ponents, entre els quals va destacar la interessant intervenció de Mn. Antoni M. Oriol, van referir-se a l'avantprojecte de llei com a antiquat, discriminatori (ja que es dona el cas que una parella de fet o d'homosexuals tenen més drets que no la convivència d'una mare i d'una filla o de dos germans) i gens innovador i creatiu. És a dir, s'ha buscat legislar les altres formes de convivència per mimetisme amb el matrimoni i no queda clar la diferència entre un matrimoni i una parella de fet a efectes legals.

Si entrem en el terreny de la moral i de la visió cristiana d'aquestes realitats l'aposta va ser per la comprensió i la misericòrdia. Només d'aquesta manera els cristians no exclouen ningú de la seva vida i de la vida de l'Església, i es pot acompanyar tant les persones turmentades per una situació personal que provoca menyspreu en la societat, com als familiars i amics d'homosexuals o parelles de fet que molt sovint senten més el pes de la culpa que no pas la capacitat de resposta de l'amor.

Núria Oriol i Palarea

Religió o fe?

■ El teòleg Lluís Duch reflexiona sobre el futur de la religió

BARCELONA.— «Criticar la religió no vol dir que aquesta hagi de desaparèixer», diu Lluís Duch, teòleg i exmonjo de l'abadia de Montserrat. Duch reconeix que el fenomen religiós és un «tema complex» i que ens trobem davant un sorprenent retorn de la religió. Segons Duch, tot i passar «un període de crisi i esgotament», el cristianisme «té un gran futur per endavant». El teòleg va impartir el 23 de maig passat una conferència que sota el títol *Religió o fe?* va oferir propostes de reflexió per debatre sobre la realitat del fenomen religiós i el futur del cristianisme.

Lluís Duch va dividir la seva exposició en tres parts, que va anar desglossant al llarg dels gairebé cinquanta minuts que va durar la xerrada. Duch va parlar, en primer lloc, del final de l'època de les confessions. «Això no vol dir que es produeixi una pèrdua de la identitat cristiana, més aviat és desprendre's del lligam eclesial», va dir. En segon lloc, va

parlar del final de la religió i argumentà que una societat necessita la religió per tirar endavant, «per trobar un estabilitat emocional». Per acabar, Duch va reflexionar sobre el futur de la religió: «Tot dependrà de l'equilibri entre interioritat i exterioritat.»

La xerrada estava organitzada pel grup Espai Obert —del Centre d'Estudis Francesc Eiximenis— nascut el 1996 i format per intel·lectuals cristians amb la intenció «d'oferir idees, símbols i valors que expressin adequadament l'Evangeli en el nostre temps». La seva preocupació bàsica és la de «contribuir a expressar la fe i la vida cristianes de manera que siguin significatives per a la gent del nostre temps». Aquest grup sosté que no és bo que les comunitats cristianes deixin d'assajar formes de vida creient que són innovadores: «Cal cercar espais d'opinió que preparin una nova etapa de l'Església catòlica.»

Francesc Domènech

MENORCA

Ciutadella celebra la festivitats de la seva patrona

CIUTADELLA.— El 24 de maig Ciutadella va celebrar la festa de la seva patrona, la Verge Maria Auxiliadora. Ciutadella demostrà un any més la fervent devoció mariana en una nombrosa processó formada per infants que haguessin realitzat la primera comunió recentment, així com un gran nombre d'antics alumnes del col·legi Sant Francesc de Sales. La imatge de Maria Auxiliadora va recórrer els carrers de la ciutat, tornant després al santuari salesià per celebrar una Eucaristia que fou presidida pel bisbe de Menorca, Mons. Ciuraneta.

Guillem Ferrer

Girona

«Josep, Maria i Jesús eren uns okupes»

■ Pere Madrenys guanya el premi Església Viva amb «Els okupes de Betlem»

GIRONA.— *Els okupes de Betlem* és l'obra guanyadora del VI Certamen de Narrativa Breu Església Viva que convoca anualment el Departament de Ràdio del Bisbat de Girona. L'autor del treball, periodista, doctor en dret canònic i excorresponsal de *Catalunya Cristiana*, Pere Madrenys i Caballé, ha volgut establir un símil entre la sagrada família de Natzaret i el fenomen *okupa*. El conte narrat s'emetrà per diverses emissores del bisbat durant el mes de juny. Miquel Blanch ha estat el finalista amb l'obra *Els poetes de la lluna*.

—*Els okupes de Betlem* és un títol provocatiu.

—Sí, com l'Evangeli. L'Evangeli és provocatiu fins al punt que el qui el va proclamar va ser condemnat pel poder religiós i pel poder civil.

—Com és que fins ara no s'havia presentat mai a aquest certamen?

—Tenia una certa vergonya perquè com a professional era competir amb persones que se suposa que són aficionats. Se'm va acudir de sobte la idea de lligar el fenomen social dels *okupes* amb el fet històric del naixement de Jesús en una cova que no era seva.

—El premi du per lema Església Viva. Creu que la comunitat eclesial avui està realment viva?

—La meua Església està molt viva. L'Església que ens presenten a vegades des del Vaticà crec que està moribunda. La meua és la del poble de Déu, la del Concili Vaticà II. L'altra és la institucional i institucionalitzada, la burocràtica, que té poc a veure amb l'Evangeli.

—La burocràcia de la Santa Seu és innecessària i supèrflua?

—No només això, sinó també contraproductiu. És com una mànec que impedeix veure clarament la llum del missatge evangèlic, i no ho dic jo sinó gent com ara Pere Casaldàliga, que ho va dir en una carta després de la seva darrera visita *ad limina*.

—Hi pensa molt en la sagrada família de Natzaret?

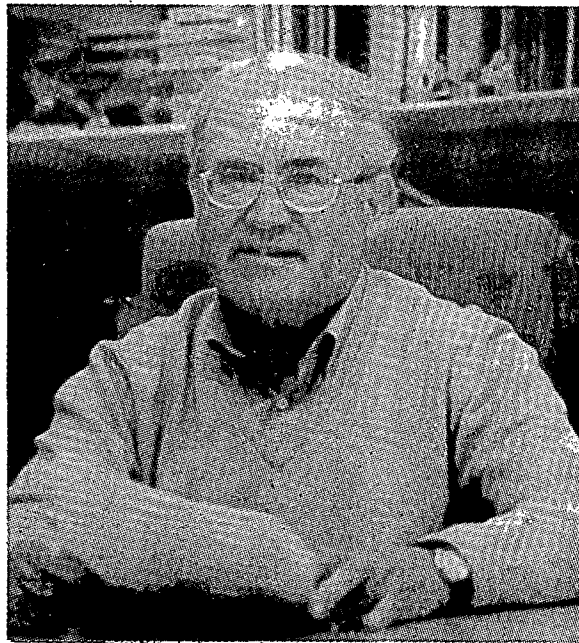
—Reflexiono sovint sobre l'Evangeli, de manera que davant qualsevol problema personal o social sempre intento buscar-hi una resposta.

—L'Evangeli té resposta per tot?

—Sempre n'hi ha: a vegades no és directa però pots trobar-ne una d'adaptada.

—Quan parla d'*okupes* es refereix només als joves que van contra l'especulació o inclou els indigents?

—Jo defenso els que no gosen ni ocupar les cases, i no els que marxen de casa seva per anar a un altre habitatge i

Pere Madrenys ha estat guardonat pel bisbat de Girona.

viure-hi de franc. Parlo sempre dels primers, dels de bona fe. Cal recordar que les lleis civils actuals no ajuden a resoldre aquesta problemàtica social perquè a vegades protegeixen excessivament els *okupes* de mala fe.

—Què hi diu un doctor en dret canònic sobre la propietat privada?

—S'ha de revisar. Des de la *Rerum Novarum* fins ara el que hi ha hagut són bones paraules. Ara falten gestos. Que jo sàpiga només hi ha dos bisbes al món que s'hagin venut les joies del bisbat. Seria tot un signe que d'altres ho fessin. Cal recordar l'ús social de la propietat.

Hi ha un principi de la moral cristiana que diu que *in necessariis omnia sunt communia* («en cas de necessitat totes les coses són comunes»). Coincideixen el dret a tenir un habitatge digne i el de la propietat privada.

—Qui voldria que escoltés la retransmissió del seu relat?

—Els capellans i frares que potser tenen alguna rectoria o convent que serveix poc o gens i que es podria deixar a famílies o persones sense casa. I també als catòlics que tenen algun pis o casa buida.

—A vostè li faria gràcia que li ocupessin un pis buit?

—Està clar que estem lluny del compartir, no compartim ni les engrunes. No hi ha una actitud de compartir ni al Vaticà, ni al bisbat ni a casa meua. És una qüestió que em plantejo. Si em trobés la caseta ocupada per joves reaccionaria amb disgust i temor, però si hi hagués una família realment necessitada m'ho pensaria.

—En coneix molts d'*okupes*?

—M'agradaria conèixer-ne de bona fe. Els que ho fan per rebel·lió contra el sistema ja no m'interessen tant.

Miriam Díez i Bosch

URGELL

La creu de Carlemany presideix l'església de Canillo

CANILLO.— La creu de Carlemany s'ha traslladat del camí de Meritxell a l'Església de Sant Serni de Canillo per motius de seguretat i aténent a la petició del sacerdot, Mn. Ramon Rosell. Aquesta és una creu tradicional de terme, del segle XVI, amb característiques gòtiques. Esculpida en pedra, en una cara hi ha gravat el Crist crucificat i a l'altra, la Mare de Déu amb el Nen a la mà esquerra. «La creu de Carlemany (coneguda també com la creu dels set braços) —ha dit Ramon Rosell— tindrà ara l'honor de ser la creu de l'altar de l'església parroquial.» Al trasllat van assistir l'ambaixador de França a Andorra i el poble de Canillo.

Antoni Mirabet

QUADERNS ICOMI

Ramón Massó Tarruella
Joaquín García-Laverhía Gil

NOTICIAS FRENTE A HECHOS

Entender la realidad después de leer los periódicos

Presentació de
Ferran Martorell

PER ENTENDRE LA REALITAT
DESPRÉS DE LLEGIR ELS
DIARIS.

Primer llibre que analitza les
discrepàncies entre els fets i
les notícies.

Fonamental per als professionals
de la comunicació que desitgin
conèixer la realitat mediàtica del
nostre temps.

Venda a les llibreries de Barcelona: Medios, Herder, Bosch, Catalonia

Distribució: Midac Llibres SL, c/ Gran Via de les Corts Catalanes, 160 - Barcelona - Tel. 93/ 421 18 95

Barcelona

«Folch i Torres va estimar els més pobres a través dels llibres»

■ Homenatge a l'escriptor més popular de tota una època

Pàgines viscudes

«Val la pena d'esforçar-nos per enaltir la memòria d'aquest gran cristià i gran català que va ser Josep Maria Folch i Torres i, especialment, per tornar a viure avui els valors perennes que ell va fer estimar a través de les seves obres: la generositat, l'amor als més pobres, la bondat, l'amor a la terra catalana, a la fe.»

MONS. CARLES SOLER
Bisbe auxiliar

«Folch i Torres va ser un escriptor i un mestre estimat en el seu temps, i que encara és estimat avui. És just doncs, de retre-li aquest homenatge.»

SEBASTIÀ M. BARDOLET
Pare abat de Montserrat

«Homenatjarem amb dignitat l'escriptor més popular de tota una època i l'infatigable divulgador del català normatiu.»

JOAN TRIADÚ
Escriptor

PUIGGRACIÓS.— L'arxiprestat de Puiggraciós, amb la participació d'altres pobles dels arxiprestats de Granollers i de Montbui, organitza per al proper 13 de juny un homenatge a Josep Maria Folch i Torres aprofitant el VI Romiatge de Puiggraciós a Montserrat.

El romiatge vol ser un homenatge popular a Folch i Torres, l'escriptor que va dedicar tota la seva obra als infants i joves de Catalunya i que, eficaçment, contribuï a la difusió del català i a la formació cívica, patriòtica i espiritual de diverses generacions de catalans.

En l'acte d'homenatge, on es convidava a participar-hi persones de tot Catalunya, s'inaugurarà un monòlit amb l'efígie de J.M. Folch i Torres que s'emplaçarà al Camí dels Degotalls de Montserrat, com s'ha fet amb altres catalans il·lustres com Mn. Cinto Verdaguier, Joan Maragall, Anselm Clavé, Lluís Millet, etc.

Els organitzadors de l'acte han explicat que s'està preparant un àlbum d'homenatge amb la signatura de tots els actors —professionals o amateurs— i d'altres persones que d'una manera o altra han participat en la representació d'alguna de les obres de teatre de Josep Maria Folch i Torres. En aquest àlbum també podran signar totes les persones que s'adhereixin a l'homenatge.

El cost del monòlit es cobrirà per

Josep Maria Folch i Torres.

subscripció popular, i hi ha el compromís —per tal que l'homenatge no es quedi només en una evocació nostàlgica, sinó que també sigui un record viu

de l'amor de Folch i Torres als més pobres— de destinar una quantitat igual al cost del monòlit a una obra social que és el Projecte Home de Càritas. (C.C.)

Menorca

Dol per a tres religioses

CIUTADELLA.— El dissabte 23 de maig tres religioses van perdre la vida, després d'una trobada de la Confederació de Religiosos i Religioses de Menorca (Confer) a la Casa de Colònies Binitalaiot de Ciutadella. Les víctimes van ser atropellades per un cotxe en el moment que estaven esperant l'autobús per tornar als seus domicilis.

Les víctimes són sor Antònia Cots Ortiz, de 78 anys, de la companyia de les Filles de la Caritat del Col·legi Sant Josep de Maó i nascuda a Bellpuig (Barcelona); sor Isabel Olaiz Lizaso, de 69 anys, membre de les Carmelites d'Es Castell, originària d'Erice (Navarra); i sor Antònia Pieras Juan, de 64 anys, que pertanyia a la comunitat dels Sagrats Cors d'Es Migjorn Gran i era de Palma de Mallorca.

El dilluns dia 25, l'església diocesana acomiadava les religioses en una multitudinària celebració exequial presidida pel bisbe de Menorca, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i concelebrada per preveres menorquins. L'Eucaristia es va celebrar a l'església de Santa Maria de Maó. En la cerimònia hi van ser presents familiars de les víctimes desplaçats a Menorca des de Catalunya, Navarra i Mallorca, i també les superiores generals de les tres congregacions a les quals pertanyien les religioses.

L'acte va ser seguit per nombrosos fidels d'arreu de l'illa, entre els que destacaven els de les comunitats parroquials on les tres religioses participaven. Mons. Ciuraneta, en l'homilia, va exhortar els assistents a restar fermes en la fe des de l'oració fraterna. El bisbe també va demanar que «el dolor de la pèrdua dels éssers estimats no aniquili l'esperança cristiana de la resurrecció».

Guillem Ferrer

**CASA
GAY**

**SERVEI DE LLOGUER PER A
FESTES I BANQUETS.
CADIRES, TAULES, CRISTALLERIA,
VAIXELLA, ETC.**

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31- Fax: 412 44 55

Girona

Els laics tindran càrrecs de responsabilitat directiva

La Jornada Diocesana aprova la creació d'una revista

GIRONA.— La recepció del Concili Català a Girona es concreta en la II Jornada Diocesana de Pastoral, que agrupa un centenar de persones per estudiar les aportacions a la consulta diocesana i assenyalar les prioritats per als propers tres anys.

El bisbe de Girona, Jaume Campdon, va insistir en la presentació de la Jornada en els joves i en la seva manera de pensar i veure l'Església. La primera sessió va servir per presentar els materials i el reglament. De les 56 propostes, les que siguin aprovades tindran la qualitat de prioritàries en la redacció del Pla Pastoral. A la segona sessió es va votar com a prioritari que els laics assumeixin càrrecs directius, que es creï un Secretariat de Pastoral Bíblica, que la pastoral de joves comenci a les parròquies amb responsabilitats i que es creï una revista diocesana.

El 16 de maig passat va tenir lloc al Col·legi Immaculada dels germans maristes de Girona la inauguració de la II Jornada Diocesana de Pastoral. Fa divuit anys de la I Jornada, que va tenir lloc a Banyoles el 1980. Aquesta trobada significa l'etapa final de l'acolliment del Concili a la diòcesi i la preparació del pla pastoral per l'any que ve.

Els participants són 43 capellans, 27 dels quals tenen dret a vot; sis religiosos amb dret a vot i 37 laics, 34 dels quals també hi participen amb vot.

El vicari episcopal de pastoral, Pere Domènech, va recordar a la introducció que «si a vegades ens queixem d'excés de principis, massa organització i pobresa en les aplicacions realistes i pràctiques, en la Jornada hauríem de tenir cura de concretar línies d'acció pastoral i assenyalar responsabilitats per tirar-les endavant». Una de les propostes que es debaten preveu la possibilitat d'agrupar parròquies per «racionalitzar la distribució del clergat» i «mancomunar els serveis que ofereixen les

parròquies», ja que a la majoria d'arxiprestats hi ha parròquies a les quals és difícil oferir els serveis habituals.

També s'inclou la creació de cinc nous organismes diocesans, un per a la formació permanent dels agents pastorals, un de pastoral bíblica, un de pastoral juvenil, un de pastoral obrera i un de penitenciària. Pel que fa als laics, una de les propostes suggereix que «els Consells Pastorals parroquials i d'arxiprestat faran confiança i promouran el laicat per assumir tasques pastorals amb funcions directives». Aquesta proposta ja s'ha aprovat. Quant a la vida religiosa, es proposava «animar i potenciar la integració de les comunitats religioses en la vida i l'acció pastoral de la diòcesi», però en la votació no es va considerar prioritària i s'ha rebutjat. S'ha aprovat també crear una revista diocesana i tenir cura de la presència en els mitjans de comunicació social. Cal destacar també que les propostes posen èmfasi en la

Els laics, els joves i la Paraula de Déu, eixos de la Jornada.

formació permanent i en la necessitat de formació bíblica per a tots els cristians.

La proposta que demanava que els consells parroquials fossin escoltats en els canvis de rector i que els consells d'arxiprestat fossin escoltats en el nomenament d'arxiprest no va ser considerada prioritària. Aquesta però, es pot pressuposar que s'inclou implícitament en l'esmena que demana que «les parròquies o grups de parròquies i grups afins, els arxiprestats i les zones pastorals tindran capacitat decisòria,

sempre amb comunió amb el bisbe». Un dels eixos de la Jornada és el de la pastoral de joves. La jove de Banyoles Carme Hostench va explicar que moltes de les propostes que fan referència a l'àmbit juvenil es fondran en una proposta que demana equips de responsables de joves a les parròquies per tal d'acollir els que no formen part de cap grup. Els laics, la Paraula de Déu i els joves han estat fins ara els eixos fonamentals d'aquesta Jornada que es clourà el proper 13 de juny.

Miriam Díez i Bosch

Postulants en la Comunitat de l'Anyell

La tarda del diumenge 3 de maig, a la basílica de la Mercè, en Marc i en Sergi, postulants de la Comunitat de l'Anyell (en l'orde de predicadors) van rebre de la mà del bisbe Jaume Traseria l'hàbit religiós de la comunitat, al mateix temps que van ser acollits en el noviciat i revestits, per gràcia de Déu, amb dos nous noms que els impulsaran en aquesta vida: germanets Natael i Isaac. Tenen 23 i 25 anys, són de Barcelona i els feia molta il·lusió celebrar aquesta pas a la Ciutat Comtal.

Abans que comencés l'eucaristia, el temple es va anar omplint fins el punt de que un gran nombre de persones van haver de quedar-se de peu. La seva alegria va culminar pel fet que el santuari de la Mare de Déu estava construït en aquest dia tan especial per pedres vives, vingudes de diverses procedències, veïns del barri i dels carrers, religiosos i religioses de diferents famílies, creients i no creients. (C.C.)

La família impulsa una escola més participativa

BARCELONA.— S'ha celebrat l'última jornada del curs Educar Avui amb el títol: *La importància de la família en el marc d'una escola participativa*. Aquesta ponència va ser impartida per Francesc Lozano, secretari del Club d'Amics de la Unesco de Barcelona i professor en actiu en un centre de

secundària. Després de plantejar unes reflexions sobre el paper de la família i l'escola en l'educació, va passar a mantenir un debat amb els assistents. Tots junts van arribar a la conclusió que el paper de la família és fonamental en l'educació i ha d'anar d'acord amb el projecte escolar. (C.C.)

Si tu vols,
el teu anunci
el poden veure:

40.000 persones

cada setmana

a tot Catalunya.

Posa
un anunci
a

CATALUNYA CRISTIANA

Telèfon
93 490 59 88

Tortosa

Mons. Omella: «Els voluntaris de Càritas són un cant a la gratuïtat»

■ El bisbe auxiliar de Saragossa, convidat a la Convivència anual de Càritas

TORTOSA.— El 10 de maig passat, en el marc del 400 aniversari de la consagració de la catedral, Càritas diocesana i el Capítol van invitar el responsable de la Comissió Episcopal d'Afers Socials de Càritas Espanyola. Es tracta de Mons. Omella, nascut al poblet de Cretes (Baix Aragó), actualment bisbe auxiliar de Saragossa i abans del territori de la diòcesi de Tortosa.

Mons. Omella va obrir la matinal de la Convivència anual de Càritas diocesana parlant de la *Identitat de Càritas* en l'actual context eclesial. També van ser invitades altres associacions: Mans Unides, Frater, Hospitalitat de Lourdes, entre d'altres. L'acte es va celebrar a la Casa Diocesana d'Espiritualitat.

Al migdia, ja a la catedral i en absència del bisbe titular a causa d'una atapeïda agenda, el mateix conferenciant va presidir l'Eucaristia concelebrada. Mons. Omella, quan va comentar les lectures, va dir que «les primeres comunitats cristianes eren com Maria, dòcils a l'Esperit. Portaven la creu de les contradiccions i persecucions, ho compartien tot i en donaven gràcies a Déu». L'actualització de la Paraula de Déu va ser valenta i incisiva: «No serem examinats pels títols universitaris, ni pels diners que guardem a les caixes d'estalvis... serem preguntats per l'amor i actitud de servei als pobres.»

Mons. Omella va assegurar que «és cert que Càritas paga nòmines a 3.000 professionals, però no és menys cert que hi ha 75.000 voluntaris que són com artistes que pinten miracles a fons perdut, dia a dia, regalant temps i tendresa. Els seus noms estan inscrits en el Llibre de la Vida».

J. Blanc i Bahima

La catedral de Tortosa.

Tres nous diaques

TORTOSA.— Mons. Xavier Salinas ha conferit fa poc l'orde del diaconat a tres seminaristes lectors a la capella central del Seminari. Els tres nous diaques són Jordi Salvadó (Molà, Baix Priorat); Emili Vives (Miravet, Ribera d'Ebre) i Xavier Vilanova (Fatarella, Terra Alta). (J.B.B.)

Assemblea de grups carismàtics

TORTOSA.— Recentment es va celebrar l'Assemblea diocesana dels Grups Carismàtics a la Casa d'Espiritualitat de les Germanes de la Consolació. S'hi van afegir també altres grups de diferents diòcesis catalanes. Durant dos dies el P. Diego, del bisbat de Gran Canària, va predicar sobre l'Esperit Sant, cosa molt oportuna en l'any dedicat a ell. Mons. Xavier Salinas va poder comprovar, en la convivència i en la Misa concelebrada, la *diocesaneïtat* del moviment i la seva vinculació a la jerarquia episcopal. (J.B.B.)

Tarragona

Erkimia patrocina la restauració de les campanes de la catedral

TARRAGONA.— L'empresa química Erkimia es farà càrrec de les despeses que comportarà la restauració i informatització de les vint campanes que hi ha a la catedral de Tarragona. Amb tota probabilitat la inauguració es farà el proper mes de setembre, coincidint amb les festes de Santa Tecla.

Van formalitzar el conveni entre la companyia química i l'arquebisbat, el president d'Ercros, grup al qual pertany l'empresa Erkimia, Antoni Zabala, i l'arquebisbe de Tarragona, Lluís Martínez Sistach. L'empresa farà una

aportació de cinc milions de pessetes. L'arquebisbe de Tarragona va agrair la iniciativa assenyalant que «d'aquesta manera s'haurà contribuït a la conservació d'un monument tant emblemàtic com és la catedral». Antoni Zabala va indicar que «l'aportació de la tecnologia incorporada a les campanes permetrà tornar a gaudir de les senyals horàries i dels diferents tocs de forma automàtica».

Cal recordar que fa cosa d'un any les campanes de la catedral de Tarragona van emmudir a causa d'un llamp. No obstant això, el mal estat de conservació de les campanes —algunes d'elles fins i tot esquerdades, a més dels malmesos contrapesos— significaven un perill per als campaners que les feien voltar. L'autor del projecte de restauració i informatització de les campanes és l'arquitecte Joan Figuerola.

Joan Boronat

Solsona

Maria Güell, declarada venerable

CERVERA.— Les religioses Missioneres Filles del Cor de Maria, la parròquia i la ciutat de Cervera i tota la diòcesi de Solsona han rebut amb joia la declaració de les virtuts heroiques de la fundadora, Maria Güell, la qual cosa significa la declaració de Venerable.

El procés informatiu sobre la vida i virtuts d'aquesta religiosa (Valls, 1848 - Cervera, 1921) s'havia obert a Cervera l'any 1952 i oportunament va ser enviat a Roma, on han examinat les declaracions dels testimonis fins a arribar a reconèixer l'autenticitat de les proves que demostren les virtuts heroiques que Maria Güell va practicar durant la seva vida, pas previ per a l'esperada beatificació.

Nascuda a Valls en una família pagesa de nou germans, el 20 d'abril de 1872, ingressava a les Germanes de la Caritat del Sant Hospital de Cervera. El seu zel apostòlic i l'amor als malalts la va portar a ser escollida superiora i més endavant a fundar l'Institut de les Missioneres Filles del Cor de Maria per estendre la benèfica acció de les religioses als malalts de les llars cerverines i més tard, molt més enllà de la capital de la Segarra. Va ser en el mateix Hospital de Cervera on moria santament el 14 de juny de 1921, després d'haver fet la seva divisa que proclamava: «Estic contenta d'haver consagrat la meua vida a Déu i a la Caritat.»

Ara ha començat el camí vers la glorificació exemplar d'aquesta heroïna de l'amor als desvalguts, quan les seves filles ja s'han estès arreu del món aportant el carisma de la seva fundadora.

Lluïa Badia i Torras

CENTRE DE RELACIÓ I ORIENTACIÓ MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Dirigit per una psicòloga col·legiada amb 23 anys d'experiència. Servei opcional de vídeo.

COSM, Balmes, 64, 3r 2a - Barcelona
Tel. (93) 487 71 80

Girona i Tarragona: (902) 11 38 12

Menorca

Barcelona i Menorca consoliden llaços d'unió

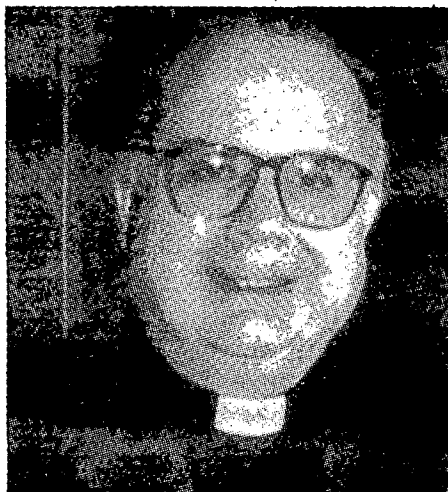
■ Mons. Ciuraneta convida a l'illa el cardenal Carles

CIUTADELLA.— El cardenal-arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Maria Carles, va visitar el 22 de maig passat l'illa de Menorca, convidat pel bisbe de la diòcesi menorquina Mons. Ciuraneta. L'estreta relació d'amistat entre el cardenal Carles i el bisbe de Menorca, així com la relació pastoral que des de fa temps existeix entre les esglésies de Barcelona i Menorca van ser els arguments fonamentals per propiciar aquesta trobada.

El cardenal va assistir a la inauguració i benedicció de les obres del Seminari diocesà, que s'han efectuat en el transcurs del tres darrers anys. A la inauguració hi assistiren també, el vicari general de la diòcesi, Mn. Sebastià Taltavull, un bon nombre de sacerdots, religiosos i religioses de l'illa, així com

també membres dels Consells diocesans de Pastoral.

Després d'una acurada presentació històrica del Seminari diocesà —que resta tancat, des de 1993, a la formació de seminaristes— per part del vicari general, l'arquebisbe de Barcelona presidí, juntament amb el bisbe Francesc

Mons. Francesc Xavier Ciuraneta.

Xavier, la benedicció de les noves dependències reformades. L'antiga biblioteca ha ampliat la seva cabuda a fi d'obrir-la al servei públic. El Seminari compta també amb una trobada setmanal dels catequistes de Ciutadella que hi acudeixen per a la seva formació i

nombroses trobades i reunions diocesanes.

El Seminari, segons Mons. Ciu-raneta, com a centre i cor de tota diòcesi, té el desig de tornar a obrir les portes com a lloc d'incidència cultural i intel·lectual. El bisbe de Menorca va agrair públicament a tots els qui han fet possible aquesta rehabilitació i la presència amical del cardenal Carles en un acte tan solemne.

A la tarda, el cardenal-arquebisbe va presidir una celebració a la catedral, coincidint amb la festa de l'Ascensió del Senyor, amb una participació nombrosa de fidels. En la seva homilia, Mons. Carles, exhortà els cristians de Menorca a esperar i rebre amb goig a l'Esperit Sant com a impulsor del testimoniatge enmig del món d'avui.

Guillem Ferrer

Lleida

40 anys educant en el lleure

VILALLER.— L'estiu de 1958, el bisbat de Lleida va fer les primeres colònies per a nois i d'aquesta manera va néixer el Servei Colònies Vacances. El 24 de maig la Casa de Colònies Montsant de Vilaller va acollir la Festa del 40 aniversari del Servei Colònies de Vacances que va aplegar directors, monitors i col·laboradors dels torns de colònies tancant així una sèrie d'actes commemoratius que van començar el 5 de març.

La presentació del cicle commemoratiu fou a càrrec de Francesca Arturo, presidenta de la Fundació Verge Blanca —un servei que l'Església de Lleida ofereix en l'àmbit de l'educació, en l'esplai d'infants, adolescents, joves, adults i tercera edat. La fundació aixopluga el Servei de Colònies de Vacances que ajuda totes les institucions educatives en el temps lliure; els Centres d'Esplai Cristianes de Lleida, que agrupen diferents centres i grups organitzadors d'activitats educatives en el temps lliure i l'Escola de l'Esplai de Lleida, que enguany celebra els seus 25 anys, que es dedica a la formació de monitors, directors i animadors sòcio-culturals.

Es va celebrar una taula rodona amb diversos representants polítics de l'arc parlamentari sobre *Els joves, el lleure i l'educació*. Al crit de: «Vine a la festa, vine a l'esplai», 600 infants i joves es van trobar als Camps Elisis de Lleida per compartir l'alegria cristiana del temps de lleure, l'educació en l'esplai i els records d'unes vacances a Colònies. També es va celebrar una missa que va presidir Mons. Ramon Malla, bisbe de Lleida.

Una gran trobada dels d'ahir amb l'avui fent un demà esperançador.

Jaume Montaña

Roma reconeix un miracle del germà Jaume Hilari

ENVINY.— La Congregació de les Causes dels Sants ha reconegut com a miracle la guarició de Rafaela Bravo Girón, realitzada per intercessió dels màrtirs de La Salle assassinats durant la guerra civil espanyola i beatificats el 29 d'abril de 1990. En el grup hi ha el germà Jaume Hilari Barbal, natural d'Enviny (Pallars Sobirà). La notícia la va comunicar el germà Rodolfo Meoli, postulator

general de la causa, al germà Frederic Gay, visitador de La Salle a Catalunya. «Donem gràcies al Senyor mentre esperem amb ànsia les altres etapes que es requereixen perquè puguem veure els màrtirs declarats oficialment sants», escrivia R. Meoli. Enguany es compleixen cent anys del naixement del germà Jaume Hilari Barbal.

Antoni Mirabet

AJUDA'NS I AJUDA'LS

Subscriu un missioner a «Catalunya Cristiana»

**Més de 300 missioners
reben «Catalunya
Cristiana» a tot el món.
La resta, esperen
un padrí.**

☐ P. JOSEP GRAU
Convento PP. Franciscanos
Lavalle, 325
4600 Jujuy
ARGENTINA..... 26.884 ptes.

☐	ASSUMPCIÓ NADAL	
	RR. Jesús María	
	Vicariato apostólico Beni	
	TRINIDAD	
	BOLIVIA.....	26.884ptes.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitgeu apadrinar)

Nom i cognoms .....

Adreça .....

Població ..... Província ..... C.P. ....

Banc / Caixa .....

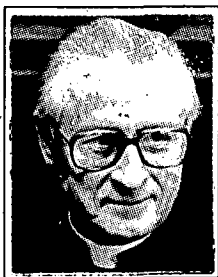

Entitat
 Oficina
 PC
 C/C o llibreta

CATALUNYA+ CRISTIANA

c/ Puiggari, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel. 490 59 88 - Fax 490 20 35

Magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Fidelitat i llibertat

Deixeu-me dir, de bon principi, que els matrimonis que viviu en la fidelitat sou un misteri per al món, perquè no la definiu des de l'autonomia i la independència, sinó des de l'amor i la dependència. Per a vosaltres, la fidelitat no s'oposa a la llibertat, perquè està arrelada en l'amor. Per això es fa difícil la fidelitat quan minva l'amor. I, en canvi, no hi ha ningú més lliure i menys forçat que aquell que estima.

De vegades, a propòsit de la fidelitat, es parla de la fidelitat matrimonial com si fos reservada a una elit

de purs, de perfectes. I no és pas així. La plenitud del matrimoni humà i del sagrament catòlic s'exigeixen mútuament.

En aquest aspecte —i no ho critico, però de vegades confon les idees— es parla sovint de «la parella». Hi ha una distinció entre parella i matrimoni. La parella pot designar la relació d'un moment determinat. També hi ha parelles en el ball i en molts jocs... Les parelles s'interroguen sobre si han de continuar o no, sigui en el joc, al ball o a la família... I, de vegades, es busquen combinacions noves. Algú ha dit, d'una forma atrevida, però que em sembla encertada, que viure en parella és una «robinsonada biplaça».

El matrimoni és molt més que la parella. Assoleix i resol el fons de l'existència humana: aquell dubte sobre la capacitat o incapacitat de formar un tot amb l'altre. Quan es forma un tot amb l'altre, no es fa pas amb una part de la pròpia personalitat, ni tampoc parcialment quant al temps. Quan es forma un tot, es fa del tot i per sempre.

La conseqüència d'això és que, quan s'estima, és ben trist intentar preservar la pròpia identitat. Els pares i les mares no pensem preservar pas la vostra llibertat enfront dels fills. No us fa res que els fills us prenguin temps o il·lusions i que n'hàgiu de prescindir.

dir. Sacrificant-vos en favor dels fills no us sentiu pas menys lliures.

Voler preservar la llibertat, per part de qui estima, és tenir una llibertat impotent, la llibertat de no escollir. És allò que ha dit algú: que n'hi ha que volen tenir la llibertat del taxi, que porta posada la bandera de «Lliure», quan és buit i no sap on va.

Si no s'estima del tot no s'estima la persona, sinó aspectes concrets de la persona. S'estima la joventut, la bellesa de l'altre, però no la persona com a tal. Complau-se en el sentiment agradable que pot produir l'altre és pràcticament estimar-se un mateix.

Estimar sempre és estimar malgrat les dificultats, ni que hi hagi moments durs. Permeteu-me un record de la meua terra, d'aquell quadre de Sorolla, que estimava tant el mar. Va pintar un pescador mirant la seva barca destrossada pel temporal damunt la sorra de la platja. El títol que va donar Sorolla al quadre és la frase del pescador mirant la barca destrossada, i mirant-se també el mar que estima, que diu: «Lladrona, que bonica ets!» Penso en tants i tants matrimonis en qui, per damunt de possibles fracassos, pot més la bondat i el bé de l'altre.

La fidelitat no s'afegeix pas a l'amor, sinó que el precedeix i li dona perseverança. No hi ha amor autèntic sense fidelitat.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Contemplatius i contemplatives

Julien Green, un novel·lista cristià de primera línia, es feia aquesta pregunta: «¿Quantes persones hi ha entre nosaltres que hagin experimentat el sentiment de la presència de Déu?» A l'home d'avui amb prou feines li queda temps per tastar la pregària i la presència de Déu en la seva vida.

Tanmateix, hi ha homes i dones que se senten cridats a dedicar tota la seva vida a la pregària, al treball i a la comunitat en el si d'un monestir contemplatiu. Són nois i noies que han pres aquesta decisió per a tota la vida i que són molt feliços. A l'arxidiòcesi tarragonina tenim el monestir de Poblet i set monestirs femenins. En el si dels nostres monestirs hi ha pau, joia i estimació.

Els nois i les noies que Déu crida a la vocació contemplativa són persones que estimen la vida, són solidàries amb els germans i estan compromeses en la transformació del món. La vida contemplativa en un monestir no és de cap manera una evasió del món, un desentendre's de la societat; perquè la vida contemplativa és expressió de l'amor a Déu i no es pot estimar autènticament Déu sense estimar la humanitat.

La vida contemplativa realitza plenament les persones perquè Déu omple meravellosament tots els nostres anhels. Vaig conèixer una noia en el cor de la qual Déu anava treballant, i em deia que notava un canvi en la seva vida ja que començava a agradar-li el que abans li desagradava i perdia gust per moltes coses que abans li satisfien. Va entrar en un monestir contemplatiu i després d'uns anys em va escriure comunicant-me que feia la seva professió i que «era felicíssima».

Heu visitat mai una comunitat contemplativa? És una bona experiència, interpel·la i suscita moltes preguntes. Com per exemple: Quin valor donem a Déu en la nostra vida? ¿Quina relació creiem que existeix entre Déu i la creació, entre Déu i la vida? ¿Quin lloc ocupa la pregària i el silenci en la nostra vida personal i familiar?

La resposta a aquestes preguntes incideix en la valoració eclesial que fem de les vocacions contemplatives i dels nostres monestirs, que són certament signes de la presència de Déu enmig del món, de la transcendència de la nostra vida humana; de la importància i de la necessitat del silenci i de retrobar la pròpia identitat.

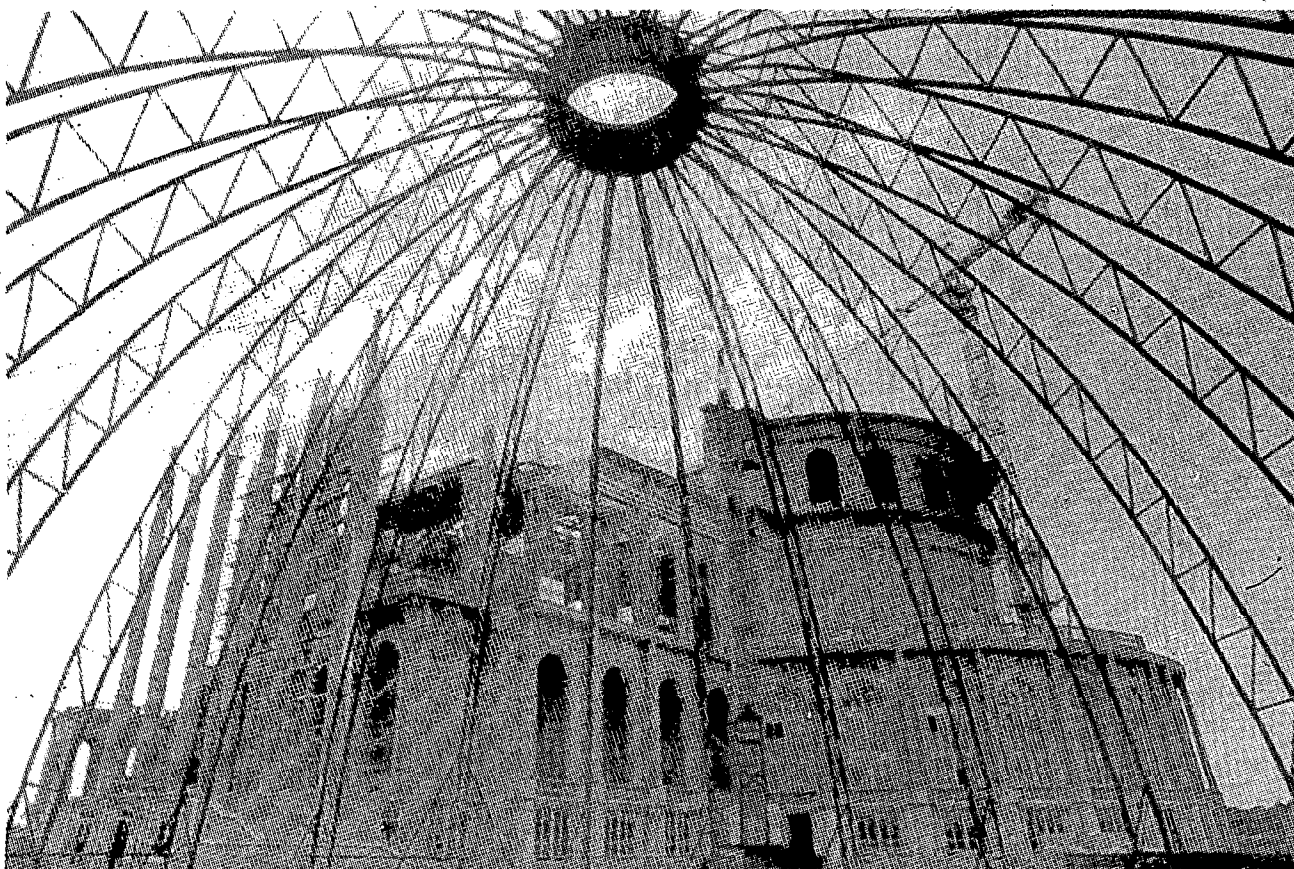
Els contemplatius i les contemplatives són molt útils per a l'Església i per a la humanitat. Encara que sembli una paradoxa, des del monestir estan més a prop de les necessitats eclesials i de les inquietuds, tristeses i sofriments dels homes, els seus germans. No són ni indiferents ni egoistes, perquè el seu amor participa de la universalitat de l'amor de Jesucrist. Viuen amb els ulls posats en ell i amb el cor obert a les necessitats dels germans, un cor que, fent-se pregària, fa que aquesta sigui més apostòlica i converteixi la seva vida en redempció.

Aquests germans nostres, fills i filles de famílies dels nostres pobles i ciutats, ens fan un gran obsequi: ens ajuden a valorar més el silenci i la pregària enmig d'una cultura del soroll. La mare Teresa de Calcuta deia que «necessitem trobar Déu i no podem trobar-lo en el soroll i en la inquietud. Déu és amic del silenci».

Moltes gràcies, contemplatius i contemplatives.

opinió

Zoom

S'està construint a ritme forçat una nova església per a la Mare de Déu de Lichen, al centre de Polònia, per tal que estigui acabada pel Gran Jubileu de l'any 2000, que també coincidirà amb el cent cinquantè aniversari de les aparicions de la Verge a un pastor polonès i la troballa d'una imatge que, segons tradició, va lliurar el país d'una epidèmia de còlera. Aquesta imatge fou coronada el 15 d'agost de l'any 1967 pel papa Pau VI. El nou temple serà dimensionalment la setena església europea, tindrà una altura de 45 metres, una cúpula de 35 metres de diàmetre i un campanar de 160 metres. Els polonesos no s'estan de res!

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Molt més gran que el Titànic

La premsa d'aquestes setmanes s'ha fet ressò del vaixell més gran de la història, que es construirà amb tota probabilitat a les drassanes d'Escòcia. Estarà destinat a fer d'amagatall per als més rics del món i serà un veritable paradís flotant fora de l'abast fiscal.

El vaixell, el cost del qual es calcula en uns deu mil milions de dòlars (un bilió i mig de pessetes), ha estat batejat amb el nom de *Ciutat de la llibertat*, i és un projecte de l'empresa nord-americana Engineering Solutions.

La nau tindrà una eslora de més d'una milla terrestre (1,6 km), una amplada de 225 metres i 105 metres d'altura, amb un pes mort de 2,5 milions de tones. Serà propulsat per 100 motors. La seva avarada està prevista per a l'any 2000.

El vaixell disposarà d'un minicamp de golf per als seus 50.000 passatgers, o millor dit, residents. Les cabines de luxe estan a la venda i el 70% han estat adquirides per milionaris de diferents països.

Geoffrey Rosenbloom, director de l'empresa d'avió Computa Plane Ltd., de Glasgow, confia que el contracte per a la construcció del vaixell serà adjudicat a Escòcia, donat que les drassanes d'Irlanda i d'altres llocs no disposen del terreny portuari necessari. Rosenbloom ha manifestat que la seva empresa subministrarà a la constructora del transatlàntic 30 avions de carregament per al trasllat del material durant el període de la seva construcció.

El gegantí *Ciutat de la llibertat* estarà en alta mar el 25% de l'any; la resta del temps el passarà amarrat a prop dels principals ports del món, on uns 20.000 turistes al dia podran pujar a bord per fer compres en diverses galeries de botigues d'alta costura, electrodomèstics, etc. D'altra banda, els residents del vaixell tindran a la seva disposició una petita flota de iots per si volen fer una escapada per visitar el seu banquer de Hong Kong o de les Bermudes. Donarà feina a uns 36.000 treballadors amb contractes de misèria i només temporals (de dos anys).

Tot plegat una bestiesa! I el que és pitjor, un escàndol majúscul per a la classe més desfavorida del món.

Un nou *Titànic*. ¿Acabarà també al fons del mar?

Notes insignificants

Germa Adrià

Una pluja d'àngels

No sé si va ser un somni, crec que no. Crec que el món, la ciutat, ha estat com despertada i ha rebut una pluja d'àngels.

Quan vaig sortir de casa a les sis del matí, vaig notar que una mà invisible em premia la mà. No vaig poder ni cargolar la cigarreta com faig sempre. I una veu sense veu em va dir que no tingués por, que era un dia especial.

A l'autobús, en el qual sempre viatgem les mateixes persones, muts i estranys, el conductor ens saludava i ens comentava el trajecte. La noia jove, que mai no diu res, somreia i parlava del seu meravellós cap de setmana. La monja velleja, que sempre ve de tenir cura d'un malalt durant la nit, ens explicava que el malalt havia estat molt content tota la nit. Quan vaig arribar al carrer Nou, del bar on acostumen a acabar la nit alguns noctàmbuls van sortir tots a saludar-me i a desitjar-me bon dia. Quan vaig passar per davant de la comissaria, un policia em va convidar a una cigarreta. A la cantonada del carrer Sant Ramon, vaig ser jo qui vaig convidar dos drogoaddictes que em van fer una abraçada.

Després, quan a les set van venir els dos primers homes a prendre una tassa de llet, em van explicar la seva sorpresa: uns guàrdies urbans els van despertar i els van oferir tabac i a una noia una flor. I, de part de l'Ajuntament, els van convidar a menjar en un restaurant del carrer Avinyó. Els nens, aquell dia, reien més i anaven al col·legi cantant.

Va venir Imma, que acostuma a dormir en un portal, i també em va dir que un policia li havia regalat una flor i que no volia esmorzar perquè també l'havien convidat a menjar. A la Rambla em saludaven els venedors dels quioscs, els que passejaven tranquil·lament, i jo també saludava i feia un somriure a tots els que es creuaven amb mi.

La mà, gairebé insensible, em va conduir cap a l'Ajuntament. Em va portar en una sala on estaven reunits tots els consellers, relaxadament, sense que cap partit fes la punyeta l'altre. Parlaven dels pobres de la ciutat; dels que no poden pagar el pis; dels que dormen al carrer; dels captaires que sempre demanen amb la mateixa cançó. Jo els escoltava i semblava una reunió d'amics que tractaven els problemes d'uns altres amics. Cadascú deia la seva opinió i totes es confrontaven. Es buscaven solucions senzilles i ràpides.

La mateixa mà em va fer sortir de l'Ajuntament i em va conduir cap a la catedral. Em va fer asseure davant del Crist de Lepant i vaig escoltar la veu de la mà: estigues tranquil... Jesús sembla amor per tota la ciutat. Ja anireu veient els fruits del respecte i de l'amor personalitzat.

Punts de vista

Passió pel futbol

El dia 10 de juny s'aixeca el teló del Mundial de futbol, amb el partit que disputaran la selecció del Brasil, favorita al títol, i Escòcia, en el nou i esplèndid estadi de Sant Denis, construït als afores de París, la ciutat que ha captivat ciutadans d'arreu del món per la seva bellesa, encant i majestuositat.

Una legió de seguidors d'arreu del món seguiran amb la màxima atenció les evolucions de les trenta-dues seleccions que s'han classificat per aquesta competició que desvetlla tantes passions i darrera la qual hi ha tants interessos.

A tots ens sorprèn el ball de milions, les polèmiques sovint exagerades i tot l'enrenou que es munta al voltant d'aquest esport, en el qual es plantegen determinats partits com autèntiques batalles. Es fa de la victòria una qüestió de vida o mort, anant molt més enllà del que ha de representar l'esperit esportiu.

És cert que sense el fanatisme amb què es viu aquest món, sense el fervor i emoció que genera, el futbol no seria el mateix. Però convindrem que entre tots en fem un gra massa, i que el món de la pilota ocupa un lloc massa important en les preocupacions de molta gent. Ha creat una addició excessiva, desbocada, sense la qual l'existència de moltes persones resulta poc estimulante. Algunes coses falla en molts ciutadans que es deixen arrossegar per aquest món embogit i cridaner, oblidant altres prioritats.

És una llàstima que en les competicions més importants, i a França ho tornarem a veure, es valora,

per damunt de qualsevol altra consideració, el fet de guanyar. La victòria serveix per oblidar-ho tot. Poc importa si s'ha jugat millor que el rival o no, si s'han utilitzat aquelles tàctiques antiesportives i violentes que destrueixen tota la bellesa de l'esport. La fi, en aquest cas, justifica els mitjans.

Els jugadors estan embolcallats d'una aureola de poder i de seducció irresistibles. Ells són el model a seguir per a molta gent jove, independentment del comportament que mostrin. Són els triomfadors, els que imposen la seva llei. Els millors aconseguen, a més, contractes fabulosos amb cases comercials, algunes de les quals basen els seus bons resultats en l'explotació a què sotmeten molts ciutadans del Tercer Món, entre els quals hi ha molts nens. La mateixa política segueixen, no ho oblidem, els clubs més poderosos.

Hem vist, amb tristesa, com algunes grans figures d'aquest món no han digerit l'èxit, els diners i l'adulació social, i han caigut en el món fosc de les drogues o han malbaratat ràpidament una fortuna

guanyada amb poc esforç. És la cara amarga d'aquest món, poc coneguda, perquè els focus de l'actualitat es concentren en d'altres punts. Només compten els que estan al damunt, els elegits del moment. És una ronda que no es pot aturar i necessita punts de referència actuals.

En certa manera, el futbol reflecteix una societat competitiva, que enlaira els guanyadors, els adula, i oblida els que s'han quedat a mig camí. La victòria és dolça i la derrota, molt amarga. Molts dels que senten en la pròpia pell la seva mediocritat compensen aquest sentiment amb la victòria del seu equip.

Fóra bo que s'introduís una certa dosi de racionalitat en aquest món. Que les victòries no fossin considerades una gesta tan especial ni les derrotes es visquessin amb l'amargor i el dramatisme que s'observa en molta gent. Només es tracta d'un esport i no hi ha en joc l'honor nacional de ningú. A vegades es guanya i en altres ocasions es perd.

La celebració de competicions com el Mundial o els Jocs Olímpics s'aprofita, per part de determinats sectors, per revifar els sentiments nacionals d'una comunitat. Es depassa la dimensió estrictament esportiva, manipulant i dirigint els sentiments de la gent. Hi ha una desviació de l'autèntic sentit de l'esport que s'ha de denunciar. Cal impulsar el joc net i fer actual la màxima aquella segons la qual el més important és participar.

Tomàs Puntí

Veni, creator spiritus

Són temps de Pentecosta, temps per invocar la força de l'Esperit Sant perquè ens doni coratge i il·lumini els nostres bisbes.

Per fidelitat, i seguint el cànon 212 del Dret Canònic, demanem a l'Esperit que ajudi els nostres bisbes a trobar vies que els permetin sentir de prop quines són les preocupacions i mancances dels

fidels. Avui encara, l'Església és una estructura que funciona «de dalt cap a baix». Convé establir mecanismes que permetin un cert *feed-back*, és a dir, que des de baix es pugui arribar si no a dalt, sí almenys a estrats superiors. No pas per qüestions de voler compartir el poder, ni tan sols per satisfer unes ànsies de protagonisme, sinó perquè no sigui menystinguda la identitat del cris-

tià i se'n reconguin les seves responsabilitats com a subjecte actiu en la societat. Molt pobre és la comunitat quan els seus membres hi són només per obeir. L'Església, avui, hauria de trobar canals que la convertissin en una institució més integradora, viva i constructiva.

Demanen també a l'Esperit Sant que il·lumini les esglésies de la Tarraconense i que obri les finestres de la Conferència Episcopal Espanyola, per renovar-ne un xic els aires tancats que allà s'hi respiren.

L'Esperit Sant va inspirar a sant Pere en la tasca de construir l'Església. Tots els Papes posteriors, cardenals i bisbes han continuat amb aquella labor. És per això que l'Església continua encara avui viva. Però això indica, també, que és el Pontífex i el seu equip de cardenals i bisbes els qui tenen la màxima responsabilitat en vetllar per la continuació de l'obra que va iniciar Pere. Ens encomanem a l'Esperit Sant perquè tots els responsables de l'Església segueixin amb il·lusió i eficàcia les

tasques que els han estat encomanades; que tinguin la valentia per afrontar els problemes i prendre decisions, malgrat que aquestes siguin complexes i comprometedores. En els darrers anys han sorgit importants corrents i moviments que reclamen especial atenció i que l'Església no pot evadir.

Preguem també a l'Esperit Sant perquè ens doni a nosaltres els cristians el coratge i la força per seguir fidels al missatge de Crist, acompanyant els responsables de l'Església en l'acompliment del seu ministeri.

Preguem la gràcia de l'Esperit Sant perquè guiï els nostres bisbes en les seves responsabilitats, i a nosaltres els fidels ens doni la valentia per continuar atents a la seva paraula, desperts i gelosos d'un món més just i solidari.

Que l'Esperit Sant ens beneeixi i ens faci veure la claror de la seva Llum.

Emitte Spiritum tuum et creatbuntur, et renovabis faciem terrae.

Comissió de Seguiment de la II Assemblea Ecumènica Europea

SANTA MARTA
SERVEIS ASSISTENCIALS

Assistència en postoperatoris, malalts crònics, malalts temporals.

Companyia a gent gran, ajuda a domicili, desplaçament a la consulta mèdica.

Tenir cura de nadons.

Servei a les clíniques i domicilis particulars sense cap limitació d'horari.

Infermeres, auxiliars de clínica, puericultores, veïlladores/ors.

Tel: 93 245 37 58 / 93 231 52 27

Cartes del lector

El Sant Sudari

Sra. Directora,

De totes les hipòtesis exposades per aclarir el fet que la prova del carboni 14 contradigui totes les altres, n'hi ha una que em sembla la més convincent: la imatge sembla que va ser formada per una misteriosa radiació, que va molt bé poder modificar l'estat del carboni 14 de la tela.

Imaginem que posem una vara recta dins l'aigua; qui la contempli per primera vegada dirà que evidentment la vara està torta, que ho veu claríssim; que la vista no l'enganya. Després sabrà que l'efecte a simple vista és enganyós, que ha estat produït per una elemental llei física.

A favor de l'autenticitat del Sant Sudari és tantíssim el que hi ha, que el carboni 14 resulta proporcionalment ben poca cosa. Evidentment exigeix una explicació: tot ha de concordar amb tot. Però pensar que la prova, per molt científica que sigui, ha de prevaler sobre tota la resta, em sembla com a mínim una aberració. Només Déu preval sobre tota la resta.

VICENTE PALACIOS I GARRIDO
Barcelona

Hecatombes nacionals

Sra. Directora,

Desastres ecològics a Doñana; catàclismes sanitaris a València, però, de moment, ningú no deixa el seu silló. Tenen goma aquestes seients? Qui són els responsables? Ells ho saben; jo no.

MARIATERESA LLADÓ
Barcelona

Només ens faltava això

Sra. Directora,

Els sotafirmants volem, amb aquesta carta, manifestar el nostre pesar per la imminent aprovació, per part de tots els partits polítics, de la legalització de la píndola avortiva RU-486, incloent-la com un fàrmac més.

En un moment com aquest, de retallada de la despesa sanitària i de baix ús terapèutic, sense tenir en compte els efectes secundaris de la seva administració —hemorràgies i malalties cardiovasculars, entre altres— el govern vol que aquesta píndola pugui ser administrada als hospitals públics.

Els joves no volem ni podem callar davant del crim que suposa la mort del nen no nascut. Qui hi ha més dèbil que

Medalles d'or

Sra. Directora,

En el número del propassat 26 de març, el senyor Rafael Reñé va formular unes reflexions molt escaients —en una carta titulada *Tot imitant Crist*— sobre les malalties que afecten els nens i la necessitat que els cristians intentin fer els possibles per suavitzar el patiment dels altres.

Tanmateix, el senyor Reñé fa una al·lusió inicial als premis Sant Francesc de Sales que l'Arquebisbat ha instituït per distingir els comunicadors i en la qual se sorprèn que els guardons siguin unes medalles d'or. Voldria aclarir, però, que es tracta ben segur d'una confusió, ja que en cap cas es tracta d'unes medalles d'or, sinó que les distincions que es lliuren a les persones guardonades consisteixen, únicament, en un diploma imprès. El més important d'aquests premis és el reconeixement que significa per a les persones premiades, que es palesa en un senzill acte presidit tradicionalment pel senyor cardenal arquebisbe Ricard M. Carles.

MARCEL·LÍ JOAN I ALSINELLA

Delegat general de Mitjans de Comunicació de l'Arquebisbat de Barcelona

una persona en el si de la seva mare? Per què els nostres polítics no el defensen com es mereix?

ASSOCIACIÓ JUVENIL MASTIL
Barcelona

El millor regal pasqual

Sra. Directora,

Enhorabona, Dr. Lluís Sitjes Homedes, pel diaconat que acaba de rebre a la catedral de Barcelona. El nostre estimat cardenal i arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, molt encertadament, el va encoratjar i felicitar per la seva generositat en oferir-se al Senyor com a diaca.

El felicito de tot cor. Cregui que ha estat emocionant aquesta consagració diaconal. A més, envoltat de tots els sacerdots concelebrants i de tots els seus companys diaques. Li puc dir, també, que ens va donar a tots un gran exemple de profunda vivència d'aquests moments sagrats. M'atreveixo a voler representar tots els que hem tingut la joia d'assistir a la seva ordenació com a diaca de la Santa Església.

Podem dir, també, que tota la catedral, solemnement il·luminada, acompanyava la concelebració, amb els cants, molt encertats, Mn. Cols va estar molt inspirat. Tot respiraval l'al·leluia pasqual. Fins i tot la salutació final a la Verge Maria, amb el «Reina del cel, alegreu-vos».

Repeteix, Dr. Lluís Sitjes, el metge del nostre recordat i estimat cardenal Jubany, el felicitem cordialment pel bé que ha fet en la seva vida, el bé que fa i

el bé que farà com a diaca i com a metge en el camp del dolor. Certament, com li vaig dir en acabar la cerimònia: ha estat per a vostè i la seva família, i per als qui ens beneficiarem de l'exercici del diaconat que acaba de rebre, el millor regal pasqual.

MN. JORDI CARRERA
Banyoles

Una mort digna?

Sra. Directora,

Dubto que hi hagi algú que no vulgui tenir una mort digna. Una mort amb patiments i acarnissaments, com la d'alguns personatges coneguts per tots, la rebutgem tots. Però, què és una mort digna? Per a mi és la que arriba sense dolor i estant en pau amb Déu, amb els altres i amb un mateix. Des de fa uns quants anys, és possible morir sense sofriment físic ni psíquic gràcies a determinats medicaments, cosa que està d'acord amb la moral catòlica. Als anys cinquanta Pius XII, responent a una consulta de metges catòlics, va dir que «és moralment lícit utilitzar medicaments que evitin el dolor, encara que escurcin la vida».

Va ser una mort digna la de Ramón Sampedro, de la qual tant s'ha parlat en els mitjans de comunicació? Per a mi no. Em va recordar la de Goering, el jerarca nazi que es va «cianurar» a Nuremberg poques hores abans de ser executat. Crec que Sampedro no va tenir bons consellers i tampoc no comparteixo la seva «filosofia» de «el que es dona no es pren». Déu no li va prendre res. Va tenir un accident

i en va patir les conseqüències.

Crec que si Sampedro, que no patia dolors físics, hagués estat ingressat en un centre apropiat, encara seria entre els vius, i com ell molts. Per cert, coneixo un cas pitjor: la pacient, que viu a casa, fa uns quinze anys que està immobilitzada sense poder moure el cap, ni parlar ni engolir, però amb sons expressa el que li agrada i el que no i ningú no ha pensat en una «solució final».

Fa uns anys va sortir per TVE una jove artista, Azucena Hernández, que com a conseqüència d'un accident de circulació havia quedat en la mateixa situació que el tetraplègic de Galícia, expressant-se en idèntics termes que ell i la seva mare, que l'acompanyava, fins i tot va dir que l'ajudaria a matar-se quan no pogués aguantar més. Al cap de poc temps, la jove va ser ingressada en un centre especialitzat, potser el de Toledo, i al cap de poques setmanes explicava en una revista que tornava a tenir il·lusió per la vida i que estava molt contenta del centre i del personal. M'imagino que en aquests centres els distribueixen bé les feines de cada jornada, incloent sortides al carrer en cadi-ra de rodes, perquè passin els dies de la millor manera i sense adonar-se'n.

Ara bé, hi ha prous hospitals adequats per atendre tots els tetraplègics que els sol·licitin? Se sap quants pacients hi ha? Si algun responsable de la sanitat pública pot respondre aquestes preguntes, gràcies anticipades.

JOSEP PONS I VIVES
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportú i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Esqueles a

Catalunya Cristiana

Truqueu al
93/ 490 59 88

Descompte especial per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses.

Vaticà

església en el món

«El Jubileu és tot el contrari d'un esdeveniment folklòric»

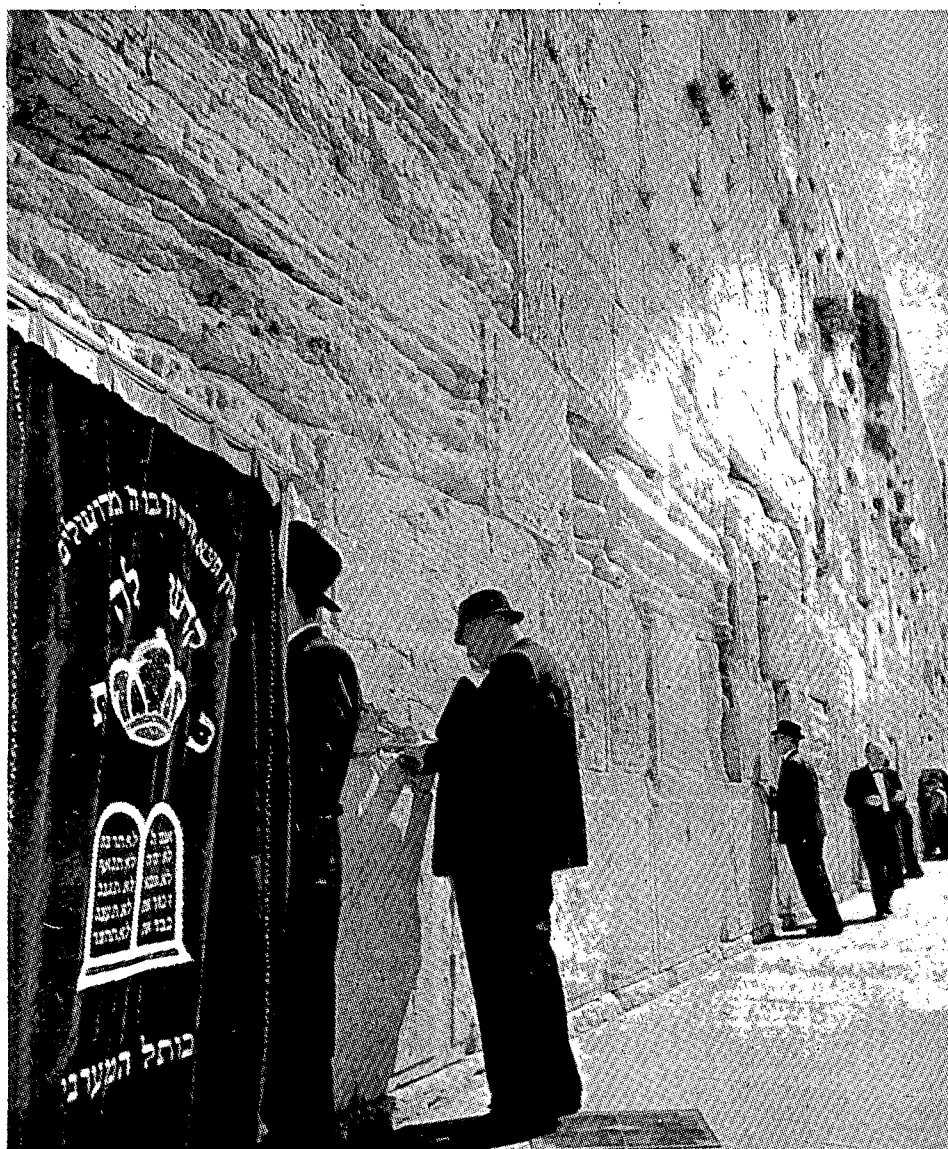
■ Entre les cerimònies previstes, una es farà a Terra Santa

ROMA.— El president del Comitè central per al Jubileu, el cardenal Etchegaray, ha destacat el caràcter espiritual del Jubileu de l'any 2000 i ha explicat que «el primer pelegrinatge que s'ha de fer, el més llarg perquè és el més dur, és el que condueix a l'interior de nosaltres mateixos».

El cardenal Etchegaray ha afirmat que el Jubileu no és un caminar sense cap fi, sinó que és «tot el contrari d'un esdeveniment folklòric». Per al president del Comitè central per al Jubileu, «tots hem de tornar a l'essència. Com més ens apropem a aquesta data històrica (any 2000) més hem d'alleugerir-nos del llast inútil que ens destorba».

El Jubileu començarà el 24 de desembre de 1999, amb l'obertura de la Porta Santa, i es clausurarà el 6 de gener del 2001. El mateix ritu que el Papa celebrarà a Sant Pere del Vaticà serà oficiat pels cardenals delegats del Pontífex a les altres grans basíliques romanes i a Jerusalem, Betlem i Natzaret.

Almenys una de les celebracions que es farà a Terra Santa, «la celebració de la dignitat de la dona a la llum

Terra Santa, també escenari del Jubileu.

de la missió de Maria», prevista per al 25 de març del 2000 a la basílica de l'Anunciació a Natzaret. El Jubileu també preveu trobades penitencials per guanyar les indulgències i celebracions ecumèniques, com la dels «nous màrtirs», en la qual es reconeixerà els

màrtirs no catòlics que han ofert la seva vida per la fe.

D'altra banda, s'estudia la possibilitat que el Papa viatgi a l'Iraq per participar en una trobada intercristiana, convidat pel patriarca catòlic caldeu Bidawid I. (C.C.)

BÈLGICA

El primat de Canterbury impulsa la intercomunió amb els catòlics

LUXEMBURG.— El primat anglicà i arquebisbe de Canterbury, Georges Carey, demana a l'Església catòlica que abans del 2000 faci possible el sopar eucarístic amb els anglicans: «L'Any Sant podria ser una ocasió per reforçar els llaços de fe de la comunitat cristiana.» Des de fa temps l'Església anglicana practica la intercomunió amb els membres baptistes d'altres Esglésies cristianes, ha recordat Carey. Segons l'arquebisbe, «les Esglésies cristianes ja viuen moltes coses en comú, i la prohibició de prendre part en el sopar eucarístic del Senyor és cada vegada més incomprensible». (APIC)

ESTATS UNITS

Neix una xarxa radiofònica catòlica

SAN FRANCISCO.— L'editorial catòlica Ignatius Press i la universitat franciscana de Steubenville han signat un acord per llançar una important xarxa d'estacions de ràdio als Estats Units. Aquesta xarxa, anomenada Catholic Radio Network, cobrirà les ciutats de Los Angeles, Phoenix, Denver, Minneapolis, Kansas City, Dallas, Chicago, Milwaukee, Philadelphia i Nova York. A partir de setembre començaran les seves emissions. El projecte també inclou plans per transmetre a altres parts del món via Internet i satèl·lit. (Zenit)

El 94% dels joves nord-americans creu en Déu

WASHINGTON.— Una enquesta feta pel diari *The New York Times* i per la cadena de televisió CBS, entre adolescents de 13 a 17 anys d'arreu del país, revela que els joves són profundament creients. Segons l'estudi, un 94% dels entrevistats reconeix que creu en Déu. La majoria assegura que no pren alcohol ni drogues i la meitat considera que les relacions sexuals prematrimonials són «una cosa dolenta». Per als joves, el problema més greu que tenen és la droga, la violència i el crim. Segons l'enquesta, quatre de cada deu joves assegura que la seva família té una pistola; el 15% indica que té un arma i el 31% reconeix que ha rebut instrucció sobre el funcionament de les armes a l'escola. (C.C.)

SENEGAL

Créixer darrere d'uns barrots

DAKAR.— L'Oficina Internacional Catòlica de la Infància (BICE) ha projectat un programa d'assistència per als menors empresonats als centres penitenciaris de Senegal. La BICE també ha projectat un programa per fer-se càrrec i atendre els nens que viuen amb les seves mares a la presó. En general, s'emprerona els nens per robatori, per indigència, per venda de drogues i per prostitució. A més, la BICE ha posat en marxa uns cursos per a guàrdies penitenciaris, educadors, magistrats i policies. (APIC)

El producte que li resol de veritat el problema de neteja de camises i altres peces.

T2000

Demani'l a la seva drogueria o supermercat. Ens ho agrairà!

Vaticà

Joan Pau II, un cristià universal al servei de l'Església

■ El seu pontificat acaba de convertir-se en el més llarg del segle xx

ROMA.— El proper 16 d'octubre Joan Pau II celebrarà els seus vint anys com a Papa, però ja ha aconseguit que el seu pontificat sigui el més llarg d'aquest segle. Després d'ocupar la càtedra de Sant Pere va deixar de ser Karol Wojtyla, l'home vingut de l'Est, per convertir-se en «el Papa». El seu lema

Totus Tuus (Tot Teu) l'ha portat a tots els racons del món, compromès amb la seva missió. Decidit, respectat, incompres, ignorat, estimat... molts són els adjectius que vénen al cap quan es pensa en aquest home de 78 anys. Però el cert és que la seva figura no deixa indiferent ningú.

Joan Pau II,
un home
compromès amb
l'Església.

Quan el seu nom va ser anunciat des dels balcons de la Basilica de Sant Pere, molts ens vam preguntar qui era aquest cardenal polonès que trencava la llarga cadena de papes italians.

La nostra perplexitat no devia ser la dels cardenals reunits en consistori, ja que l'audàcia va ser seva. Alguns van parlar de cansament davant d'una Església massa lligada a l'Església italiana; altres van insinuar que es tractava d'un gest molt pensat, desitjós d'una mà ferma en el timó de Pere. Karol Wojtyla donava aquesta imatge per la seva joventut, i per la seva història personal en l'Església polonesa.

A gairebé 20 anys de distància, després d'haver seguit de prop el que Joan Pau II ha fet en l'Església i per l'Església, no hi ha dubte que tota la seva activitat i pensament ha estat regit per un profund amor a l'Església, perquè és la conseqüència del seu indubtable amor a Jesucrist, el seu fundador.

Responsable i universal

Amor a l'Església, no tan sols en el seu aspecte institucional, sinó en la realitat de cadascun dels seus membres dispersos per tota la terra. El seu constant viatjar, fins i tot ara que està patèticament esgotat, no és més que una conseqüència d'aquest doble amor. Viue aquell pensament de sant Agustí: «On hi ha amor no compta l'esforç i si s'ha de fer esforç, s'estima l'haver-se d'esforçar.»

I aquest amor està sempre condicionat, dirigit i orientat pel seu gran sentit de la responsabilitat. Una responsabilitat que el fa estar sempre vigilant, per a alguns excessivament vigilant, però ell sap que ha rebut de part de l'Esperit Sant aquesta missió de Pastor Universal i es preocupa de les seves

ovelles i procura que estiguin sempre a la cleda.

Sentit de responsabilitat que li ha fet escriure pàgines molt clares sobre les actituds socials, els comportaments individuals i col·lectius, amb la mirada posada en la vocació que han de saber reconèixer en si mateixos els homes i les dones d'avui.

Fer una valoració creient del pontificat de Joan Pau II convida a l'acceptació confiada de la seva manera d'actuar, sabent que només així, i amb una visió sobrenatural, es pot entendre la seva figura, que està condicionada certament per la seva manera de fer i de pensar, però que està basada en la consciència de la seva missió de Pastor Universal.

Un repàs de la crònica detallada de la seva vida, dels esdeveniments tan importants dels quals ha estat protagonista, directe o indirecte, ens omple de sorpresa i ens convida no únicament al respecte filial, sinó també a l'admiració per la seva entrega al servei dels homes en una Església que, gràcies a ell, podem dir que és cada cop més universal. (C.S.M.)

Croàcia rebrà el Papa el proper octubre

ROMA.— L'arquebisbe de Zagreb, Josip Bozanic, ha anunciat que Joan Pau II visitarà Croàcia del 2 al 4 d'octubre per canonitzar el cardenal Alejzije Stepanic. El cardenal Stepanic va morir el 1962 quan es trobava sota arrest domiciliari, per la seva lluita en favor de la llibertat religiosa a Iugoslàvia. Durant la Segona Guerra Mundial, va denunciar la política del règim hitlerià, representat per Ante Pavelic, responsable de les deportacions de centenars de milers de jueus, gitanos, serbis i croats. (Zenit)

ITÀLIA

El silenci del Sant Sudari

TORÍ.— Joan Pau II ha visitat el Sant Sudari, al qual s'ha referit com «el preciós lli que ens pot ajudar a comprendre millor el misteri de l'amor del Fill de Déu». Segons el Papa, l'Església no té competència per pronunciar-se sobre la tela, ja que no és matèria de fe, i convida els científics a investigar els interrogants que planteja el Sant Sudari. Per al Pontífex, el llenç és la «imatge del patiment humà, el misteri del dolor, que santificat pel sacrifici del Crist, genera salvació per a tota la humanitat». D'altra banda, Joan Pau II creu que el Sant Sudari és «imatge de la impotència de Crist crucificat i de la seva resurrecció».

El Papa, durant la seva visita a Torí, ha manifestat també la seva alegria pel resultat del referèndum sobre els acords de pau a Irlanda del Nord. (Zenit)

GESMOR
DES DE 1950
Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments
En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqui al 902 11 65 93
Descomptes especials per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses

Espanya

L'autofinançament de l'Església, un compte pendent

■ Els bisbes creuen que la complexitat de l'imprès de l'IRPF dificulta l'aportació dels fidels

MADRID.— «Signe del teu compromís» és el lema de la campanya sobre l'assignació tributària d'enguany. Aquesta campanya recorda que, en posar una x en la casella corresponent a l'Església catòlica, es demana a l'Estat que destini el 0,52% dels impostos a l'Església. Les dades sobre la declaració de la renda de 1997 reflecteixen que ha disminuït l'assignació a l'Església en un 3,22% i l'assignació a d'altres fins d'interès social en un 3,11%.

«L'autofinançament de l'Església és quelcom que veiem molt llunyà i cal tenir en compte que, a causa de la història que hem viscut, ens falta una cultura catòlica d'automanteniment», explica Juan José Beltrán, director de l'Oficina de Finançament de l'Església. Segons els bisbes, el procediment que s'utilitza a l'hora de fer la declaració de la renda

no és el més adequat, a causa de la complexitat de l'imprès i a la poca rellevància que es dona a l'opció d'ajuda a l'Església catòlica. Segons Beltrán, «alguna cosa falla quan el 48,6% no opta per la casella de l'Església ni per la d'altres fins d'interès social. Aquesta mecànica no funciona perquè la gent deixa les caselles en blanc».

L'Oficina de Finançament de l'Església també destaca que un altre problema és el fet que hi hagi la casella d'«altres fins d'interès social», ja que «sembla que l'Església no tingui fins socials i se l'enfronta amb ONG i altres associacions». En aquest sentit, Beltrán afirma que «l'Església té molt poca rellevància en l'espai que li ha estat reservat i que, a més, no l'afavoreix».

Així mateix, els responsables de l'Oficina de Finançament destaquen que moltes persones deixen la declaració de renda en mans d'Hisenda, bancs i gestories, cosa que afavoreix que l'opció es quedi en blanc.

A pesar d'aquestes qüestions, els bisbes es mostren «orgullosos» del 33%

dels contribuents que marquen la casella d'ajuda a l'Església. Navarra és la comunitat que més hi aporta, amb un 66,34%, i Catalunya és la que menys hi contribueix, amb un 22,26%.

L'Església recorda que les aportacions dels contribuents es destinen al manteniment de persones i edificis que fan possibles tots els serveis que l'Església ofereix. Entre les obres a què es destina l'ajuda dels fidels destaca el sosteniment econòmic de més de 20.000 sacerdots, 22.000 llocs de culte i més de 40.000 centres de reunió y trobada, obres socials i programes solidaris a favor del Tercer Món, entre altres.

Rosa María Jané Chueca

Europa, a debat en la Universitat Pontifícia de Salamanca

SALAMANCA.— Recentment, el Departament d'Ètica de la Universitat Pontifícia de Salamanca ha organitzat la VI Conferència Anual de l'Associació Espanyola d'Ètica de l'Economia i de les Organitzacions (EDD), sota el tema «Europa: mercat o comunitat?». Els organitzadors d'aquesta trobada han volgut rescatar l'aportació fonamental de l'escola de teòlegs salmantins del segle XVI i les seves novedoses aportacions en qüestions econòmiques per a l'ètica del seu temps. Aquesta escola va destacar per l'aportació en matèries

poc usuals en la seva època, com els drets de l'individu, les relacions entre la societat nacional i internacional, les conquestes del nou món, la mendicitat o els negocis.

Durant tota la VI Conferència s'han analitzat els problemes d'Europa des del punt de vista de l'ètica, la religió i l'economia, i s'ha mirat de donar resposta als reptes que es plantegen amb la implantació de l'euro. La desocupació ha omplert un lloc destacat en la reflexió i també les aportacions de l'Escola de Salamanca de fa quatre segles sobre

Una perspectiva de la Clerecía o Universitat Pontifícia.

la primacia de la persona sobre les coses, el lucre com a mitjà per satisfer les necessitats i el bé comú per damunt de l'individual, entre altres temes.

El bisbe de Terol i membre de la Comissió Episcopal de Pastoral Social, Antonio Algora, va defensar el paper de l'Església com a mediatra d'una

realitat encaminada a la Unió Europea i com a partícep en la societat civil de la nova Europa. Així mateix, va destacar que la unió monetària té com a contrapartida l'augment de la marginalitat dels immigrants i una pobre definició dels països europeus davant del Tercer Món. (C.C.)

SANTA MARTA SERVEIS ASSISTENCIALS

Assistència en postoperatoris, malalts crònics, malalts temporals.
Companyia a gent gran, ajuda a domicili, desplaçament a la consulta mèdica.

Tenir cura de nadons.

Servei a les clíniques i domicilis particulars sense cap limitació d'horari.

Infermeres, auxiliars de clínica, puericultores, vetlladores/ors.

Tel. 93 245 37 58 / 93 231 52 27

Espanya

L'Esperit anima la vida contemplativa

■ Missatge dels bisbes en el dia «Pro orantibus»

MADRID.— El pròxim 7 de juny, festivitat de la Santíssima Trinitat, l'Església celebrarà la jornada de la Vida Consagrada Contemplativa. Reflexionarà sobre la influència de l'Esperit Sant en la vida

El missatge dels bisbes per a aquesta jornada remarca que la vida religiosa i, especialment la contemplativa, és obra de l'Esperit Sant. «En el nostre món hi ha una recerca inconscient d'una espiritualitat difusa, la nostra vida és a l'escolta dels ritmes del món, intenta descobrir la realitat amagada i viu la presència del misteri, només trobat en l'Esperit del silenci interior», expliquen els prelats.

La carta dels bisbes recull que «el contemplar cristià és, prioritàriament, trobar-se amb Jesús». De la vivència contemplativa, destaca, n'ha de sorgir una actitud de goig com a agraïment per la vida i assenyala la importància que té el goig com a do de l'Esperit: «Un do que no té el seu origen i font en factors externs, sinó en l'encontre mateix amb Déu, que realitza la plenitud de l'home i de la dona a la terra.»

En el dia *Pro orantibus* es demana oració en

contemplativa. D'aquesta manera, se segueix el pensament expressat pel Papa en la carta apostòlica *Tertio Millenio Adveniente*, en què 1998 es dedica a la tercera persona de la Santíssima Trinitat.

favor dels religiosos i religioses de vida contemplativa, com a expressió de reconeixement, estima i gratitud. Així mateix, es pretén impulsar la catequesi per donar a conèixer la vocació contemplativa. Un altre objectiu d'aquesta jornada és dur a terme iniciatives pastorals per promoure la vida d'oració i la dimensió contemplativa en les esglésies. (C.C.)

La força de la vida contemplativa rau en l'oració.

Els bisbes andalusos preparen la visita «ad limina»

SEVILLA.— De l'1 al 8 de juliol els bisbes andalusos faran la visita *ad limina* per celebrar una trobada amb el Sant Pare i venerar el sepulcre dels apòstols a Roma. Segons l'arquebisbe de Sevilla, Mons. Carlos Amigo, la visita no la fan tan sols els bisbes: «Només hi anirà un grup reduït però s'enduen a Roma la vida de tota la diòcesi. Fem una crida perquè almenys en esperit ens hi acompanyin tots.»

L'arquebisbe va especificar que hi anirà acompanyat pels responsables més directes de l'Assemblea de Germandats i Confraries i del Congrés Internacional de Germandats que se celebrarà el 1999, així com per persones especialment encarregades de les celebracions del Jubileu del 2000: «Presentarem al Papa aquest Congrés i rebrem iniciatives del Consell de Laics per a la seva celebració. També hi durem informació sobre el Congrés de Caritat i Pobresa, que tindrà lloc del 20 al 22 de novembre d'aquest any a la catedral.» (C.C.)

Aprendre a viure en una societat plural

MADRID.— Més de 400 centres de la comunitat de Madrid (300 concertats i 110 de públics) han sol·licitat el programa per a tutories contra el racisme i la xenofòbia anomenat «A tot color». Aquest programa, dissenyat per la Federació Espanyola de Religiosos d'Ensenyament de Madrid, té com a objectiu reforçar les actituds i habilitats de valoració i comunicació interpersonal per prevenir actituds racistes i xenòfobes, i per sensibilitzar i informar d'altres pobles i cultures. (SIC)

Saragossa celebra 400 anys de presència caputxina a Aragó

SARAGOSSA.— El 23 de maig passat els caputxins de l'Aragó van començar les celebracions per commemorar els 400 anys des que van arribar a Saragossa i Aragó. El P. Luis Longás, autor del llibre *Los capuchinos en Zaragoza. IV Centenario 1598-1998*, explica que amb els diferents actes de celebració «pretenem donar gràcies a Déu pel carisma caputxí, que ha fet molt de bé en obres socials, culturals i d'evangelització a Saragossa».

En aquests quatre segles cal distingir dues etapes: una de 1598 a 1835 i l'altra de 1929 a 1998 (després d'un llarg parèntesi de gairebé un segle d'absència). L'orde dels Germans Menors caputxins va arribar a l'Estat espanyol el 1578. Els primers convents es van fundar a Catalunya, València i Aragó. Les dades de 1782 mostren que els caputxins aragonesos tenien 19 convents i 479 religiosos. Aquesta província caputxina va desaparèixer el 1835 amb la Desamortització de Mendizábal. Actualment, l'orde es troba als barris saragossans de Torrero i Valdefierro. (R.M.J.)

Més suport als joves voluntaris

CADIS.— El rector major dels salesians i vuitè successor de Sant Joan Bosco, Juan Edmundo Vecchi, va manifestar en visitar el col·legi Sant Ignasi de Cadis, el 19 de maig passat, que els governs i parlaments tenen el deure de fomentar les activitats de voluntariat entre els joves, ja que «està clar» que ajudar els altres és una inquietud «bàsi- ca» del jovent actual.

Vecchi va celebrar un encontre amb uns 3.000 alumnes salesians de la capital gaditana, que s'emmarca en la visita que ha dut a terme a la Inspecció Salesiana de Sevilla i que va acabar el 20 de maig passat a Carmona, on se celebra el centenari de la presència de la Societat de Sant Francesc de Sales a la població sevillana. Durant la xerrada, va destacar que l'educació és «fonamental» per preparar el jove de forma que pugui afrontar una vida que no és «gens fàcil», ja que res no es dona de franc.

Entre els valors de la joventut, va ressaltar la sensibilitat cap a les persones que «ho passen més malament» i va afegir que aquest caràcter solidari demostra que la societat pot fer molt a favor dels altres. (M.S.)

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

JUNY

7. Diumenge

La Santíssima Trinitat (S) *Blanc*. Lectures: Proverbis 8:22-31 / Salm 120 / Romans 5:1-5 / Joan 16:12-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, ab.; Pere, prev. mr.; Valabons, diaca, mr.; Licarió, Sabinià, Abenci, Vistremón, mjos. mrs.

Festa Major: a Ossera i el Tarròs.

8. Dilluns

Fèria. *Verd*. Lectures: 1 Reis 17:1-6 / Salm 120 / Mateu 5:1-12. TORTOSA: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F) *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guillem, arq.; Gildard, Heracli, Clodulf i Màxim, bs.; Salustià, cfr.; Santa Cal·líope, mr.

Festa Major: a Cànoves.

9. Dimarts

Fèria. *Verd*. Lectures: 1 Reis 17:7-16 / Salm 4 / Mateu 5:13-16. Si es vol: *Sant Efreim, diaca i dr. (MLI) Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Prim i Felicià, mrs.; Ricard, b.; Columbà, ab.; Vicenç, mr.; Santa Pelàgia, mr.

10. Dimecres

Fèria, *Verd*. Lectures: 1 Reis 18:20-39 / Salm 15 / Mateu 5:17-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maurici, ab. mr.; Getuli, Crispul i Restitut, mrs.; Asteri, b.

11. Dijous

Sant Bernabé, apòstol (MO) Vermell. Lectures: Fets 11:21b-26, 13:1-3 / Salm 97 / Mateu 5:20-26. TORTOSA: *Santa Maria Rosa Molas, vg. fund. (ciutat, MO / diòcesi, MLI) Blanc*.ALTRES CELEBRACIONS: *Tradicionalment, festa del Corpus Christi*. Sants, Parisi, mjo.; Rembert, b.; Santa Àlícia, vg. mr.

12. Divendres

Fèria. *Verd*. Lectures: 1 Reix 19:9a, 11-16 / Salm 26 / Mateu 5:27-32. TORTOSA: *Sant Bernabé, apòstol (MO) Vermell*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Sahagún, agus.; Onofre, anac.; Basílides, Ciri, Nabor i Nazari, solds. mrs.; Olimpi, b.; Santa Antonina, vg.; Beata Violant, mja.

13. Dissabte

Sant Antoni de Pàdua, franciscà i doctor (MO) Blanc. Lectures: 1 Reis 19:19-21 / Salm 15 / Mateu 5:33-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fandil·la, mjo. mr.; Trifili, b.; Santes, Felícula i Aquilina, vgs. mrs.

Festa Major: a Bellver de Cerdanya i Tiana.

Lectures bíbliques

La Santíssima Trinitat

Cicle C

Lectura primera

Pr 8:22-31

Lectura segona

Rm 5:1-5

Lectura del llibre dels Proverbis

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo ja havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era, quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

Estem en pau amb Déu, gràcies a Crist, per l'amor que l'Esperit Sant vessa en els nostres cors

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves, trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Al·leluia

Cf. Ap. 1:8

Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant, a Déu que és, que era i que ha de venir.

Salm responsorial 8:4-5. 6-7. 8-9 (R.: 2a)

Quan miro el cel que han creat les mans

[vostres,

la lluna i els estels que hi heu posat.

Jo dic: Què és l'home, perquè us en

[recordeu?

Què és un mortal, perquè li doneu

[autoritat?

R. *Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!*

Gairebé l'heu igualat als àngels,
l'heu coronat de glòria i de prestigi,
l'heu fet rei de les coses que heu creat,
tot ho heu posat sota els seus peus. **R.**

Ramades de bous i ovelles,
fins i tot els animals de la selva,
l'ocell que vola i els peixos del mar,
i tot el que segueix els camins dels
[oceans. **R.**

Evangeli

Jo 16:12-15

*Tot allò que és del Pare és meu;
l'Esperit Sant rebrà d'allò que és meu i us
ho anunciarà*

Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massapessada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de la veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

Doxologia eucarística

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Quan acaba la pregària eucarística, el sacerdot pren el pa i el calze (si hi ha un diaca, és ell qui pren el calze), i elevant-los alhora clou la pregària amb aquesta doxologia trinitària: «Per ell (el Crist), amb ell, i en ell, vós, Déu Pare omnipotent, en la unitat de l'Esperit Sant, rebeu tot honor i tota glòria, pels segles dels segles.» I tota l'assemblea assenteix i rubrica la doxologia amb l'Amén.

Aquesta fórmula és una de les solemnes afirmacions trinitàries de la nostra litúrgia. Ho és també el Glòria, i el Credo, i la salutació inicial, i la conclusió de les oracions, i altres encara, començant pel mateix senyal de la creu.

Amb aquestes paraules queda clar la centralitat del misteri de Crist. La pregària eucarística és l'actualització, en l'Església, d'aquella pregària d'acció de gràcies que Jesús féu en el sant sopar, en la institució de l'Eucaristia. En el cor de la pregària eucarística, fem el memorial del Senyor: repetint allò que ell va fer, anunciem la seva mort, proclamem la

seva resurrecció, esperem el seu retorn; no pas només verbalment, o amb un record emocionat, sinó amb el realisme de la seva presència, tal com ell vol fer-ho, en l'Esperit Sant. És ell qui posa constantment en mans de l'Església el seu sacrifici pasqual, perquè l'Església pugui, unida a ell, presentar-lo al Pare.

Heus aquí el sentit de les paraules litúrgiques, ben formulat en un text ecumènic: «No hi ha Eucaristia si no per Jesucrist. És ell qui, per primera vegada, la va celebrar enmig dels seus deixebles. És ell qui va donar el manament de no deixar de celebrar-la fins que ell vingui. És ell qui prepara l'àpat, és ell qui hi convida... És per ell que són cridats i enviats aquells qui, en nom seu, presideixen aquesta celebració» (*L'àpat del Senyor*, 1978, comissió mixta catolico-luterana).

Però ja que podem celebrar l'Eucaristia per Jesucrist, la celebrem amb ell. A l'Eucaristia, l'Església no està sola. Cap comunitat eclesial que celebri l'Eucaristia és autosuficient per fer-ho, perquè no hi ha Eucaristia si no amb

Jesucrist. Ell és sempre el celebrant principal, necessari; l'autèntic protagonista. No són dues línies paral·leles el que forma l'acció eucarística, una la de Crist i l'altra la de l'Església, sinó una: la de Crist, a la qual s'uneix l'Església.

No sols això. Per què podem acollir l'acció de Jesucrist, i unir-nos-hi, si no perquè estem en ell? I què fa l'Eucaristia en nosaltres, si no inserir-nos cada vegada més en ell?

Les paraules de la doxologia ens recorden, a cada missa, que «el Fill de Déu fet home, pel qual, amb el qual s'acompleix l'esdeveniment eucarístic, n'és el centre vivent» (document citat).

El misteri de Crist té el seu origen en l'amor del Pare, i tota l'orientació de l'obra de Crist és envers el Pare. Ell és l'únic que coneix el Pare com el Pare per ser conegut (Mateu 11,27), perquè és el Fill, i ha vingut a explicar-nos, amb la seva pròpia existència històrica, aquest amor del Pare envers Ell i envers nosaltres, els homes. La passió de Crist s'acompleix perquè el món conegui com el Fill estima el Pare (Joan 14,31).

Aquesta és la realitat present i actual del misteri eucarístic. La glòria que Crist ha donat al Pare a la terra, amb l'acompliment de la seva missió, no es pot superar per part de ningú, ningú no pot afegir-hi més grandesa. Per Crist, el Pare ha rebut, una vegada per sempre, «tot honor i tota glòria».

És fascinant, espiritualment i en la fe, anunciar aquesta realitat com a conclusió de la pregària eucarística. En les mans de l'Església, unida amb i en Jesucrist, es troba allò de més sublim que hi hagi en el món present i en el futur: tot honor i tota glòria per a Déu!

Crist s'ofereix al Pare en la creu mogut per l'amor de Fill, és a dir, mogut per l'Esperit Sant. I l'Esperit continua sent «la força d'amor incommensurable que actua el misteri eucarístic i que continua fent-lo eficaç (document citat).

Cal no oblidar la invocació repetida de l'Esperit Sant que es troba en les pregàries eucarístiques: per la consagració, per l'eficàcia i fructuositat de la comunió. Aquesta acció de l'Esperit Sant no es pot pensar com quelcom intel·lectual i abstracte, sinó com allò de més cordial imaginable: «La caritat de Déu és difosa en els nostres cors per l'Esperit Sant.»

(Publicat en el núm. 664 / 11-VI-1992)

La Bíblia a l'abast

La satisfacció d'esperar la glòria de Déu

(Rm 5:1-5)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Ara que ja som justos...

La glòria de Déu és la salvació de la humanitat. La humanitat tota entera, des dels orígens fins a la seva fi, és en camí de realització. Un camí certament ple d'entrebancs, el pitjor dels quals és la mort, simplement perquè és absolutament insalvable des de la simple possibilitat humana. La mort, però, la mort física, no és l'únic entrebanc en el camí de la realització humana. Hi ha el pecat —el pecat personal de cadascú i el pecat col·lectiu— que ens redueix a una situació d'injustícia entre els homes i entre els homes i Déu. Aquesta situació d'injustícia que pren distintes concrecions, impossibilita l'home de realitzar-se plenament, fins al punt que, ell que s'hi ha endinsat voluntàriament, no té a la seva mà la solució de sortir-ne. L'obra de la redempció portada a terme per Jesucrist és justament aquesta solució alliberadora. Llavors l'home esdevé just i entra en possessió d'una situació de pau, que no sols li permet realitzar-se, sinó que de fet el realitza com a home.

Val la pena recordar aquí l'antic adagi de «la pau és obra de la justícia» i de veure clar que allò que realment realitza l'home i la humanitat és precisament la pau verdadera, profunda, obra de la justícia de Déu, que ens ofereix com un do salvador. Vet aquí l'obra de Déu realitzada per Jesús i per l'Esperit Sant. «Ara que ja som justos com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor» (v. 1, vegeu també v. 5).

El creient és un home salvat. Un home realitzat, doncs. L'obra redemptora de Jesucrist no és una simple introducció, un mer situar en la direcció de salvació, sinó que és una obra completa. «És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm» (v. 2a). La fe és alhora do i acceptació. El do de Déu és ell mateix que se'ns dona i que el creient accepta lliurement i deixa que informi —doni forma— tota la seva experiència humana. No es tracta del simple coneixement intel·lectual, més o menys profund, d'una doctrina. La possessió existencial del do de Déu és el que ens dona en ferm la pau amb Déu que ens

realitza. L'aplicació de l'obra redemptora de Jesús cal fer-la, però, en tot el llarg i ample de l'experiència humana. És un error creure que la redempció de Crist s'aplica puntualment en un moment determinat de la vida —posem per cas en el moment del baptisme— en el sentit del qui li donen un carnet que li obrirà després totes les portes sense necessitat de fer-hi res més. És l'home tot enter el que és salvat: l'infant, l'adolescent, el jove, l'adult, el vell... També l'home sotmès a l'experiència de la mort. És en aquest sentit que l'home és un peregrí. I el creient, un peregrí que fa camí amb Jesús ressuscitat, com els deixebles d'Emmaús.

Al ritme de l'esperança

El creient és sempre un home que camina al ritme de l'esperança en la companyia i l'ajuda de Jesucrist. «És per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu» (v. 2b). Posseïnt en ferm la gràcia de la possibilitat d'arribar a construir del tot la nostra personalitat per la fe en Jesucrist, esperem ser realitzats totalment per ell. És el que sant Pau ens

diu ens els versicles 3-5. En el camí hi trobarem dificultats que posaran a prova la nostra fidelitat i sobretot el valor de la nostra esperança, però que alhora són per al creient motiu de satisfacció, ja que la gràcia de Déu ens dona forces i ens ajuda a superar les proves, enfortint així la nostra personalitat autèntica. És l'aprovació de Déu que dona esperança, perquè sap que porta en ell l'amor dinàmic de Déu, que no el deixarà mai sol. El Pare ens ha enviat el Fill i, en Jesús, ens ha fet fills donant-nos l'Esperit Sant, que ha vessat en els nostres cors l'amor de Déu. Cada cristià porta en ell l'empremta de la Trinitat, que el converteix en signe vivent de l'obra de Déu: la realització de l'home i de la humanitat, ara i aquí, en procés de donació i d'itinerari, i allà en consumació plena i en repòs de comunió perfecta. Per això «l'esperança no pot defraudar ningú» (v. 5a).

En aquesta hora d'angoixa per a la humanitat és precisament aquest testimoni d'esperança el que el món necessita i espera dels cristians. Esperança activa, insubornable, viva, com l'amor de Déu.

Pensaments sobre el futur

Joan Guiteras i Vilanova

L'Església, actualment, demana perdó per determinats greuges històrics. Considero que és una cosa admirable. Tant de bo que l'exemple arrossegés altres institucions! Perquè la història té molts pedaços que l'enlletgeixen i envileixen. És molt difícil justificar guerres, opressions, fraus econòmics... És clar que demanar perdó no és moneda corrent. I menys atendre's a les conseqüències de reparació implicades en l'autèntic penediment. Dir «perdó» no costa gaire. El que importa és fer-lo eficaç amb obres reparadores del mal que ha estat fet.

Els membres de l'Església confessen constantment els seus pecats de paraula, obra i omissió. La litúrgia i la paraula els tenen avesats a acceptar la seva condició pecadora. Cosa que no és pas banal. Un perdó sincer a Déu i als germans. Perquè el pecat ataca a l'un i als altres. Els cristians, sabent-se objectes de la misericòrdia divina, han d'atorgar el perdó immediatament. No es pot pondre el sol sense que un

fidel hagi fet les paus amb els germans que ha ofès o que l'han ofès.

El misteri del perdó és molt gran. Tant, que forma part integrant de la vida cristiana. Hom demana a Déu que el perdoni de la mateixa manera que atorga el perdó sincer als altres. En això el Parnostre és ben clar i implacable. I, a l'Evangeli, és molt forta la paràbola del cínic administrador que, després d'haver estafat en gran manera el seu amo i d'haver-ne rebut el perdó magnànim, no és capaç de condonar una minsa quantitat a un company. Una paràbola que indigna. Però per poc que un badi una mica pot esdevenir-ne fàcilment protagonista.

Déu i molts dels germans obren misericordiosament amb nosaltres. Ens accepten tal com som, ens ofereixen la mà i perdonen els nostres errors. La vida personal, ben mirat, és possible per la benvolença de molts dels nostres proïmes. Hi ha gent que ens vol mal, però també tenim molts amics que ens fan agradable la vida i que ens brinden la seva amistat. No

saber escoltar

és lícit, doncs, ser immisericordiós ni migrat d'esperit quan és l'hora dels altres.

L'Església demana perdó. Ho fa sincerament. Però els errors del passat han de ser l'advertència del que no cal tornar a fer més. La mateixa consciència han de tenir els països. Tanmateix, una mirada als cristians ens dona coses exemplars i altres que no són tant. Pel que fa a aquestes darreres, ¿serem capaços de corregir-les a temps, per tal que els nostres successors no hagin de demanar perdó? Hi ha un temps per a cada cosa. Un temps també per demanar perdó. És l'hora de la pau entre els mateixos cristians en el si de la pròpia Església. Les divisions mai no seran el signe de l'amor que identifica el cristià. Cal corregir molt a l'interior de l'Església! Uns i altres, en lloc de rivalitats, hem de ser capaços —sense enveges ni rancúnies— de saber crear comunió sincera —observant les lleis de convivència— per tal que l'Evangeli sigui un jou suau per als membres de l'Església i una força que, anunciada il·lusionadament, salvi els homes per Crist.

La magrana

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

No sé quin preu té ara aquesta fruita, però recordo que, de petit, quan la menjava de postre era una cosa extraordinària que només ens podíem permetre de tant en tant. La magrana és una fruita molt especial: la pell és prima i resistent i l'interior té un suc molt refrescant. Potser, més que menjar-la, hauríem de dir que ens la bebem.

L'arbre és molt bonic, el color vermell viu de les flors és preciós i el fruit és molt ornamental. A Terra Santa n'hi ha molts. Recordo que una vegada, quan vivia a Ain-Karen al convent franciscà, fra Ovidi ens va dir que podíem menjar totes les magranes que volguéssim perquè ell no tindria temps de collir-les. Ho vaig aprofitar i vaig gaudir-ne molt. L'espectacle d'aquesta fruita que quan és madura s'obre, amb tons de color coure en la seva pell i l'ornament ingenu del calze antic, que penja graciós de l'esfera que és el fruit, constitueix una de les visions més boniques que es pot contemplar. És la natura morta més bonica que ens ofereix la natura. Aquells dies, aquell jardí i aquelles plantes mai no les oblidaré.

A la Bíblia s'anomena l'arbre 26 vegades. Alguna vegada és una referència senzilla a un lloc on hi creix. D'altres vegades es tracta de reproduccions de les

flors o dels fruits com a motiu ornamental, ja siguin brodats als ornaments del summe sacerdot, o fosos en bronze i culminant les columnes del Temple de Salomó. Segurament que aquesta sensació de plenitud que té la magrana era un bon símbol de la benedicció divina.

L'aspecte eminentment sensorial, m'atreuria a dir sensual, de la magrana no podia faltar al *Càntic dels Càntics*. (Interrompo la redacció per repassar una altra vegada cadascun dels sis llocs on el *punica granatum*, que és el nom que li donen els botànics, s'anomena en el bonic llibre. A vegades pregunto, si em trobo algú que em diu que llegeix aquests articles, si també llegeix la Bíblia, jo ho faig diverses vegades al dia.)

Em sorprèn, i a la vegada m'alegra, que l'autor compari les galtes de la núvia a dues meitats de la magrana. En un lloc, per augmentar l'atractiu i el misteri, afegeix, que es veuen a través del vel. En altres ocasions es refereix a la flor dels magraners que, com ja he dit, és d'un color vermell alegre i intens.

A través del satèl·lit Eutelsat cada diumenge veig l'emissió religiosa *A sua immagine* i la missa que ofereix la Rai Uno, però també a vegades, per aquella tendència que tenim tots de fer *zapping*, veig un canal

que, nit i dia, fa desfilades de models, masculins i femenins. Haig de confessar que em sorprèn i em deceb el llanguiment, l'avorriment i, fins i tot, la tristesa que transmeten tots aquests rostres de dones boniques, que llueixen els vestits. Aquí, a casa nostra, també tinc aquesta sensació quan observo les tanques publicitàries o quan passejo pel carrer. Perquè el rostre femení, amb la seva expressió de somriure i ingenuïtat, ha desaparegut d'entre nosaltres? Un, que de jove també es va enamorar, recorda, i encara constata en l'actualitat, la quantitat d'optimisme i d'il·lusió que és capaç de suscitar un somriure femení. Perquè n'hi han tan pocs? Encara que això no passa a altres països, potser del Tercer Món, perquè no hi ha noies alegres, amb galtes rosades com la meitat de la magrana, que tinguin molta vitalitat i que transmetin esperança? El somriure femení no és un do? Si alguna noia jove llegeix això, m'agradaria que un dia, en comptes de mirar-se al mirall, observés una magrana madura i es preguntés: el meu rostre després plenitud, alegria, il·lusió i goig com aquesta fruita original? Si ho fés alguna cosa aprendria i els altres hi guanyaríem. I no diguem el goig que sentiria ella quan constatés que es pot assemblar a l'estimada del «Cantar més Bonic».

retrats bíblics
intencionats

Amics de Déu

Sant Bonifaci, bisbe i màrtir, 5 de juny

Es deia Winfrid i va néixer cap allà l'any 680 al territori de Wessex (Anglaterra), al si d'una família cristiana. Va ingressar al monestir de Nursling i després d'estudiar llatí, filosofia i teologia, va ser ordenat sacerdot.

En el seu primer viatge a Roma, el papa Sant Gregori II va canviar el seu nom pel de Bonifaci, i pocs anys després el va ordenar bisbe. Encarregat pel Papa, va anar a missionar a Alemanya. Un dia, la multitud que l'esperava en silenci el va veure arribar amb una destrat, amb la

qual va atacar l'alzina sagrada de Donar, a la qual els pagans professaven una gran veneració. Passats uns moments, el tronc va cedir, l'arbre va caure desplomat i no va succeir res. Els déus pagans eren impotents davant del ministre de la fe cristiana.

Amb el temps, tota Alemanya va abraçar l'Evangeli de Jesucrist gràcies als grans esforços de l'arquebisbe Bonifaci i d'uns quants companys. Hesse, Turíngia i Baviera es van rendir succesivament a la predicació convincent del sant anglès i, no cal dir-ho!, als seus fets incontestables. Amb una energia singular, sant Bonifaci va abatre obstacles, conjures, desviaments doctrinals, amenaces i riscos en una mostra de vida espiritual realment única.

Després d'haver aconseguit la total evangelització d'Alemanya, sant Bonifaci va començar l'empresa de regenerar i posar al dia l'Església franca, en profunda decadència. Déu li va fer el do de coronar amb èxit els seus treballs. En assabentar-se que els frisons, poble del nord d'Holanda, havien tornat al paganisme, va anar cap a ells a reevangelitzar-los. Després d'un primer èxit, els pagans li van parar una emboscada i el van matar. Així, sant Bonifaci va coronar amb el martiri l'obra que Déu li havia encomanat.

Fem catequesi

Qui és Déu?

Ara ets a casa llegint. Obre bé els ulls i mira un moment al teu voltant. Què hi veus? L'interior de la sala, la taula, les cadires, el televisor. Mira per la finestra, què hi ha? El carrer, les cases, els arbres, els cotxes que circulen, les persones que caminen.

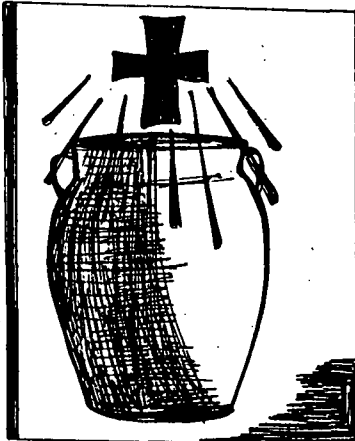
I si seguim mirant més lluny encara? Deixa volar un moment la teva imaginació: veuràs llavors els camps, les prades, la muntanya, els rius, el mar. I si aixeques el cap, què veuràs? Els ocells, les papallones, un avió que vola pel cel, el sol... I què veiem quan es fa de nit? Les estrelles, la lluna... Ara tanca els ulls. Què hi veus? Res.

Res? Ja no hi ha sala, ni taula, ni cadires, ni televisor? Ja no hi ha carrer, ni cases, ni arbres, ni cotxes, ni persones? Ja no hi ha camps, ni prades, ni muntanyes, ni rius, ni mars? Ja no hi ha ocells, ni papallones, ni avions, ni sol? Ja no hi ha estrelles ni lluna? Sí, és clar que hi ha tot això, però quan tanques els ulls no ho veus.

Doncs bé, ja fa temps, molt de temps, sense tancar els ulls, ningú no hauria vist res de tot això, perquè llavors no hi havia absolutament res: ni cases, ni ciutats, ni arbres, ni muntanyes, ni infants, ni persones grans. Però sí que hi havia algú que existeix eternament, des de sempre, i que està per sobre de totes les coses: el bon Déu.

Litúrgia

Qui pot batejar i com?

Són ministres ordinaris del baptisme el bisbe, el prevere i el diaca. En llocs on hi hagi molta escassetat de mossens, el bisbe pot encomanar a un catequista o a una altra persona preparada degudament aquesta funció.

En cas de necessitat, tota persona, fins i tot si no és cristiana, pot batejar si té la intenció, amb aquell acte, de fer allò que fa l'Església quan bateja, i aplicar la fórmula baptismal trinitària: N... (el nom del que ha de ser batejat), jo et batejo en el nom del Pare (submergeix l'infant o l'adult, o li tira aigua al cap per primera

vegada), i del Fill (el submergeix o li tira aigua per segona vegada), i de l'Esperit Sant (el submergeix o li tira aigua per tercera vegada).

Potser ens podem preguntar com és que hi ha tanta facilitat per administrar el baptisme (fins i tot un no cristià), i la resposta és que l'Església veu la raó d'aquesta possibilitat en la voluntat salvadora universal de Déu i en la necessitat del baptisme per a la salvació (Mc 16,16; Jn 3,3.5).

Pels camins de la Bíblia

Les cartes de sant Pau

Pau, de personalitat molt viva, mostra en les seves lletres una pluralitat enorme d'idees. Home de fe profunda i centrat en Déu, té un únic objectiu: «Predicar Jesucrist, crucificat i ressuscitat, per la salvació dels homes.»

Cal parlar del cristocentrisme de Pau. El Senyor Jesús ho és tot per a ell, i les altres coses en comparació no són absolutament res. L'Església és el cos de Crist. L'apòstol, que havia estat gran perseguidor de l'Església, ara l'estima amb tot el cor.

Per les epístoles coneixem gran part de la seva vida que ja comença a explicar-se en els Fets dels Apòstols. La podríem dividir en quatre períodes. El seu comportament en el judaisme quan fou perseguidor de l'Església; el temps des de la conversió fins al primer viatge; els tres viatges, grans treballs apostòlics, fins a la primera captivitat a Roma; l'actuació apostòlica fins a la segona presó i mort.

Segons l'ordre cronològic, en les dues primeres epístoles als Tessalonicencs ens

és donada a conèixer la fe de la comunitat primitiva. Jesús, per la Resurrecció, apareix com el Senyor i el Messies. És el pas de la catequesi senzilla de la primitiva Església als grans desenvolupaments dogmàtics que seguiran.

En les epístoles als Corintis, Gàlates i Romans, l'apòstol es mostra amb una gran maduresa, enriquit amb l'experiència de la seva vida espiritual. Exposa àmpliament el seu evangeli, base de la teologia catòlica. L'epístola als Filipencs pertany doctrinalment al grup de les quatre grans epístoles.

Paralelament a la meditació de la veritat divina, la vida interior de Pau va en augment. Se sent unit amb Crist. Això el porta a les exposicions cristològiques de les epístoles als Colossencs i als Efesis i també als Filipencs.

Les darreres cartes són principis de teologia pastoral, escrites als continuadors de la seva obra, els deixebles Timoteu i Titus.

Hi ha una carta, la més curta de totes, a Filemó; és com la carta de l'alliberament dels esclaus.

L'Oriol i la Laia
per Xesc

Constructors de pau i solidaritat

■ El camp internacional de treball com a instrument de cooperació

El 1920, acabada la Primera Guerra Mundial, neix el Service Civil International (SCI) per treballar per la pau des de la convivència, el respecte mutu, la solidaritat, la col·laboració

i la no-violència com a via per solucionar els conflictes entre nacions, comunitats o persones. El mitjà per assolir aquest objectiu és, entre altres, el camp internacional de treball

voluntari. Han passat 78 anys i el moviment s'ha estès i ramificat. El SCI-Catalunya es crea el 1982, però no és fins al 1996 que rep oficialment els estatuts de grup del SCI.

El SCI-Catalunya no tan sols ha treballat a Catalunya, també a la Península, a les Balears i les Canàries. Disposa de grups locals a Tarragona i Osona.

«Intentem resoldre conflictes de forma pràctica, no fem discursos... vas a treballar en un lloc on hi ha una problemàtica; treballes per una cosa concreta, per una cosa real...», així explica Gianni Orsini, coordinador general de SCI-Catalunya, la filosofia de l'organització.

El SCI no es redueix a una participació en un camp de treball un cop a l'any. Durant els 365 dies hi ha grups de treball que fan activitats concretes, centrant els esforços en la formació, la conscienciació i en el disseny d'un projecte concret.

El SCI es defineix com una organització al servei de la pau, cosa que significa «treballar a molts nivells perquè la pau no és l'absència de guerra: és tota la dimensió de respecte mutu en la societat», assegura Orsini.

Cada any el SCI-Catalunya rep unes 400 peticions per participar en algun camp de treball. És qüestió de col·laborar en la realització d'un projecte social mitjançant el treball voluntari d'un grup de persones de diferents països. Aquests camps acostumen a durar entre 10 dies i un mes. Per poder-hi participar cal tenir 18 anys, com a norma general.

Braç a braç

Una de les característiques dels camps és la vida en comunitat, segons remarca Gianni Orsini: «Estàs amb persones d'altres països, cosa que t'obliga a acceptar-les i respectar-les.

Joves en un camp de treball de Barcelona.

Has de conviure-hi i aprens a participar, a col·laborar, a ser tolerant.» Cada camp és un marc immillorable per treballar per la pau en un ambient on convergeixen diferents cultures i tarannàs.

La vida en grup es basa en un principi essencial: «No hi ha una evolució de l'individu sense una aportació del grup i no hi ha una progressió del grup sense una aportació dels individus.»

Com a coordinador general del SCI-

Catalunya, Orsini explica que «volem que la gent torni a casa no amb una resposta, sinó amb més preguntes i amb més inquietuds; volem que els camps siguin una porta oberta a la solidaritat».

Els camps de treball s'estructuren en tres eixos bàsics: ecologia, antifeixisme i solidaritat. D'aquesta manera es cobreixen àrees com immigració, educació per la pau, animació de discapacitats físics o psíquics, agricultura, pobresa, comunitats espirituals o ideo-

lògiques, sexualitat, animació de nens o persones grans, etc.

Treball conjunt

El SCI ofereix uns seminaris de formació, sessions informatives, «vaqueries» (espais de debat que es fan un cop per setmana on es tracten temes com voluntariat, immigració o comerç just). Aquesta formació per als voluntaris possibilita una més gran preparació, conèixer la situació del camp on s'ha de treballar i l'organització amb què s'ha de col·laborar. En aquest sentit, Gianni Orsini assenyala que «nosaltres [el SCI] aportem la dimensió internacional, de voluntariat i l'intercanvi. Treballem en un lloc on hi ha una problemàtica, on hi ha gent o associacions que treballen el tema».

Abans d'anar als camps internacionals de treball voluntari, els voluntaris que mai no han participat en camps organitzats pel SCI han d'assistir en algunes de les reunions informatives que s'organitzen. N'hi ha previstes dues per al 13 i el 27 de juny a les cinc de la tarda al local del SCI-Catalunya. Les inscripcions per als camps es poden fer de dilluns a divendres de les 17.15 a les 20.00 hores.

Rosa María Jané Chuéca

SCI-CATALUNYA
C/Del Carme, 95, BAINOS 2A
08001 BARCELONA
TEL. 93/ 441 70 79
FAX 93/ 441 70 18
E-MAIL SCI@PANGAEA.ORG

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incavol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat/cultura

«Les persones grans, primer de tot, som persones»

■ 1.500 delegats participen en el III Congrés Nacional de la Gent Gran

BARCELONA.— El divendres 22 i el dissabte 23 de maig es va celebrar a Barcelona el III Congrés Nacional de la Gent Gran, que va reunir 1.500 delegats al palau de Congressos de Montjuïc. Tres ponències sobre l'Estat del benestar, la responsabilitat i les relacions intergeneracionals van centrar l'interès d'aquestes jornades.

El president de la Generalitat, Jordi Pujol, va inaugurar el III Congrés amb unes paraules tranquil·litzadores envers els ciutadans de cinquanta anys en endavant. Segons Pujol, aquestes persones no hauran de patir pel manteniment de les seves pensions, però va advertir que aquesta gent té drets i també té deures: «La gent gran pot sortir de si mateixa i donar-se als altres fent un servei a la família, a la societat i al país... Perquè per fer país es necessita tothom però especialment la gent gran, per l'experiència que han acumulat i pel gruix del col·lectiu.» Efectivament, es calcula que a Catalunya hi ha un milió de persones grans, és a dir, de més de 65 anys; això significa una sisena part de la població catalana.

Relacions intergeneracionals

El treball del III Congrés es va desenvolupar al voltant de tres ponències que van estar sotmeses a discussió i a esmenes i de les quals finalment van ser-ne aprovades unes conclusions. La primera d'elles tractava sobre les relacions intergeneracionals, amb la intenció de promoure un millor coneixement i una aproximació entre les diferents generacions. En les conclusions es va destacar que la família és la primera unitat de convivència i un lloc bàsic de

relacions intergeneracionals. S'ha d'informar del paper que la persona gran té com a membre actiu de la família a les llars, i del seu paper cohesionador, especialment en aquelles famílies que passen per situacions difícils, emocionals, de salut, de treball, etc. i també per la tasca de suport en la cura dels infants, dels malalts i pel seu testimoniatge en la transmissió de valors. També es va insistir en la necessitat que els mitjans de comunicació social tinguin una especial cura en el tractament de la imatge de la persona gran i evitar caure en qualsevol estereotip. En aquest sentit, el conseller de Benestar Social, Antoni Comas, va lamentar el tractament que sovint fan els mitjans dels problemes de la gent gran. «Sempre es destaquen els aspectes assistencials, quan només un 5% de la gent gran necessita aquesta assistència. Queda un 95%, el problema del qual és d'índole ben diferent.» Finalment, es va incidir en la capacitat dinamitzadora de la societat que tenen les persones grans des de l'associacionisme, món que cal potenciar.

La segona ponència, la responsabilitat, va donar lloc a una de les frases més pronunciades al llarg del Congrés,

especialment pel seu president, Josep Laporte: «La persona gran és persona abans que gran.» I en tant que persones són alhora responsables i corresponsables de la projecció social del país. En jubilar-se s'inicia una nova etapa sense les reponsabilitats de la vida laboral, que facilita el plantejament de nous projectes. És per això que les persones grans han de mantenir-se actives. La persona gran no s'ha d'instal·lar en la reivindicació, sinó que ha d'actuar amb els altres per transformar la societat, i de manera especial, els aspectes d'aquesta que més els afecten, a través dels consells de la gent gran.

L'última ponència va fer referència a l'Estat del benestar «conquesta social irrenunciable que ha de ser mantinguda i millorada sota la responsabilitat dels

poders públics i amb la col·laboració de la iniciativa social i privada». A grans trets, es van reclamar garanties d'unes pensions dignes i l'estabilitat del poder adquisitiu, l'accés a la sanitat, a la cultura, a l'ensenyament, al lleure i a la informació. L'Estat del benestar també hauria de facilitar la permanència a la pròpia llar, garantir un nombre suficient de residències i possibilitar la participació. En línies generals, es va expressar la voluntat d'avançar vers l'estructura d'un Estat del benestar europeu, és a dir, d'una veritable Europa social.

Tot plegat es va fer palès en la lectura, per part de l'actriu Marta Padovan, del Manifest del Tercer Congrés. En el discurs de cloenda del Congrés, el conseller Antoni Comas va assegurar que s'havia votat una política d'integració de la gent gran a la societat, no una política assistencial ni d'entreteniment i va indicar que s'havia aprovat un bon manifest que estava al nivell de la gent gran de Catalunya. Segons ell, «aquest manifest no es podria haver aprovat en altres societats perquè no han arribat al nivell de discussió que s'ha aconseguit en aquest Congrés». Comas va afegir, dirigint-se als 1.500 delegats provinents d'arreu del Principat, que «ara toca portar al si de la societat catalana les conclusions del Congrés a través de les associacions de què vosaltres formeu part».

Josep M. Calvet

Jordi Pujol va inaugurar el III Congrés de la Gent Gran.

S'institueix la Capital de la Cultura Catalana

BARCELONA.— A partir de l'any que ve, Catalunya tindrà una ciutat que serà Capital de la Cultura Catalana. La iniciativa, endegada per l'organització que porta el mateix nom, pretén contribuir a un millor coneixement de la cultura catalana en tots els seus àmbits i permetrà que una ciutat de dimensions mitjanes, durant un any, sigui designada com a referent global per a tot l'àmbit cultural i lingüístic.

Podran aspirar a ser designades totes les ciutats que presentin la seva candidatura a la seu de l'organització

(Ronda Universitat, 7 - 08007 Barcelona). La candidatura serà presentada per l'autoritat municipal competent, i és recomanable que hi participin el màxim nombre d'organitzacions públiques i privades de la ciutat, per donar a la candidatura el major consens ciutadà possible. La Capital de la Cultura Catalana serà designada per part d'un jurat format per persones de reconegut prestigi en el món cultural i científic. Durant el mes d'octubre d'enguany es designaran les ciutats que seran Capital de la Cultura Catalana els anys 1999, 2000, 2001 i 2002. (C.C.)

Les claus de l'èxit

■ Conferència del doctor Parasuraman sobre la qualitat del servei als ciutadans

BARCELONA.—El doctor A. Parasuraman, un dels deu experts més prestigiosos del món en qualitat de serveis, va impartir el 20 de maig passat la conferència *Qualitat al servei dels ciutadans: claus de l'èxit*, amb motiu de la I Jornada Tècnica del Pla de Qualitat de l'Ajuntament de Barcelona. Durant la seva xerrada, el professor va destacar les millores de la ciutat de Barcelona en aquest aspecte.

«Una ciutat ha d'inspirar confiança», va dir A. Parasuraman al començament de la seva conferència. Els ciutadans són més feliços si veuen que la ciutat on viuen funciona correctament», va afegir. Parasuraman, que ha rebut diversos premis pel seu ensenyament i la seva investigació en aquest terreny, va explicar que la bona qualitat dels serveis «no tan sols és important per satisfer els ciutadans, sinó també per a l'enfortiment i el manteniment de la bona salut econòmica i social de la comunitat».

El professor va comentar que és normal que al ciutadà «li agradi adonar-se del bon funcionament dels serveis a la seva ciutat. Vol veure com respon la ciutat davant d'aquells imprevistos que no es poden preveure». És

en aquests moments —«no rutinaris», segons va constatar Parasuraman— en els quals el ciutadà «pot avaluar l'eficiència dels serveis, pot veure quin és el seu grau d'efectivitat».

«Es difícil trobar casos de ciutats que tinguin una qualitat excel·lent en l'àmbit de l'administració pública», va reconèixer el doctor. Amb tot, va posar com a exemples la ciutat de San Diego, a l'estat nord-americà de Califòrnia, i diverses zones dels estats de Florida i Illinois. D'altra banda, també va voler fer palesa la seva preocupació per les moltes deficiències que encara troba en el servei als ciutadans. Parasuraman va destacar la lentitud dels processos de concessió de permisos per construir edificis i «la mala educació d'alguns funcionaris de l'administració

pública, així com la seva poca amabilitat en el tracte amb els ciutadans». Va explicar que les persones «no demanen només un resultat final, sinó també un camí de cortesia i amabilitat» per tal d'aconseguir aquesta elevada qualitat.

Parasuraman va finalitzar la seva conferència parlant de Barcelona. «Una ciutat —va admetre— sobre la qual no tinc gaire experiència». El doctor va explicar que «Barcelona s'ha de sentir orgullosa de totes les iniciatives que

han millorat al llarg d'aquests anys la qualitat dels seus serveis i va afegir que la ciutat havia potenciat els drets dels ciutadans i havia millorat la comunicació amb ells, però que, en alguns aspectes, la ciutat «encara estava començant». La xerrada del professor va servir per cloure la I Jornada Tècnica del Pla de Qualitat de l'Ajuntament de Barcelona.

Francesc Domènech

I Premi dels Jocs Florals del Col·legi de Sant Ignasi dels jesuïtes

«La magnitud de la pau»

Són moltes les iniciatives que es duen a terme per demanar la pau al món. *Catalunya Cristiana* vol fer-se ressò del text *La magnitud de la pau*, que va obtenir el I Premi de redacció dels Jocs Florals del Col·legi de Sant Ignasi dels jesuïtes de Barcelona. L'autor és August Gibernau i Torres, de 13 anys, que fa segon d'ESO. El text descriu un fet lamentable sobre una qüestió que més d'una vegada tots ens hem preguntat: com aconseguir la pau al món.

Pensava que tot havia estat un malson, vaig tancar els ulls per fer desaparèixer totes aquelles imatges i aquells crits, que ara tant m'amoïnaven i que de sobte es van produir al meu voltant, però quan vaig tornar a obrir els ulls vaig veure que tot havia estat una realitat.

No podia comprendre la magnitud d'aquest autèntic desastre, tot havia succeït en pocs segons; les bombes i els trets esclataven sense cap advertència i les víctimes van caure amb gran rapidesa en mans d'aquells que només tenien com a única manera de parlar una pistola a una mà i un ganivet a l'altra.

Vaig voler cridar però la sensació d'impotència em va deixar sense veu, no podia creure que aquells nens que estaven jugant a la pilota feia uns moments ara estaven tirats a terra mentre que la pilota encara rodava pel carrer esperant que algú li donés un cop de peu.

Quan tots aquells que havien salvat miraculosament la seva vida es van començar a aixecar amb molta cura per si de cas tornaven una altra vegada els trets. Eren víctimes, com jo, però els sentia tan culpables com aquells que havien disparat. Aquella terra era esclava de l'odi, de les guerres i de les amenaces sense cap explicació coherent. La supèrbia i l'orgull tan sols servia per això, per fer que els innocents paguin pels que han creat la paraula odi.

Estirat a terra i amb els ulls perduts a l'horitzó, no vaig sentir apropar-se el mercader que m'havia assenyalat el camí a l'hotel. Em va donar la mà perquè em llevés i amb els ulls entelats per la vergonya i les llàgrimes em va demanar perdó pel que havia succeït com si ell tingués la culpa i em va dir que no tots eren com aquests homes marcats per l'odi. El vaig creure i li vaig fer una encaixada de mà, jo també avergonyit per pensar tan malament d'ells.

Havia comprès una cosa, la pau no està en els tractats que fan diferents països sinó en els sentiments de cadascuna de les persones i, com si fos una planta, l'hem de cuidar cada dia perquè cada vegada sigui més forta i doni fruits.

August Gibernau i Torres

La recepta de la tieta Montserrat

La tieta Montserrat vol oferir-nos les seves receptes recopilades al llarg de molts anys, però per publicar-les necessitem algú que patrocini aquest espai.

Un restaurant o una empresa del món de la gastronomia podrien ajudar molt el nostre setmanari.

Catalunya Cristiana necessita el teu suport.

Truca'ns al 93 490 59 88 i t'informarem.

Activitats d'estiu per a infants i joves

BARCELONA.— Cada any, amb l'inici de les vacances escolars, moltes famílies es plantegen de quina manera planificaran el lleure dels seus fills i filles. De vegades, fins i tot, pot arribar a convertir-se en un motiu de preocupació. Les activitats d'estiu per a infants i joves —que es van iniciar a Catalunya fa més d'un segle, amb les primeres colònies— es presenten com una alternativa que en els darrers anys s'ha anat consolidant alhora que ha ampliat i renovat la seva oferta. La Fundació Pere Tarrés és una de les entitats catalanes que es posa al servei de les famílies i els joves per oferir-los una àmplia oferta d'activitats per a l'estiu. Aquesta associació es caracteritza bàsicament per entendre el lleure com un espai educatiu i un dret fonamental de l'infant.

Combinar una oferta lúdica amb un esperit pedagògic és el que proporciona la Fundació Pere Tarrés. Aquest estiu organitzarà 400 activitats d'estiu, en les

L'ideal és combinar una oferta lúdica amb un esperit pedagògic.

quals participaran prop de vint mil infants i joves. Al costat de l'oferta ja clàssica de les colònies i els camps, hi trobem activitats temàtiques que han tingut una gran acceptació en edicions anteriors, com les estades lingüístiques, esportives i d'aventura. Aquest estiu hi ha dues novetats importants, amb unes activitats vinculades al

camp artístic: les estades musicals i de circ.

Per a més informació, la Fundació Pere Tarrés ha posat a disposició de totes les famílies i joves una central de reserves, l'anomenada «línia directa amb l'estiu», a través del telèfon 93 430 16 06. La seu de l'entitat és al c/ Numància, 149-151 - 08029 Barcelona. (C.C.)

La televisió cristiana, tema d'un festival

TOULOUSE.— Del 18 al 23 de maig es va celebrar el XIII Festival Internacional de Televisió Cristiana, organitzat per l'Associació Catòlica per a Ràdio i Televisió i l'Associació Mundial per a la Comunicació Cristiana. El certamen, que va repassar els programes religiosos que s'emeten en les diferents televisions europees, és una iniciativa entre catòlics i protestants per treballar conjuntament dins de l'àmbit de la televisió. (C.C.)

Menció especial per a Joan M. Vila Caro

BARCELONA.— La Fundació Rafael Peris va lliurar el 19 de maig els premis a la radiodifusió cultural i social, que convoca anualment. Entre els guardonats, es va atorgar una menció especial al jove radiofonista barceloní Joan M. Vila Caro. La rellevant tasca d'aquest professional, considerat com un dels creadors de la programació inicial de Ràdio Estel, va quedar sobtadament interrompuda com a conseqüència de les gravíssimes lesions sofertes en un accident de trànsit el novembre de 1996. (C.C.)

Campanya contra els maltractaments a les dones

BARCELONA.— El 19 de maig passat la presidenta de l'Institut Català de la Dona, Joaquina Alemany, i el conseller de la Presidència de la Generalitat de Catalunya, Xavier Trias, van presentar la campanya de sensibilització social contra els maltractaments a les dones. El objectiu de la campanya *Prou dones maltractades!*, organitzada per l'Institut Català de la Dona i el Consell Nacional de Dones de Catalunya, són donar a conèixer la problemàtica i el seu abast, conscienciar la població perquè modifi-

qui actituds i comportaments i implicar tota la sencera en l'eradicació dels maltractaments a les dones.

Paral·lelament, la Comissió d'anàlisi dels actes de violència contra les dones en l'àmbit de la llar, que du a terme el Govern de la Generalitat, treballa actualment en l'elaboració d'un protocol d'actuació que té com a objectiu aconseguir una acció coordinada entre totes les parts implicades en l'atenció a les dones víctimes de la violència. (C.C.)

La dona sovint és víctima de la violència.

CAI

DES DE 1970

93 / 454 36 81

COMPRA VENDA DE PISOS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES I PISOS
LLOGUER DE PISOS I LOCALS
HIPOTECA DE PISOS
TAXACIÓ D'IMMOBLES

BALCLIS
SALA DE SUBASTES

DES DE 1979

93 / 217 56 07
93 / 237 76 63

COMPRA VENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA

VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES

C/ CASANOVA, 148 - 08036 BARCELONA

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

Exposicions

Miquel Àngel Codina

Fer compatible la ciutat amb els sistemes ecològics

■ Objectiu d'una exposició que vol sensibilitzar les persones sobre aquesta qüestió

«Com a planeta sobreviurà, però vosaltres potser no ho tindreu tan clar, perquè els vostres recursos estan en perill.» La Terra, en un espectacular muntatge a base de so i diapositives projectades en una esfera de grans dimensions, és l'encarregada de pronunciar en primera persona aquesta frase d'alerta sobre els gravíssims problemes socials i ecològics que ja s'han començat a produir al món. L'exposició *La ciutat sostenible*, organitzada pel Centre de Cultura Contemporània de Barcelona i que es pot visitar fins al 13 de setembre, analitza aquestes dificultats a les quals s'enfronten els éssers humans i aporta possibles solucions.

El model de desenvolupament de les ciutats occidentals es fonamenta en el malbaratament de recursos (sòl, materials, aigua i energia), l'excessiva generació de residus, l'emissió de contaminants i l'aglomeració humana. Un estil de vida que, per la seva pròpia dinàmica, té els dies comptats. La mostra proposa repensar l'entorn urbà de tal manera que sigui sostenible, és a dir, compatible amb els sistemes ecològics locals, regionals i globals. Això permetrà llegar una herència a les generacions futures no condicionada negativament per les activitats humanes presents i que tingui en compte l'equitat i la justícia social.

L'exposició s'estructura en unes instal·lacions escenogràfiques sobries i impactants, que interpel·len directament

el visitant. Centenars de pneumàtics marquen un recorregut que ofereix grans mosaics amb reproduccions fotogràfiques, plànols obtinguts a partir de fotografies aèries i d'imatges per satèl·lit, uns mots encreuats gegantins i un cafè-fòrum, on es pot consultar —en suport informàtic, majoritàriament— diverses iniciatives en l'àmbit de la sostenibilitat urbana de diversos col·lectius i entitats.

Per avançar en la línia de la sostenibilitat, cal respectar unes regles de joc bàsiques que donin oportunitats similars a totes les parts del planeta, ara i en el futur. Pel que fa a les ciutats, les estratègies proposades impliquen augmentar la riquesa de les seves relacions internes sense incrementar el consum de recursos i energia. Una ciutat sostenible prioritza dos aspectes: l'estimulació de la proximitat entre ciutadans i

Les ciutats emeten un alt índex de contaminants.

funcions i una bona xarxa de transports públics. Exigeix també la participació activa dels ciutadans en les decisions que els afecten.

L'estratègia sostenible basa la competitivitat d'un sistema urbà en la informació. El coneixement és el principal generador de riquesa. La raó és simple: la informació es multiplica, mentre que l'energia només se suma. L'esperit de la ciutat sostenible es pot resumir en una expressió de l'escriptor anglès H. G. Wells (1866-1946), molt conegut per les seves novel·les de ciència-ficció: «Quan veig un adult en bicicleta, tinc alguna esperança en el gènere humà.»

Dades que fan pensar...

- La població humana augmenta 222.000 persones cada dia.
- Actualment els boscos tan sols ocupen el 27% de la superfície de la Terra.
- Cada habitant de l'àrea metropolitana de Barcelona genera 12 quilos de deixalles urbanes per dia.
- Un litre de benzina pot contaminar 750.000 litres d'aigua potable.
- La renda de 350 bilionaris equival a la del 45% de la població mundial.
- Una bombeta incandescent gasta el 10% de la seva energia produint llum, l'altre 90% és calor que es perd.
- Un cotxe consumeix tant d'oxigen en una hora com 16 persones en un dia.
- D'aquí a 10 anys, més de la meitat dels habitants del planeta viuran en ciutats.

LA CIUTAT SOSTENIBLE

Centre de Cultura Contemporània
de Barcelona
C/ Montalegre, 5
08001 Barcelona

«Picos largos y silla».

L'essència del gravat

Josep Vilató Ruiz (Barcelona, 1916 - Madrid, 1969), conegut amb el sobrenom de J. Fín, va ser un dels artistes catalans capdavanters en la renovació de la pintura i el gravat de la postguerra. Nebot de Pablo Ruiz Picasso, va tenir una formació acadèmica, però a partir de la seva instal·lació a París la seva obra va connectar amb el surrealisme i l'abstracció. Això no obstant, mai no va abandonar la figuració moderna, pròxima a l'estètica del pintor i dibuixant francès Henri Matisse. El 1945 va iniciar la producció de gravats, carac-

teritzats per un traç i un vigor molt personal. Els seus temes predilectes eren el nu femení, els ocells i els cavalls.

La Biblioteca de Catalunya exposa, fins al 13 de juny, més d'un centenar de gravats de J. Fín. Destaca sobretot la sèrie «La Tauromàquia» (1953-55), amb obres realitzades amb aiguafort i aiguatinta com *El toro*,

La puntillo o *La muleta*. Altres peces rellevants són *Gente en la playa* (1945), *El maestro* (1946-47), *La señorita del espejo* (1958-61), *Picos largos y silla* (1958-61) i *Caballo al galope* (1967).

J. FÍN (1916-1969). GRAVATS

Biblioteca de Catalunya
C/ Hospital, 56
08001 Barcelona

La veu del metge

La revisió dels cors

Joan és molt prudent. És per això que cada cert temps va a fer-se una revisió del cor. Uns dies abans està una mica nerviós: «I si em troben alguna cosa dolenta?» Mai no ha estat fàcil *deixar-se explorar* i més per confirmar que no hi ha res. Es prefereix saber-ho per actuar o no saber-ho per no haver de fer res. *Deixar-se explorar* pot ser un bon indicador de responsabilitat.

A la sala d'espera del metge, Joan va tenir temps d'escoltar-se a si mateix. Podia sentir ben fort tot allò que li passava pel cap i feia bategar el seu cor: sentia excitació, por, alegria per haver-se decidit, tristesa. Tot ell era un volcà encès de sentiments i aquesta situació li permetia veure que li agradava com sentia el seu cor. «És curiós —es deia Joan— vinc al metge per fer-me mirar el cor del cos... i amb aquesta espera m'estic mirant el Cor de l'ànima.»

El metge el va fer passar... i tota l'angoixa es va acabar. Depositar la confiança en algú dona pau i en aquell moment Joan ja no estava nerviós. Fruit de l'hàbit professional de cercar l'estat real del cos de les persones, el metge va començar a revisar tot allò que podria haver perjudicat el cor en el present i en el passat.

—Coneix si els seus pares o germans han tingut alguna malaltia del cor, hipertensió o colesterol?

—Senyor Joan, es mira cada cert temps la tensió?

—Vostè fuma o beu alcohol?

—Ha notat palpitations o dolors al cor? Se li inflen les cames o no pot pujar les escales?

Passades aquestes i altres preguntes el metge el va fer passar a la sala d'exploració. A la llitera, va revisar-li el pols a les cames i als braços, li va mirar la tensió i va explorar-li la panxa i el tòrax. Després, va auscultar-li el batec del cor. Joan vivia la màgia d'acceptar que algú —el metge— pugui *sentir les coses d'un mateix*.

Després de l'exploració dels sorolls del cor, va començar a col·locar-li els cables d'un electrocardiograma. Al moment, un paper sortia de la màquina amb una línia estranya, que el metge llegia com si fossin paraules. Joan va pensar: «Quin idioma més estrany», i tot seguit es va amoïnar molt: «Estaré sa?»

Joan ja estava assegut al despatx una altra vegada. El metge agafava totes les anotacions que va fer, els resultats de l'anàlisi i l'electrocardiograma. Els ulls de Joan reflectien la sensació que la seva vida depenia d'aquells papers i de l'opinió de metge. De seguida es va tranquil·litzar: «Senyor Joan, té cor per a molts anys», va escoltar.

En tornar a casa, Joan pensava sobre l'experiència viscuda. Havia anat al metge perquè li mirassin el cor, però de l'experiència ell també havia pogut veure l'estat del seu altre Cor. Mentre cavillava sobre això li va semblar interessant com seria una revisió d'aquest altre Cor. Recordava com es va sentir mentre estava inquiet a la sala d'espera del metge... els sentiments de dolor, d'amor i de preocupació. Es va adonar que per fer una revisió del Cor només cal estar atent per veure com sentim en veure una flor, en rebre un regal inesperat, en donar o

Per conèixer el nostre cos

1. Hi ha trastorns del cor que es poden heretar dels pares biològics i d'altres on es pot heretar la debilitat per patir-lo en cas de sobrecàrrega.

2. La hipertensió no tractada o mal tractada pot donar lloc a malalties del cor amb el temps. Se sap que una de cada tres persones és hipertensa. De tres hipertensos, una persona ho sap, de cada tres que ho saben, només una es tracta, i de cada tres que es tracten, una es tracta correctament.

3. El tabac és un tòxic directe i indirecte per a les artèries.

4. El cor té dintre seu una part que genera i condueix un impuls elèctric que provoca la contracció del múscul del cor. Algunes malalties són un trastorn en aquesta mena de circuit elèctric.

rebre una mala notícia o en participar en un naixement o defunció. Què sentim en mirar-nos al mirall? I en mirar l'altre?

Potser algun dia també ens adonem que les persones poden emmalaltir o morir de tenir mal Cor i els que facin de metges d'això diran que «tenir bon Cor és fer salut» i podran fer revisions preventives per veure si sentim de for-

ma saludable. «Mentre aquest dia arribi —pensava Joan— aprofitaré les petites oportunitats de la vida per fer-me la meua pròpia autorevisió.»

Dr. Ferran L. Tognetta

Membre del Consell Consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

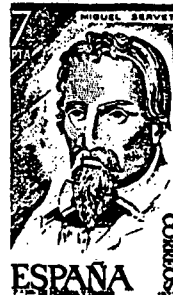
FILATÈLIA

per Enric Graupera

Miquel Servet, científic

El 1977, l'Estat espanyol va dedicar una sèrie de quatre segells a personalitats, entre elles hi ha la de Miquel Servet. Miquel Servet va néixer el 29 de setembre de 1511 a Vilanova de Sixena, bisbat de Lleida. La seva vida va ser apassionada i extensa. Va ser un reformista i un científic i va marxar a París i a Lió.

Calví el va detenir i el va condemnar per heretge (especialment per una de les seves obres teològiques, *Cristianismi Restitutio*). Va ser el primer a descobrir la circulació pulmonar.

Tu també tens dret a estar ben informat

subscriu-te a

CATALUNYA CRISTIANA

Puiggarí, 5
08014 Barcelona

Nom ..... Adreça.....
D.P. .... Població ..... Província..... Tel .....

Em subscric a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import: ☐ anual (52 números) de 11.180 ptes.
☐ semestral (26 números) de 5.590 ptes.

El pagament de la subscripció el faré mitjançant:

☐ domiciliació bancària (en aquest cas emplena l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

☐ transferència al CC del setmanari

2 1 0 0
Entitat

3 0 1 3
Oficina

2 0
DC

2 2 0 0 3 9 1 7 4 1
Compte

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/líbreta

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data.....

Signatura del titular del compte/líbreta .....

Les religions del món (32)

Carme Rullo

Religiosa de la Misericòrdia de Moissac

Les antigues religions de Grècia i Roma

La història de l'antiga Grècia s'estén al llarg d'un període que comprèn uns sis mil anys aC, des de les primeres comunitats agrícoles fins a l'annexió de Grècia a Roma. Únicament els últims dos mil anys són realment grecs des del punt de vista lingüístic. En canvi, la història de l'antiga Roma no comença fins al segle VIII a C i arriba a la seva fi en el segle V dC. El llatí és la llengua pròpia per al conjunt de tots els habitants d'aquesta època.

És precís aturar-nos abans en aquest gran mar interior que és el Mediterrani. La conca mediterrània és una profunda depressió vorejada de serres muntanyoses. Els terratrèmols i les erupcions volcàniques constitueixen una de les realitats contra les quals els habitants d'aquesta regió del món han hagut de lluitar sempre. En el centre d'aquesta força viva se situava el déu del mar, Poseidó, que «apreta i sacseja la terra», segons escrivia Homèr.

Cinc grans illes delimiten unes possibles subdivisions del Mediterrani: Sicília (entre el Mediterrani occidental i l'oriental), Sardenya, Còrcega, Creta (que limita al sud amb el mar Egeu) i Xipre. Les costes accidentades del Mediterrani no eren gaire propícies per al desenvolupament d'importantes civilitzacions. Va ser el mar el que es va convertir en el gran motor del desenvolupament de l'àrea mediterrània.

Forces superiors com a guies

El transport i el comerç —i també la pirateria— es realitzaven a través del mar. Els navegants eren tributaris de les estrelles i dels vents propicis, uns elements imprevisibles que han contribuït a formar i a forjar la resposta religiosa de l'home. D'aquesta manera els navegants han volgut veure en els planetes les forces superiors que els servien de guies. Els seus noms (en grec i en llatí) són els següents: Zeus (Júpiter), Afrodita (Venus), Ares (Mart), Hermes (Mercuri), Cronos (Saturn). Juntament amb el sol i la lluna, aquests planetes definien les èpoques i les estacions, determinaven la vida humana i els seus fonaments econòmics.

El mar Egeu va sorgir a causa de

l'enfonsament de les serralades del sud-est que unien originalment les penínsules balcànica i anatòlica. El conjunt d'illes que van néixer posteriorment corresponen als cims d'aquestes antigues serralades. El conjunt de la regió egea no ha patit importants canvis climàtics des dels temps prehistòrics. Només una desena part de les seves terres era cultivable. La vegetació depenia de l'altura, la latitud i la influència marítima, però també del factor

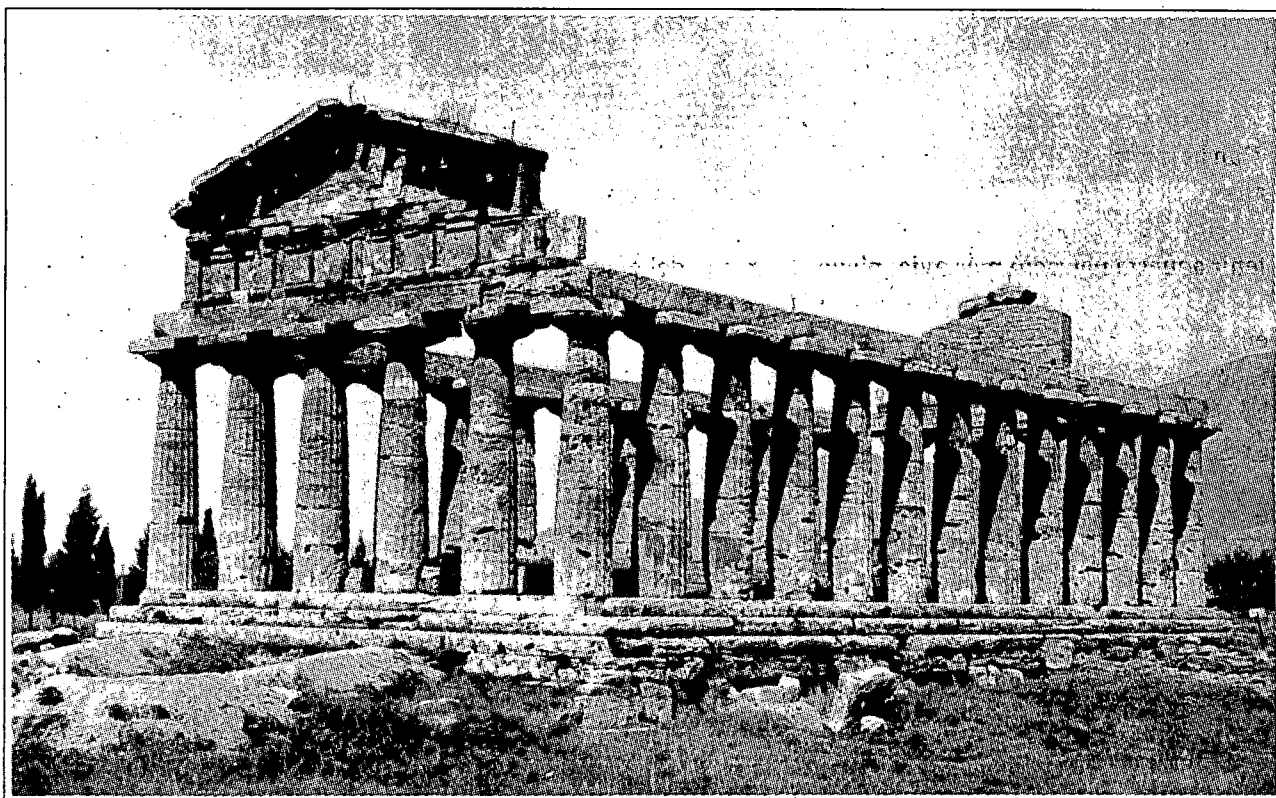
Jòniques. Tenim constància que les pràctiques funeràries de l'home de Neandertal pels emplaçaments arqueològics euroasiàtics, però no existeix fins avui cap prova d'això en la conca del mar Egeu.

Tampoc no sabem quina era la resposta d'aquests individus en relació al misteri del naixement. Potser cal buscar-la en les «venus», aquestes estatuetses de característiques femenines molt exagerades. A partir de restes d'esque-

gràfic ha estat sempre un problema d'inestabilitat social, que ha donat lloc a les migracions i a la pràctica de l'abandó dels fills no desitjats.

Les civilitzacions minoana i micènica

La nova tecnologia del treball del metall va permetre donar un pas cap endavant. Fins llavors la plata i l'or només s'utilitzaven per confeccionar

El temple de Ceres, a Paestum.

humà. Un dels principals efectes de l'agricultura en relació al paisatge va ser la progressiva desaparició de les selves. Sobre aquestes terres guanyades a la selva es cultivaven els cereals —fonamentalment blat i civada—, que es personificaven en Demeter (Ceres), la dama que alimentava tots els humans.

La religió prehistòrica grega

Els vestigis de la presència humana durant el període paleolític són menys nombrosos i espectaculars en la Grècia continental —a causa del seu relleu muntanyós— que en les estepes euasiàtiques. Les seves selves i els seus cims baixos eren idonis per a la caça, sobretot a Macedònia, Tesàlia, Epir i les illes

lets i de col·leccions d'instruments de treball, descoberts el 1960 a Petralona (Macedònia) i a Pantanassa (Epir), coneixem la destresa tecnològica, les eines, els habitatges, les construccions i les gestes en les caceries que caracteritzaven aquesta civilització. El poble d'agricultors més antic que es coneix és el de Nea Nikomedia (Macedònia), del 7000 aC.

La manera de pensar d'aquesta gent comprenia l'observació dels cicles estacionals i la seva concordància ritual amb el temps de llaurar, sembrar, collir o pasturar. En totes aquestes activitats trobem el punt de partida de tots els desenvolupaments religiosos posteriors. Amb la introducció de l'agricultura en el neolític assistim a un veritable salt demogràfic. El creixement demo-

objectes preciosos. El descobriment, cap al 3000-2000 aC, de procediments que permetien obtenir aleacions amb els metalls —sobretot coure i estany— va comportar la fabricació d'eines més sòlides que les antigues eines de pedra. Això va possibilitar llaurar les terres més inhòspites.

Els ferrers van aconseguir una gran importància econòmica. La seva professió es va convertir en una rica font d'analogies que es va incorporar als mites relatius al procés creador. Les tècniques dels picapedrers es van orientar cap a l'arquitectura i la dels terrissaires cap a l'expressió estètica. El moldejat dels metalls va donar lloc a una imagerie representativa de les forces vives i de les noves dimensions que van caracteritzar aquesta època.

El llibre de la setmana

Un passeig avorrit per la vulgaritat

Láin Entralgo va escriure fa temps un llibre molt suggerent, *Teoría y realidad del otro*. Un text ampli —dos volums en la seva primera edició— on intenta analitzar com en són d'embolicades i confuses les relacions entre els humans, des de l'enamorament sobtat, fins a l'odi acarnissat, passant pels estadis de la indifferència i de l'oblit.

I les pàgines que ha escrit Lluís Maria Todó —que gràcies a Déu són poques— per parlar-nos de les aventures que viu el

narrador —en primera persona— intenten fer-nos penetrar en les tribulacions per les quals ha de passar al costat d'un home anomenat Ramon que el fa anar de bòlit.

Hom es pregunta quin valor pot tenir aquesta narració més aviat plana i sense cap esforç estilístic, en la qual entrem i sortim de situacions més o menys sòrdides, tot i que es tracten breument, que d'altra banda s'agraeix. Perquè aquest home madur d'edat im-

precisa, que cedeix davant de l'atractiu d'un noi desconegut al qual mai no acaba de conèixer, ni sap explicar-se reaccions estranyes amb brots d'una esquizofrènia manifesta, no té cap perfil que es pugui definir. La relació pot ser turmentosa en alguns moments, sobretot perquè l'ambient ofega a cau-

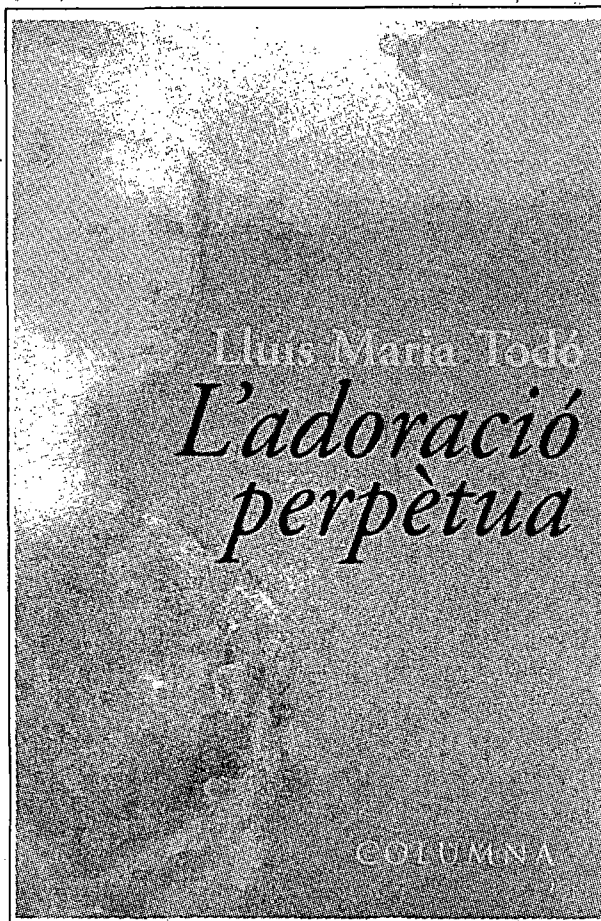
sa de la seva vulgaritat, i és més vulgar que angoixant, més avorrit que dramàtic, presentat a través d'anècdotes que podien ser explicades en un cercle

d'amics, sense cap més pretensió que la del xafardeig.

L'adoració perpètua és un esquema simple de novel·la. No té el vigor del retrat apassionant i irònic que se'ns promet a les cobertes, que tot i ser un resum del que es narra, haurien de ser més fidels al seu contingut real.

He dit que és un esquema de novel·la, i segurament Lluís Maria Todó tenia l'anècdota en la seva imaginació prou estructura per escriure un

Lluís Maria TODÓ,
L'adoració perpètua.
Columna, Barcelona 1997,
145 pàg.

intel·lectual, que intenta presentar la religió identificant-la irònicament amb l'obscurantisme, després del típic pas per un seminari, i als educadors de la joventut que s'aprofiten de la seva innocència, hom acaba amb la poca paciència que li encara li quedava.

L'adoració perpètua no és una història magnífica, ni es pot considerar un referent imprescindible de la millor literatura catalana, com anuncia la propaganda. Sí que la fariem bona si fos així! Ens consola pensar que en la

text més consistent, però se li va escapar de les mans, i va caure en la narració sense interès, perquè l'estil fa la impressió que gairebé no s'ha treballat.

I si a tot això li afegim la insinuació dels llocs comuns suats i repetits fins a la sacietat per un cert sector que es vol

mateixa col·lecció hi ha Robert Sala-drigas, Isabel-Clara Simó, Carme Riera o Alfred Bosch. Menys mal. La literatura catalana encara gaudeix de molt bona salut.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

XI Aplec Internacional de la Sardana i Mostra de Grups Folklòrics

Els dies 8 i 9 d'agost se celebrarà a la regió del Tirol, a les poblacions veïnes d'Innsbruck i Hall in Tirol, la XI edició del que va néixer el 1988 a Amsterdam com l'Aplec Internacional de la Sardana, i que després ha derivat en la participació oberta de diversos grups de cultura popular.

Aquesta onzena edició presenta una particularitat molt simpàtica: en aquestes terres no hi ha cap Casal Català. Ha estat l'Ajuntament de Hall in Tirol, que, a través de l'Oficina de Turisme d'Innsbruck, ha demostrat el seu interès per rebre la cultura popular catalana.

Aviat tindrem el programa de l'aplec, però ja podem avançar la participació d'una cobla de sardanes, dos grups de música tradicional, grups de geganters, una colla castellera, colles sardanistes, esbarts, bastoners, diables i dracs i grups d'animació en general. Tota una sèrie d'activitats alternada amb grups folklòrics de la regió que visitarem.

Aquesta part d'Europa és una de les més boniques del continent, on s'uneixen la bellesa del paisatge amb les seves valls i muntanyes, el tipisme del folklore tirolès i la història. Difícilment trobarem cap altra edició amb més possibilitats. L'oferta és substancial.

Josep Ventura

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES - LES OBRES DE MISERICÒRDIA

TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Llibres

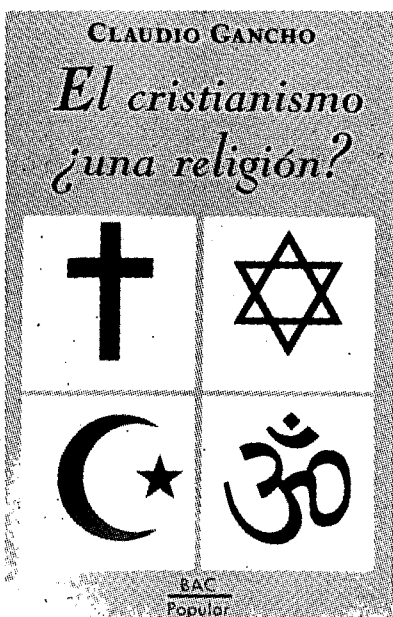
La religió de Jesús de Natzaret

La presència de la religiositat en una societat tant desacralitzada i laica com la nostra no deixa de sorprendre i fins i tot desconcertar l'observador equànim de la realitat quotidiana. L'atenció que el públic concedeix als col·loquis i tertúlies sobre temes de religió i la curiositat que, amb els matisos més variats, desperten les notícies sobre aparicions o manifestacions amb aparences miraculoses, confirmen l'interès dels homes i les dones d'avui per quelcom que no sembla figurar entre els valors constants de la vida moderna.

En aquest context, *El cristianismo, ¿una religión?* no pretén una provocació afegida. Planteja amb la major honradesa el problema de quines són les notes essencials d'una religió històrica, preguntant per la dada de si aquestes notes es troben, i com, en la religió de Jesús de Natzaret. Sobre l'anàlisi dels textos originals el lector podrà jutjar el fonament en què se sustenta la pregunta i l'encert o desencert de la resposta. «Tot i presentant trets similars en la història i en la geografia —escriu l'autor en la introducció—, el fenomen religiós ofereix notes peculiars en cada època i en cada racó del planeta. Una visió serena i sense prejudicis d'aquest fenomen pot recollir-ne allò que hi ha d'universal i comú i allò que són matisos individualitzadors de cada manifestació religiosa.»

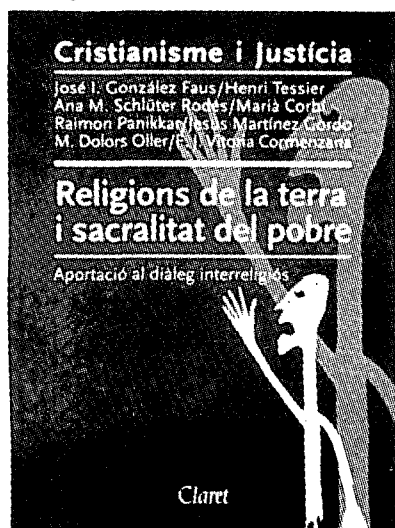
Claudio Gancho (Pastrana, Guadalajara) ha estat durant trenta anys professor a la Universitat de Barcelona, on ha ensenyat història de les religions del Pròxim Orient antic. Ha col·laborat també, amb diferents articles, en la *Enciclopedia de la Biblia*, i en la *Enciclopedia del mundo bíblico*. (C.C.)

Claudio Gancho, *El cristianismo, ¿una religión?* Editorial Biblioteca de Autores Cristianos, Col·lecció BAC Popular, Madrid 1998, 198 pàg.

Diàleg interreligiós

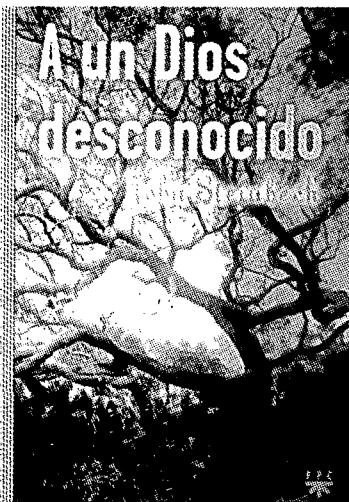
La religiositat té molt a veure amb la pobresa i la riquesa. El descobriment de la increïble pobresa pròpia només pot tenir lloc des de l'experiència religiosa. En aquesta experiència és on apareixen els pobres, la solidaritat, la justícia i tot allò que és irrenunciable en el cristianisme. Quan l'ésser humà es dirigeix a Déu, es troba com si aquest li digués: no m'estimis a mi, sinó als teus germans. Aquest és el significat del que s'anomena «encarnació de Déu», tal com ha estat concebuda pel cristianisme: com una encarnació *kenòtica* («vaig tenir fam, anava despul·lat, estava malalt o estava pres») i recapituladora («a mi m'ho vau fer»). D'una manera o altra, aquesta experiència ha estat percebuda per moltes altres tradicions religioses de la humanitat. O potser per totes elles? (C.C.)

◀ **AA.DD., *Religions de la terra i sacralitat del poble. Aportació al diàleg interreligiós.*** Editorial Claret, Col·lecció Els Daus, Barcelona 1997, 189 pàg.

Els camins de Déu

A un Dios desconocido és un conte místic que explora l'intent de l'home per controlar les forces de la naturalesa i per entendre els camins de Déu i les forces de l'inconscient. Antigues creences paganes al costat dels grans poemes grecs i la Bíblia serveixen per

donar cos a aquesta extraordinària novel·la que John Steinbeck va tardar cinc anys a escriure.

Mentre Joseph Wayne intenta acomplir el somni del seu difunt pare de crear una granja pròspera, comença a creure que un magnífic arbre que hi ha al costat de la seva casa encarna l'esperit del seu pare. Els seus germans i les famílies d'aquests participen en la prosperitat de Joseph i en el floreixement de la granja. La granja prospera fins que un germà de Joseph espantat per les creences paganes d'aquest, talla l'arbre i fa caure la malaltia i la fam sobre la granja. (C.C.)

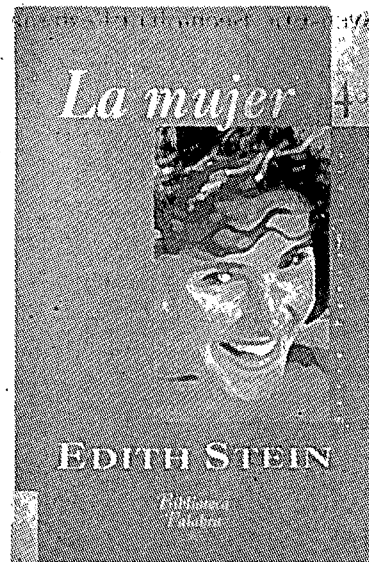
◀ **John Steinbeck, *A un Dios desconocido.*** Editorial PPC, Col·lecció Narrativa, Madrid 1997, 277 pàg.

La identitat de la dona

Aquest llibre recull tota una sèrie d'assajos i articles, en els quals l'autora reflexiona sobre la identitat de la dona i la seva situació en la societat: els problemes de la vida professional, amb les seves dificultats i els seus reptes; les peculiaritats de la seva educació; la seva missió en l'Església; la tasca de l'estudiant universitària i, particularment, de la catòlica; el lloc específic de la dona en la vida d'un poble, etc. La sorprenent actualitat d'aquestes reflexions fan d'aquesta obra un text imprescindible per als que es pregunten sobre l'evolució del paper de la dona en la nostra època.

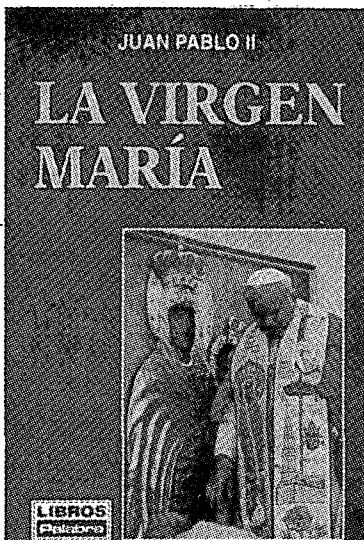
Edith Stein va néixer el 1891 i se suposa que va morir el 1942, a Auschwitz, on va ser deportada pels nazis. Jueva, feminista, filòsofa, deixeble de Husserl, conversa, carmelita i màrtir. La rellevància de la seva figura al llarg del temps no ha fet més que créixer. Va ser beatificada el maig de 1987 per Joan Pau II. (C.C.)

◀ **Edith Stein, *La mujer.*** Ediciones Palabra, Col·lecció Biblioteca Palabra, Madrid 1998, 339 pàg.

Catequesi mariana

En aquest volum es troben les ensenyances impartides per Joan Pau II en les audiències generals al llarg de dos anys (1995-97) sobre la Mare de Déu i de l'Església.

Un document de valor excepcional per la seva profunditat teològica, per la pietat amb què el Papa parla de Maria —de qui ha volgut ser tot d'Ella (*totus tuus*)— i per l'estil assequible a totes les mentalitats utilitzat pel Pontífex.

Aquesta catequesi mariana del Papa ha tingut lloc immediatament després de concloure el seu comentari sobre el Credo. A l'hora de preparar el Jubileu de l'any 2000 i la nova primavera de la vida cristiana, la figura de Maria se'ns mostra com a model i mare protectora de tots els cristians. (C.C.)

◀ **Juan Pablo II, *La Virgen María.*** Ediciones Palabra, Col·lecció Libros Palabra, Madrid 1998, 266 pàg.

SITGES TEATRE
INTERNACIONAL
5 / 14 juny 98 - 29 edició

Meritxell Cucurella & Carme Munté

L'espai per a la creativitat

Arriba el juny i amb ell, el Sitges Teatre Internacional. El 27 de maig el STI va convocar els periodistes al Centre d'Art Santa Mònica de Barcelona perquè transmetessin a l'audiència potencial la programació del festival que arriba ja a la vint-i-novena edició. Joan Ollé, director artístic del STI, va destacar algunes de les obres més rellevants del festival, en què tindran cabuda uns quaranta espectacles reunits en cinc apartats: produccions i coproduccions, nous creadors, dansa, companyies convidades i, per als noctàmbuls i amants de la música i la poesia, les sessions de mitjanit.

Els puntals del STI 98 són la destacable presència de companyies artístiques provinents dels països de l'Est, dues coproduccions internacionals (molta atenció a les darreres creacions de la ja habitual Catalina Buzoianu i de Sven-Eric Bechtolf) i l'estrena de les últimes obres de Lluïsa Cunillé i de Josep Pere Peyró. En l'apartat de dansa ressalten els noms de Marta Carrasco, Josef Nadj, la Companyia Iliacán, un munt de joves companyies i dues sessions de coreografies curtes.

Buzoianu posa en escena a l'esplèndid palau Maricel *Un somni*, d'August Strindberg; posteriorment es veurà al Lliure, per bé que en una versió diferent. Bechtolf escenifica *Leonci i Lena*, de Georg Büchner; es tracta del segon espectacle amb segell de l'escriptor alemany, ja que el coreògraf francès Josef Nadj presentarà una adaptació lliure de *Woyzeck*.

Els espectacles internacionals no s'acaben aquí. A Sitges es podran veure dos 'ionescos': *La cantant calva*, amb una posada en escena del director

BLANC D'OMBRA. Cia. Marta Carrasco.

Gabor Tompa (França), i *Les cadires*, dirigida per Vlad Mugur (Romania). L'italià Franco di Francescantonio s'enfrontarà amb Tolstoi a *Confessione*, una experimentació escènica a partir de *Les confessions* de l'escriptor soviètic.

Cunillé presenta *Dotze treballs*, amb la companyia lleidatana Teatre de text sota la batuta de Xavier Albertí. Peyró dona a conèixer *Maleïts*, una peça que ha escrit i dirigit ell mateix i que ja té garantits una bona rècula de *bolos*. Roger Bernat i Àlex Rigola també presentaran els seus darrers treballs, *Confort domèstic* el primer i *Troïanes* el segon. Hi ha altres propostes que s'intueixen interessants. Com ara el grup La Zaranda de Jerez de la Frontera (*Cuando la vida eterna se acabe*) o el Teatro Corsario de Valladolid (*Coplas*

por la muerte y el muntatge de titelles *Vampyria*).

D'ençà dels inicis, la figura de l'autor té una gran consideració al STI. Així, a banda del cicle de lectures dramatitzades *Paraula d'autor*, s'ha programat una trobada d'autors teatrals. *Perspectives dramaturgiques: cap al segle XXI* n'és el títol i Guillermo Heras i José Sanchis Sinisterra en són els coordinadors. Els autors tenen la paraula, una paraula que no és més que un espectacle en estat embrionari.

Sovint s'ha retret al STI que era un festival per a l'elit, entre d'altres coses, perquè programa obres en llengües «indesxifrables» per al gran públic. Joan Ollé es va defensar afirmant, d'una banda, que, si bé es tracta d'un teatre elitista, «és un teatre elitista per a tots»

i, de l'altra, que «tots els espectacles tindran enguany un fortíssim ingredient visual, en què la paraula no serà tan important». D'aquesta manera, els espectacles adoptaran un caràcter més universal i més proper a tothom.

Vicenç Villatoro, director general de Promoció Cultural, va anunciar l'increment del 20% del pressupost destinat al festival. En total, el Govern català posa de la seva butxaca un 43% del pressupost del Sitges Teatre Internacional. Justificant-se pel fet que la Generalitat no col·labori aquest any amb el Grec, Villatoro va dir que la seva aposta ha estat Sitges, encara que —va precisar— en «el teatre tot són vasos comuni-

cants», i col·laborar en un festival és, de retruc, col·laborar amb tota la professió teatral.

Per a Villatoro, el més important del festival és el que té de continuïtat, això és, «la seva intenció», perquè el STI «no treballa per avui sinó que treballa per demà». Villatoro va destacar també la capacitat del festival de jugar i empènyer fronteres i límits.

Prou. No us explicarem res més. Aneu a Sitges i gaudiu de la creativitat d'uns veritables orfebres de les arts escèniques.

Per a més informació...

93 894 98 44

www.sitgestur.com

Ha mort a escena

«Penso seguir en això fins que em deixin, encara que hagi d'anar-hi [al rodatge] en llitera» (*Cinemanía*, febrer de 1997). L'estrella del director Ricardo Franco es va apagar d'un infart de miocardi la nit del dimecres 20 de maig a l'hospital madrileny de La Paz. Franco, guanyador de cinc premis Goya 1997 per *La buena estrella* —entre ells, millor pel·lícula i millor director—, es va apagar amb 48 anys i amb un film autobiogràfic en cocció: *Lágrimas negras*.

El fill gran de Ricardo Franco, Buster —en honor a Buster Keaton—, de 22 anys, que treballava amb el seu pare a *Lágrimas negras*, va anunciar juntament amb la resta de l'equip que proseguiran el rodatge de la pel·lícula, protagonitzada per Fele Martínez i Ariadna Gil. L'home del barret negre s'ha apagat per sempre, però l'obra —la seva «bona estrella»—,

una vegada més, sobreviurà el creador. Amb *La buena estrella* va aconseguir l'èxit que anhela tot cineasta, però la seva filmografia aplega altres obres, més o menys valorades per la crítica, com *Después de tantos años*, *El desastre de Annual*, *Los restos del naufragio*, *Berlín Blues* o *La familia de Pascual Duarte*, amb què José Luis Gómez va obtenir el premi d'interpretació

masculina a Cannes el 1977.

Com a homenatge i record a aquest guardó i a tota a seva obra, l'organització del Festival de Cannes, celebrat recentment, va emetre un comunicat de condol. «El seu talent vigorós i ple de força i de vitalitat —deia el comunicat— es va fer notar a Cannes amb *La familia de Pascual Duarte*, *Los restos del naufragio* i, l'any passat, amb *La buena estrella*. Ricardo Franco desapareix en ple rodatge del seu últim film. Com Molière, ha mort a escena.» (C.M.)

TELEVISIÓ

Diumenge 7

08.45 *Tiempo de creer*: «Judíos: juderías españolas (Vitoria)»09.00 *Pueblo de Dios*09.30 *Últimas preguntas*: «Los contemplativos, presencia viva del espíritu». Els monjos y les monges de clausura són, al mateix temps que els incompresos de l'Església, una referència viva de l'esperit.09.55 *Testimonio*: «San Justino». Des del principi de la seva història, l'Església tenia interès a dialogar amb la ciència i amb el pensament. Sant Justí, que era filòsof pagà abans de convertir-se, és un exemple.10.00 *Santa Missa*: amb la participació del cor parroquial de Santa Maria de l'Albi (Les Garrigues, Arquebisbat de Tarragona), sota la direcció de Josep-Maria Capdevila (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

10.45 Esglésies de Catalunya

Dilluns 8

17.15 *Pueblo de Dios*

Dissabte 6

09.20 *Signes dels Temps* proposa «Els homes de mar endins». Una ullada al món dels homes que viuen al mar amb la perspectiva que ens dona Amador Roig, capellà d'Stella Maris a Barcelona, que ha viscut i viu dia rere dia aquesta realitat.

També oferirem el costumari amb Jaume Aymar; l'espai de música; la cultura —amb l'Albergueria—; l'actualitat; l'agenda; i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

Dissabte 13

09.20 *Signes dels Temps* estarà dedicat a «Colònies d'estiu». Una activitat en la qual milers de joves del nostre país hi fan de monitors durant l'estiu i que demana preparació i actitud de servei. Ho comentarem amb Aleix Llobet, del Servei de Colònies de Vacances, i Ramon Estévez, del Moviment de Centres d'Esplai, i veurem un reportatge fet pels alumnes de l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya.

També oferirem espais d'actualitat, amb el Moviment Cristià de Mestres i Professors; l'agenda; l'espai obert amb Jaume Reixach; i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió: el diumenge, a les 12.00h, pel Canal TVC Internacional (Astra); i el diumenge, a les 2.00h, pel Canal 33.

Ràdio Televisió Llinars

Cada divendres

21.00 *La veu de la parròquia* (dirigit i presentat per Jaume Abril).

Divendres 5

20.30 *Creure avui*: Tema d'avui «El desencís dins de l'Església». Una conversa amb Joan Andreu Rocha, monjo de Montserrat. Informatiu i agenda. (Dirigit i presentat per Ramon Safont-Tria.)

Dilluns 8

20.30 *Creure avui* (repetició del programa emès divendres).

Cada dijous

21.40 *Paraula i vida*: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

Cada divendres

13.40 *Paraula i vida* (repetició del programa emès dijous).

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Trasponder 54 - Freqüència 11804 Mhz - Cod. MPEG

RÀDIO

De dilluns a divendres:

—de 8 a 8.30 *El Primer Cafè*—de 8.30 a 21.00 *Radiofórmula musical*:

Butlletins cada quart d'hora amb informacions generals, de serveis, Església i culturals. Informacions esportives durant les tardes del cap de setmana.

Comentari de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Cada dia:

—de 5 a 8 *Radiofórmula musical*—de 2 a 5 *Comentari de l'Evangeli, Espurna d'Alba, Música instrumental*

Dilluns

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
 21.30-22.00 *Música (Programa d'economia en preparació.)*
 22.00-23.00 *Nit d'estels*
 23.00-24.00 *Galàxia esport*
 24.00-1.00 *Estima la vida - La font del gat*
 1.00-1.30 *So de cine*
 1.30-2.00 *Cova de jazz*

Dimarts

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
 21.30-22.00 *Créixer amb els anys*
 22.00-23.00 *Nit d'estels*
 23.00-24.00 *Viure el dia dia*
 24.00-1.00 *Versió original - Com un tros de vida*
 1.00-1.30 *Dos quarts de nit*
 1.30-2.00 *Cova de jazz*

Dimecres

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
 21.30-22.00 *L'enigma*
 22.00-23.00 *Nit d'estels*
 23.00-24.00 *L'excusa*
 24.00-1.00 *Bojos per la ciència - Pañorama cultural*
 1.00-1.30 *Mentides de bolero*
 1.30-2.00 *Diccionari de cinema*

Dijous

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
 21.30-22.00 *Els veïns de l'escala*
 22.00-23.00 *Nit d'estels*
 23.00-24.00 *En família*
 24.00-1.00 *Agora*
 1.00-2.00 *Estels de colors*

Divendres

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
 21.30-22.00 *Un país a la motxilla*
 22.00-23.00 *Nit d'estels*
 23.00-24.00 *Temps d'acció*
 24.00-1.00 *Amb llum pròpia*
 1.00-2.00 *Obladi oblada*

Dissabte

7.00 *A cort obert*
 8.00-8.30 *On tu em diguis*
 8.30-21.00 *Radiofórmula musical*
 21.00-21.30 *Des de Nashville*
 21.30-22.00 *La veu del campanar*
 22.00-23.00 *La porta del temps*
 23.00-24.00 *Panorama de cinema*
 24.00-2.00 *Fila 7 - Les novetats a cau d'orella*

Diumenge

7.00 *Raons per viure*
 8.00-8.30 *On tu em diguis*
 8.30-9.00 *Cova de clàssics*
 9.00-10.00 *Tot sardana*
 18.45 *Eucaristia*
 21.00-21.30 *Els noms de la música*
 22.00-23.00 *Contraatac*
 23.00-24.00 *La vigília*
 24.00-1.00 *Temps de paraula - Tornar a creure*
 1.00-2.00 *A cel obert*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

de 8.30 a 8.45 *Informatiu matí*
 de 14.00 a 14.15 *Informatiu tarda*
 de 20.30 a 21.00 *Transparències*

Dilluns

21.30-22.00 *Els nostres tresors* (programa en preparació)

Dimecres

21.30-22.00 *Estels sobre el Principat*

Dijous

21.30-22.00 *La taula de l'Evangeli*24.00-1.00 *Monestir*

Dissabte

09.00-11.00 *Fent via*
 12.00-12.30 *Ressò*

Diumenge

08.30-9.00 *La taula de l'Evangeli*21.00-22.00 *Dret a la intimitat* (programa en preparació)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h *Reflexió matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De diumenge a divendres, a les 15.00h *El espejo*. De dilluns a dijous, a les 15.30h *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.00h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h *Santoral*. Diumenges, a les 7.20h *Guia dominical*. 9.00h *Santa Misa*. 9.45h *Informativo diocesano*. 10.00h *Iglesia noticia*. 14.30h *Letra y música*. 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO ESPAÑA CATALUNYA (FM 94.9) - Dissabtes i diumenges, de 7.00 a 8.30h, *Los jóvenes hablan de Dios*: programa religiós que inclou el Sant Rosari, l'Evangeli comentat, testimonis, entrevistes i actualitat.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Francesc Gamissans, franciscà i autor de l'edició catalana de *Les fonts franciscanes*; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

Ràdio Desvern

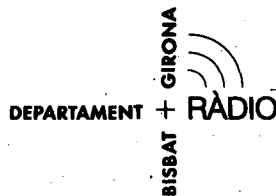
RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dissabte a les 09.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *Notícies* i *El significat de l'Evangeli*. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 14.10h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) divendres 13.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.0 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 18.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h.

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica il·lusionera. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.00h. **Ràdio Cap de Creus (Cadaqués)** (90.0 FM) dijous 19.15h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimecres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) dilluns 23.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 23.30h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dimarts 13.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) de dilluns a divendres 15.30h.

LA COVA DEL COUNTRY: espai setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs a la música country cristiana, godspell blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbí. L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.30h. **Ràdio Cap de Creus (Cadaqués)** (90.0 FM) dimarts 19.15h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.30h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) divendres 23.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dilluns 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dijous 13.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) dissabte 9.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 8.55h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.45h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la*

parròquia diumenge 10.00h. **R.Dos.84 Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 9.45h.

PUNT DE TROBADA: magazín setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de la nostra Església. Té les seccions *Dels joves per als joves* i el *Costumari cristià*. L'últim divendres de mes inclou el programa *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta: Carles Sánchez. L'emet **Cope Figueres AM** i FM (1269 AM) i (88.0 FM) divendres 15.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual que dura 30 minuts i tracta temes d'interès. Presenten i moderen: Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 15.05h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 15.05h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim divendres 21.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) últim divendres 14.00h.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h *Magacín*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*. L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) dissabte 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Móra d'Ebre-SER** (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00 i les 22.00h. **Onda Rambla Tarragona** (91.0 FM) divendres 13.10h. **Onda Cero Reus** (95.3 FM) dissabte 8.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Ràdio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'Evangeli del diumenge, etc.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosa Peraire

Tel. 93/ 490 59 88 - Fax: 93/ 490 20 35

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

INFORMACIÓ D'INTERÈS GENERAL

Els telèfons de l'Oficina d'Hisenda per tal de poder confeccionar, de manera gratuïta, el document de la Renda'97 són: tel. 901 33 55 33 (informació general) i tel. 901 22 33 44 (concertació de dia, hora i lloc per fer la declaració de la renda). Recordeu que podeu ajudar l'Església posant una creu a la casella on s'indica que el 0,52% de la declaració és per a l'Església catòlica.

La Fundació Mediterrània fa saber que posa a l'abast dels invidents i persones amb dificultat de lectura les revistes parlades *Aura* (en castellà), dirigida pel Dr. Ignasi Segarra, i *Paraula Viva* (en català), dirigida per Mn. Pere Farriol. Aquestes revistes mensuals de caire espiritual tenen l'opció de subscripció gratuïta. La persona que vulgui rebre gratuïtament cada mes el casset s'ha de comprometre a tornar-lo en el termini de tres setmanes. L'entitat té una biblioteca de «llibres parlats» amb més de 300 títols de temàtica diversa: novel·la, biografia, assaig, etc. Per a més informació: Patronat Logos de la Fundació Mediterrània, c/ Muntaner, 260, entresol. 3a - 08021 Barcelona, tel. 93 200 67 67.

Barcelona

• **TEMPLE EXPIATORI DE LA SAGRADA FAMÍLIA. CAPTA 1998.**— Del 5 al 7 de juny hi haurà al voltant del temple i al mercat de la Sagrada Família taules petitòries. Col·laboren els Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya que postularan per tot Barcelona; per la seva banda, els Voluntaris 2000 donaran suport a aquesta iniciativa a l'interior del

temple. Visites comentades a les obres, a càrrec de l'arquitecte, director i membres del Patronat, de 10.00 a 13.00 i de 16.00 a 19.00. El 7 de juny, de 10.00 a 14.00, jornada de portes obertes; de 10.00 a 13.00, visita comentada, i a les 12.00, ballada de sardanes. Temple Expiatori de la Sagrada Família, c/ Mallorca, 401 - Barcelona, tel. 93 455 02 47.

• **XII APLEC AL SANTUARI ECOLÒGIC DE GALLIFA.**— Se celebrarà el 7 de juny. El santuari ecològic de Gallifa vol ser el símbol de la conjunció de les dues constants que avui emergeixen amb més força: l'ecologia i el nacionalisme.

• **PARRÒQUIA DE LA VERGE DE GRÀCIA I DE SANT JOSEP (JOSEPETS).**— El 8 de juny, a les 20.00, amb motiu de l'acabament de la restauració del temple, la comunitat parroquial celebrarà una solemne eucaristia, presidida pel cardenal Mons. Ricard M. Carles. La celebració acabarà amb una trobada festiva dels assistents tot admirant les reformes realitzades.

• **METGES CRISTIANS DE CATALUNYA.**— El 8 de juny, a les 20.15, conferència *Testimoni vital: dilema ètic i legal*, amb les ponències del Dr. Alfons Balcells i Gorina, catedràtic de patologia mèdica; Rafael Martínez i Díaz, notari, i Núria Terribas, advocada de l'Institut Borja de Bioètica. En acabar les ponències, s'obrirà un temps per al debat. L'acte es farà a la Sala Marquès d'Alfarras de l'Hospital del Sagrat Cor, c/ Viladomat, 288, 5a planta de Policlínica - Barcelona.

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El 8 de juny, a les 19.00, *Apropa't a la solidaritat internacional*. Cloenda del cicle orientat a iniciar els assistents en la descoberta progressiva de les desigualtats i la injustícia en el món. Es valoraran propostes per a l'any que ve. El 10 de juny, al Museu Casa Verdaguier, visita a la casa en el 96è aniversari de la mort de Jacint Verdaguer amb recital de poesia i ballada de dances tradicionals, a càrrec de l'actor Pep Montanyès i de l'Esbart Dansaire de Rubí. L'acte tindrà lloc a Vil·la Joana, Vallvidrera. L'11 de juny, a les 18.00, *Coneixes Federico?* Una vetllada literària per acostar-nos a la vida i obra de Federico García Lorca. L'acte es farà a la Biblioteca Canyelles, CCU, c/ Villarroel, 81 - Barcelona, tel. 93 454 68 90.

• **PARRÒQUIA MAJOR DE SANTA ANNA.**— Amb motiu de la festa del Corpus, la tradició barcelonina de l'«ou com balla» també es podrà admirar als claustres d'aquesta parròquia. Amb aquest motiu s'ha realitzat una renovació del claustre gòtic de l'antiga col·legiata. Els claustres romandran oberts de l'11 al 14 de juny.

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— L'11 de juny se celebrarà una Jornada eucarística pro-vocacions sacerdotals. L'acte començarà a les 10.00 amb el rès de laudes i una eucaristia amb exposició del Santíssim. A les 17.00, hi haurà una meditació dirigida per Mn. Xavier Pagés i, tot seguit, el rès de vespres i l'eucaristia que clausurarà la jornada. Grups d'Oració i Amistat, c/ Gran de Gràcia, 237, pral. 2a - Barcelona, tel. 93 218 10 05.

• **CORPUS CHRISTI 1998 A LA CATEDRAL DE BARCELONA.**— Els dies 11 i 12 de juny, de 16.00 a 19.00, exposició del Santíssim, benedicció i reserva; a les 19.00, santa missa. El 13 de juny, de 22.00 a 24.30, vetlla d'adoració oberta a tothom, organitzada per l'Adoració Nocturna masculina i femenina. El 14 de juny, a les 10.00, cant de laudes; de 8.00 a 13.30, exposició del Santíssim i benedicció. A les 18.30, al Pla de la Seu i a l'av. de la Catedral, eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles. Processó amb el Santíssim per: plaça Nova, c/ Arcs, av. Portal de l'Àngel, c/ Fontanella, Via Laietana, c/ Joaquim Pou i av. de la Catedral. Benedicció i reserva. L'«ou com balla» serà instal·lat, de l'11 al 15 de juny, a la font del claustre.

• **CAP DE SETMANA DE PREPARACIÓ AL MATRIMONI.**— L'Encontre Catòlic de Nuvis organitza els dies 12, 13 i 14 de juny una trobada per a aquelles parelles que es desitgen preparar per a la seva futura vida en comú. En acabar el cap de setmana es lliurarà,

a qui ho demani, un certificat d'assistència equivalent al dels cursos prematrimonials parroquials. La trobada es farà a la Casa d'Exercicis de Sarrià de Barcelona. Per a més informació: tels. 93 350 89 25 i 93 352 60 30.

• **ENCONTRE MATRIMONIAL.**— Per tal d'aportar a les parelles una tècnica de diàleg que ajudi a aprofundir en la relació d'esposos i en el sagrament del Matrimoni i per enfortir l'amor conjugal, l'Encontre Matrimonial anuncia que la propera trobada serà els dies 12, 13 i 14 de juny a Llaveneres. Per a més informació: tels. 93 232 38 77, 93 349 75 87 i 93 213 45 42.

• **HOMENATGE A JOSEP M. FOLCH I TORRES A MONTSERRAT.**— El 13 de juny tindrà lloc el VI Romiatge de Puiggràcies a Montserrat. Per iniciativa dels organitzadors, s'hi celebrarà un acte d'homenatge popular a Josep M. Folch i Torres, l'escriptor que va dedicar tota la seva obra als infants i joves de Catalunya. El romiatge sortirà de cada poble a les 7.30; a les 9.30, acollida als assistents; a les 11.00, missa conventual presidida per Mons. Carles Soler i Perdigó amb les ofrenes a la Mare de Déu de Montserrat i la participació dels malalts i ancians; a les 12.30, homenatge a Josep M. Folch i Torres amb la inauguració del monòlit en el Camí dels Degotalls. Faran parlaments Ramon Folch i Camarasa, el pare abat de Montserrat i Mons. Soler i Perdigó. Cada poble assistent farà l'ofrena de flors i dels àlbums de signatures. Tot seguit, actuaran grups corals i l'Esbart Figaró. A les 16.30, al Camí de Degotalls, visita a la majòlica de la Mare de Déu de Puiggràcies amb les pregàries de cada poble i ofrenes de flors. La cloenda es farà amb el cant dels Goigs de Puiggràcies i del Virolai. A les 18.30, està previst sortir de Montserrat. Per a més informació: Fundació Folch i Torres - 08184 Palau de Plegamans, tels. 93 864 43 59 i 93 864 80 73.

• **SCHOLA CANTORUM DE BARCELONA.**— El 6 de juny, a les 20.00, missa en cant gregorià a l'oratori de Sant Felip Neri de Barcelona. Els diumenges següents, a les 19.00, vespres solemnes cantades.

• **MANI-FESTA 98, BALLANT PER LA PAU.**— El 14 de juny se celebrarà

«Cal treballar com l'abella, que aprofita la bellesa de la flor per aconseguir la llum que ens proporcionarà la cera i la dolçor que ens donarà la mel.»

CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG

Dies 5, 6 i 7 de juny

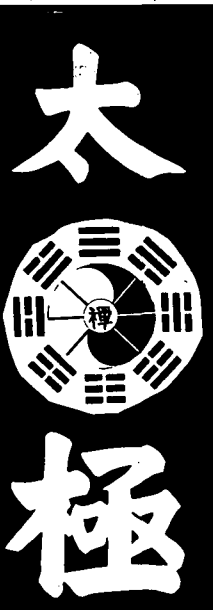
Informació: Margarita, de 14.00 a 15.00 h

Tel. 93 417 82 48

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio

c/ Floridablanca, 133 - 08011 Barcelona

Telèfon de la Pregària

93 - 417 54 49

Obert cada dia de les 22 a les 24 h.

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

«Txitxi Creus, premiat pel seu tracte amb companys i adversaris esportius»

Silvà Claramunt presideix l'Associació Humanisme i Esport, que reconeix i guardona els esportistes, professionals, aficionats, dirigents, tècnics, entitats i mitjans de comunicació, per la seva tasca en el món de l'esport subratllant els valors humans que aquest implica.

—Com neix Humanisme i Esport?

—La gran majoria dels fundadors de l'Associació proveïem de l'Obra Atlètica Recreativa (OAR), de la branca que depenia del bisbat de Barcelona i que durant més de cinquanta anys (1940-1992) va ser promoguda pels Joves d'Acció Catòlica de Barcelona, i va lluitar per una formació dels joves lliure i oberta mitjançant l'esport a escoles, parròquies i entitats de barri. Finalment, en acabar la nostra tasca a l'OAR, vam creure que podíem seguir treballant per fomentar els valors a l'esport i el 1994 creàvem l'Associació Humanisme i Esport.

—L'esport és una eina educativa?

—Sí, l'esport educa les persones perquè les ajuda a seguir una disciplina, a saber compartir tant si és membre d'un equip com si practica un esport individual, perquè en la seva preparació també necessita l'ajuda d'un entrenador i un preparador físic.

—Quins requisits tenen els guardonats?

—Premiem els esportistes i persones vinculades amb el món de l'esport intentant destacar els valors d'aquesta pràctica, com el respecte mutu, sense tenir en compte títols i marques. D'aquesta manera, volem donar el nostre suport a les persones que no juguen brut, que compleixen els reglaments, que no es dopen, que són solidaris amb els companys i els adversaris, etc.

—Destacaria algun esportista per la seva humanitat?

—Em va impressionar molt conèixer el gimnasta Joaquim Blume, encara que malauradament el vaig començar a tractar dos mesos abans que tingués l'accident d'avió amb què va perdre la vida. Era un esportista d'elit, perquè tenia unes condicions físiques excel·lents, però l'èxit no se li va pujar al cap i era una persona amable i cordial amb tothom.

—Quins esportistes han estat finalistes del premi?

—Els finalistes premiats enguany per la seva qualitat humana han sigut l'alpinista Francesc Beato, per la seva activitat voluntària dedicada als socis del

Centre Excursionista de Catalunya, i Josep Maria Casafont, diverses vegades campió d'Espanya de motos d'aigua en diferents cilindrades.

—I el guanyador?

—Ha estat el jugador de bàsquet del TDK Manresa Joan Creus, conegut per l'afició com Txitxi. El premi, en aquesta tercera edició, ha valorat els mèrits de Creus, el jugador més veterà de la lliga ACB, que als 41 anys continua sent un exemple a les pistes, tant de qualitat esportiva com de comportament humà amb companys i adversaris.

Marta Puyol

Impromptu

Oriol Camps

La pau a Irlanda

La pau sempre és benvinguda per aquells que veritablement la desitgen. Més, quan la lluita és entre germans, i ha estat provocada per l'orgull de primàcia que menysté el que aparentment pot menys.

Aquest és el cas d'Irlanda del Nord, l'Ulster, la part de l'illa retinguda per la Gran Bretanya emparant-se en una majoria de confessió protestant a la zona que, amb els anys ha anat minvant i ja no té la força de temps passats.

L'acord de pau signat a Stormont ha estat acceptat en referèndum per la gran majoria d'irlandesos del nord i del sud. Ara bé, els irlandesos independents han fet concessions, i han deixat per més endavant les seves pretensions de sobirania total de l'illa a la que indiscutiblement tenen dret. Renunciaran també els unionistes ultres als seus triomfalismes i deixaran de refregar pel nas dels catòlics del nord una victòria que, innegablement, va fer història, però que ara és només això: història passada, que no fa cap bé al futur.

Ara mateix

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Els drets humans i el cor

Ara fa vint-i-cinc anys —el 1973— en feia també vint-i-cinc de la Declaració Universal dels Drets de l'Home, un aniversari que celebràvem amb aquell entusiasme coratjós i contingut propi de l'època. Els grups cristians de defensa dels drets humans hi participaren activament, units a molts altres moviments cívics. Potser més d'un lector encara conserva, en algun racó de casa seva, un d'aquells daus grossos i vistosos, tan propagats per tot arreu, que reproduïen el text dels drets aleshores més vulnerats: a la llibertat d'opinió i d'expressió, a la llibertat de reunió i d'associació, a fundar sindicats, a no ser detingut arbitràriament, a no ser torturat...

Ara som al cinquantè aniversari. Les circumstàncies del nostre país són molt diferents. Amb totes les seves limitacions i amb tots els seus defectes la nostra democràcia i la nostra autonomia ens haurien semblat, fa un quart de segle, un somni. Això, però, no vol dir que no hàgim de continuar aprofundint en els drets humans, pel que fa a aquí, amb renovada exigència, i respecte de tot el món, amb esperit solidari. Seria bo, sobretot, que reflexionéssim sobre el compromís dels catòlics en la promoció i defensa dels drets de l'home.

Joan XXIII, amb la *Pacem in terris*, i el Vaticà II, amb la *Gaudium et spes* i amb la *Declaració sobre la llibertat religiosa*, van contribuir decisivament a superar alguns recels anteriors. Situem la universalitat dels drets humans sobre el fonament de la creació per Déu de l'home i la dona a «imatge seva» (Gen. 1,27) i de la redempció oferta a tots els homes. I situem la seva defensa en el manament de l'amor fratern. No hi ha oposició entre drets de l'home i drets de Déu. Al revés, Déu és la garantia més sòlida del respecte a l'home. «L'home, com a persona, té drets rebuts de Déu, que han de ser defensats contra qualsevol atemptat de la societat que es proposés de negar-li'n, d'abolir-li'n o d'impedir-li'n l'exercici», afirmava el 1937 Pius XI, en l'encíclica *Mit brennender Sorge* contra el nazisme. Cal que, cinquanta anys després de la Declaració Universal, aquestes conviccions es tradueixin en una presència activa dels creients en la defensa de la persona i dels seus drets.

Ara bé, no es tracta d'una presència qualsevol. Sovint quan parlem del compromís del cristià posem tota l'atenció en «el fet» de ser-hi i ens oblidem de la «manera» com s'hi és. El nostre compromís a favor dels drets humans té una especificitat: no es confon amb la simple defensa del benestar individual ni amb la reivindicació sistemàtica. S'inspira, sobretot, en l'amor. L'home *modern* —escriu Hugues Delétraz en un article recent— és un subjecte que pensa (Descartes: «Penso, per tant existeixo»). L'home *cristià* és un subjecte que estima. Aquesta afirmació no exclou l'anterior, només atorga al cor una prioritat que la modernitat reserva a la raó i afecta els valors explicitats en els drets de l'home. La sola proclamació d'aquests no en garanteix el respecte, perquè els desigs, els propòsits i els comportaments neixen del cor. «Tant la transgressió dels drets humans com el seu respecte provenen del cor.»